

Sygn. akt II AKa 212/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 października 2017 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA – Dorota Tyrała (spr.)

Sędziowie: SA – Maria Mrozik - Sztykiel

SA – Grzegorz Salamon

Protokolant: st. sekr. sąd. – Łukasz Jachowicz

przy udziale Daniela Lermana - prokuratora Prokuratury Regionalnej w Łodzi

po rozpoznaniu w dniach 2 i 3 października 2017 roku sprawy:

1) *R. D. (1)*

urodz. (...) w W.,

syna W. i D. z d. W.,

oskarżonego z art. 239§1 k.k. w zb. z art. 273 k.k. w zw. z art. 11§ 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i inne,

2) *R. K. (1)*

urodz. (...) w W.

syna W. i A. s d. R.

oskarżonego z art. 230a§1 k.k. w zb. z art. 273 k.k. w zb. z art. 18§2 k.k. w zw. z art. 229§3 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

3) *L. T.*

urodz. (...) w W.

córki A. i M. z d. G.

oskarżonej z art. 239§1 k.k. w zb. z art. 273 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

4) *K. S. (1)*

urodz. (...) w W.

syna Z. i A. z d. L.

oskarżonego z art. 230a§1 k.k. w zb. z art. 272 k.k. w zb. z art. 273 k.k. w zb. z art. 18§2 k.k. w zw. z art. 229§3 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. w zw. z art. 12k.k.

5) *R. P.*

urodz.(...) w M.

syna J. i B. z d. K.

oskarżonego z art. 272 k.k. w zb. z art. 18§3 k.k. w zw. z art. 230a§1 k.k. w zb. z art. 18§3 k.k. w zw. z art. 239§1 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

6) L. R.

urodz. (...) w N. A.

syna W. i A. z d. U.

oskarżonego z art. 230a§1 k.k. w zb. z art. 273 k.k. w zb. z art. 18§2 k.k. w zw. z art. 229§3 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

7) M. R.

urodz. (...) w W.

syna L. i E. z d. S.

oskarżonego z art. 230a§1 k.k. w zb. z art. 239§1 k.k. w zb. z art. 273 k.k. w zb. z art. 18§2 k.k. w zw. z art. 229§3 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

8) M. L. (1)

urodz. (...) w K.

córki J. i H. z d. S.

oskarżonej z art. 228§3 k.k. w zw. z art. 271§3 k.k. w zb. z art. 18§3 k.k. w zw. z art. 239§1 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. w zw. z art. 12 k.k., art. 271§3 k.k. w zb. z art. 18§3 k.k. w zw. z art. 239§1 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. (x8), art. 271§3 k.k. w zb. z art. 18§3 k.k. w zw. z art. 239§1 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

9) A. P. (1)

urodz. (...) w R.

syna C. i T. z d. G.

oskarżonego z art. 228§3 k.k. w zb. z art. 271§3 k.k. w zb. z art. 18§3 k.k. w zw. z art. 239§1 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. (x3), art. 228§1 k.k. (x2)

10) J. R.

urodz. (...) w W.

syna S. i D. z d. W.

oskarżonego z art. 228§3 k.k. w zb. z art. 271§3 k.k. w zb. z art. 18§3 k.k. w zw. z art. 239§1 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. (x2)

11) P. B. (1)

urodz.(...) w Ł.

syna R. i L. z d. H.

oskarżonego z art. 228§1 k.k.

na skutek apelacji wniesionych przez obrońców oskarżonych (ad. 1-11) oraz prokuratora (ad. 2, 3, 4, 6, 9, 10)

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 22 czerwca 2016 roku, sygn. akt XII K 186/12

I. w odniesieniu do oskarżonego R. D. (1):

1) zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

- uzupełnia podstawę prawną orzeczonych w punktach III, VI, IX, XII wyroku kar grzywny o zapis: „ w brzmieniu obowiązującym do dnia 8 czerwca 2010 roku w zw. z art. 4§1 k.k.”,

- jako podstawę prawną wymiaru kary łącznej przyjmuje art. 85§1 i 2 k.k. i art. 86§1 i 2 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 8 czerwca 2010 roku w zw. z art. 4§1 k.k.,

2) utrzymuje w mocy wyrok w pozostałej części;

II. w odniesieniu do oskarżonego R. K. (1):

1) zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że z opisu czynu oznaczonego w wyroku w punkcie VI a przypisanego w punkcie XVIII wyroku eliminuje dane L. T., jako końcową datę czynu ustala 15.07.2004 roku, uzupełnia podstawę prawną orzeczonej kary grzywny o zapis: „w brzmieniu obowiązującym do dnia 8 czerwca 2010 roku w zw. z art. 4§1 k.k.”, zaś wymierzoną wobec oskarżonego R. K. (1) karę pozbawienia wolności obniża do 1 (jednego) roku i 2 (dwóch) miesięcy,

2) utrzymuje w mocy wyrok w pozostałej części;

III. w odniesieniu do oskarżonej L. T.:

- zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że uniewinnia oskarżoną od czynu przypisanego w punkcie XIX wyroku (zarzuconego w punkcie VII aktu oskarżenia), a koszty postępowania w tej części ponosi Skarb Państwa;

IV. w odniesieniu do oskarżonego K. S. (1):

- zmienia zaskarżony wyrok w ten tylko sposób, że uzupełnia podstawę prawną orzeczonej w punkcie XXIV wyroku kary grzywny o zapis: „w brzmieniu obowiązującym do dnia 8 czerwca 2010 roku w zw. z art. 4§1 k.k.”,

- utrzymuje w mocy wyrok w pozostałej części;

V. w odniesieniu do oskarżonego R. P.:

- zmienia zaskarżony wyrok w ten tylko sposób, że uzupełnia podstawę prawną orzeczonej w punkcie XXVI wyroku kary grzywny o zapis: „w brzmieniu obowiązującym do dnia 8 czerwca 2010 roku w zw. z art. 4§1 k.k.”,

- utrzymuje w mocy wyrok w pozostałej części;

VI. w odniesieniu do oskarżonego L. R.:

1) zmienia wyrok w zaskarżonej części w ten sposób, że:

- orzeczoną w punkcie XXVIII wyroku karę pozbawienia wolności obniża do 8 (ośmiu) miesięcy,
- uchyla orzeczenie z punktu XXIX wyroku o warunkowym zawieszeniu wykonania kary pozbawienia wolności,

2) utrzymuje w mocy wyrok w pozostałej zaskarżonej części,

3) na podstawie art. 63§1 k.k. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zalicza oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 25 maja 2009 r. do dnia 20 listopada 2009 r.;

VII. w odniesieniu do oskarżonego M. R.

- utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

VIII. w odniesieniu do oskarżonej M. L. (1):

1) zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

- uzupełnia podstawę prawną orzeczonych w punktach XXXV oraz XXXVIII wyroku kar grzywny o zapis: „w brzmieniu obowiązującym do dnia 8 czerwca 2010 roku w zw. z art. 4§1 k.k.”,

- jako podstawę prawną wymiaru kary łącznej orzeczonej w punkcie XL wyroku przyjmuje art. 85§1 i 2 k.k. i art. 86§1 i 2 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 8 czerwca 2010 roku w zw. z art. 4§1 k.k., a orzeczoną karę łączną pozbawienia wolności obniża do 2 (dwóch) lat i 6 (sześciu) miesięcy,

2) utrzymuje w mocy wyrok w pozostałej części,

3) na podstawie art. 63§1 k.k. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zalicza oskarżonej okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 5 października 2009 r. do dnia 8 marca 2010;

IX. w odniesieniu do oskarżonego A. P. (1):

1) zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

- z opisu czynów przypisanych w punkcie XLIV wyroku eliminuje zapisy: w opisie czynu oznaczonego jako XXXIII: „przy czym czyn ten popełnił w zamiarze ułatwienia K. T. (1) utrudnienia postępowania karnego wykonawczego w sprawie II K 104/00 Sądu Rejonowego w Wołominie i udzielenia pomocy R. K. (1) w uniknięciu odpowiedzialności karnej poprzez użycie tego poświadczającego nieprawdę dokumentu”, w opisie czynu oznaczonego jako XXXIV: „przy czym czyn ten popełnił w zamiarze ułatwienia K. T. (1) utrudnienia postępowania karnego III Kop 6/04 Sądu Okręgowego w Szczecinie w przedmiocie przejęcia skazanego A. R. do odbycia kary pozbawienia wolności prawomocnie orzeczonej wyrokiem sądu zagranicznego z Republiki Federalnej Niemiec i udzielenia pomocy A. R. w uniknięciu odpowiedzialności karnej poprzez użycie tego poświadczającego nieprawdę dokumentu”, w opisie czynu oznaczonego jako XXXVII: „przy czym czyn ten popełnił w zamiarze ułatwienia K. T. (1), którego sprawę wyłączono do odrębnego postępowania , utrudnienia postępowania karnego wykonawczego w sprawie IV K 719/00 Sądu Rejonowego w Katowicach i postępowania karnego VIII K 438/05 Sądu Okręgowego w Warszawie i udzielenia pomocy K. S. (1) w uniknięciu odpowiedzialności karnej poprzez użycie tego poświadczającego nieprawdę dokumentu”,

- z podstawy prawnej kwalifikacji i skazania czynów przypisanych oskarżonemu w punkcie XLIV wyroku eliminuje art. 18§3 k.k. w zw. z art. 239§1 k.k.

- uzupełnia podstawę prawną orzeczonych w punktach XLIV i XLVI wyroku kar grzywny o zapis: „ w brzmieniu obowiązującym do dnia 8 czerwca 2010 roku w zw. z art. 4§1 k.k.”,

- jako podstawę prawną wymiaru kary łącznej przyjmuje art. 85§1 i 2 k.k. i art. 86§1 i 2 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 8 czerwca 2010 roku w zw. z art. 4§1 k.k.,

2) utrzymuje w mocy wyrok w pozostałej części;

X. w odniesieniu do oskarżonego J. R.:

1) zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że z opisu czynów przypisanych w punkcie L wyroku eliminuje zapisy: z opisu czynu oznaczonego jako XXXVIII: „przy czym czyn ten popełnił w zamiarze ułatwienia K. T. (1) utrudnienia postępowania karnego III Kop 6/04 Sądu Okręgowego w Szczecinie w przedmiocie przejęcia skazanego A. R. do odbycia kary pozbawienia wolności prawomocnie orzeczonej wyrokiem sądu zagranicznego z Republiki Federalnej Niemiec i udzielenia pomocy A. R. w uniknięciu odpowiedzialności karnej poprzez użycie tego poświadczającego nieprawdę dokumentu, z opisu czynu oznaczonego jako XXXIX: „przy czym czyn ten popełnił w zamiarze ułatwienia K. T. (1), którego sprawę wyłączono do odrębnego postępowania, utrudnienia postępowania karnego wykonawczego w sprawie IV K 719/00 Sądu Rejonowego w Katowicach i postępowania karnego VIII K 438/05 Sądu Okręgowego w Warszawie i udzielenia pomocy K. S. (1) w uniknięciu odpowiedzialności karnej poprzez użycie tego poświadczającego nieprawdę dokumentu,

- z podstawy prawnej kwalifikacji i skazania czynów przypisanych oskarżonemu w punkcie L eliminuje art. 18§3 k.k. w zw. z art. 239§1 k.k.

- uzupełnia podstawę prawną orzeczonej w punkcie L wyroku kary grzywny o zapis: „ w brzmieniu obowiązującym do dnia 8 czerwca 2010 roku w zw. z art. 4§1 k.k.”,

- jako podstawę prawną wymiaru kary łącznej przyjmuje art. 85§1 i 2 kk. i art. 86§1 i 2 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 8 czerwca 2010 roku w zw. z art. 4§1 k.k.,

- uchyla orzeczenie z punktu LIII wyroku o warunkowym zawieszeniu wykonania kary pozbawienia wolności,

2) utrzymuje w mocy wyrok w pozostałej części,

3) na podstawie art. 63§1 k.k. na poczet orzeczonej w punkcie LII wyroku kary łącznej pozbawienia wolności zalicza oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 2 marca 2010 r. do dnia 8 kwietnia 2010 r.;

XI. w odniesieniu do oskarżonego P. B. (1):

zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

1) w ramach czynu zarzucanego i przypisanego w punkcie LV wyroku uznaje oskarżonego za winnego tego, że w okresie od 9 lutego 2006 r. do 24 lutego 2006 r. w K., pełniąc funkcję publiczną lekarza medycyny i Ordynatora (...) N. (...) Centrum (...) schorzeń (...) im. Profesora M. W. (...) w K. przyjął od K. J. (1) korzyść majątkową w kwocie 1000 zł w związku z czynnościami leczniczymi i diagnostycznymi podjętymi w stosunku do K. S. (1) w ramach jego leczenia szpitalnego prowadzonego w wyżej wymienionym publicznym zakładzie opieki medycznej , to jest czynu z art. 228§1 k.k. i na tej podstawie skazuje go, a na podstawie art. 228§1 k.k. i art. 33§ 2 i 3 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed 8 czerwca 2010 r. w zw. z art. 4§1 k.k. wymierza oskarżonemu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności i grzywnę w wymiarze 30 (trzydziestu) stawek dziennych określając wysokość jednej stawki na kwotę 100 (stu) złotych,

2) na podstawie art. 69§1 i 2 k.k. i art. 70§1 k.k. wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres próby 1 (jednego) roku,

3) na podstawie art. 44§4 k.k. orzeka wobec oskarżonego przepadek równowartości korzyści majątkowej pochodzącej bezpośrednio z przestępstwa w kwocie 1000 (jeden tysiąc) złotych;

XII. zasądza na rzecz Skarbu Państwa z tytułu opłaty:

- od oskarżonego R. D. (1) kwotę 10 400 (dziesięć tysięcy czterysta) złotych za drugą instancję,

- od oskarżonego R. K. (1) kwotę 1700 (jeden tysiąc siedemset) złotych za obie instancje,
- od oskarżonego K. S. (1) kwotę 1700 (jeden tysiąc siedemset) złotych za drugą instancję,
- od oskarżonego R. P. kwotę 1180 (jeden tysiąc sto osiemdziesiąt) złotych za drugą instancję,
- od oskarżonego L. R. kwotę 7380 (siedem tysięcy trzysta osiemdziesiąt) złotych za obie instancje,
- od oskarżonego M. R. kwotę (...) (czternaście tysięcy siedemset złotych za drugą instancję,
- od oskarżonej M. L. (1) kwotę 4600 (cztery tysiące sześćset) złotych za obie instancje,
- od oskarżonego A. P. (1) kwotę 8400 (osiem tysięcy czterysta) złotych za drugą instancję,
- od oskarżonego J. R. kwotę 6300 (sześć tysięcy trzysta) złotych za drugą instancję,
- od oskarżonego P. B. (1) kwotę 720 (siedemset dwadzieścia) złotych za obie instancje

oraz obciąża tych oskarżonych wydatkami za postępowanie odwoławcze w częściach na nich przypadających.

UZASADNIENIE

R. D. (2) został oskarżony o to, że:

I. w okresie od 14 kwietnia 2004 r. do 10 sierpnia 2004 r. w W. i W., działając w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wspólnie i w porozumieniu z K. T. (1), którego sprawę wyłączono do odrębnego postępowania, wykonując zawód adwokata i będąc obrońcą skazanego R. K. (1) utrudnił prowadzone przeciwko niemu postępowanie karne - wykonawcze w sprawie II K 104/00 Sądu Rejonowego w Wołominie pomagając wymienionemu uniknąć odpowiedzialności karnej w ten sposób, że działając wspólnie i w porozumieniu z K. T. (1) i R. K. (1) użył we wskazanym wyżej postępowaniu karnym- wykonawczym, prowadzonym w przedmiocie wniosków obrony o kolejne odroczenia wykonania kary pozbawienia wolności orzeczonej wobec R. K. (1), dokumentów w postaci historii choroby i zaświadczeń lekarskich wystawionych w okresie od 26 kwietnia 2004r. do 10 sierpnia 2004r. przez lekarza (...) zatrudnionego w (...) Centrum (...). M. W. (...) w K. na stanowisku Zastępcy Ordynatora (...) N., poświadczających nieprawdę co do stanu zdrowia R. K. (1), jak również co do istnienia przeciwwskazań medycznych do przebywania przez wymienionego w warunkach szpitala więziennego i odbywania kary pozbawienia wolności oraz jego transportowania, a nadto w postaci zaświadczeń lekarskich nr (...) z dnia 27 kwietnia 2004 r. i nr (...) z dnia 30 kwietnia 2004 r. wystawionych dla R. K. (1) przez lekarza sądowego M. L. (1) zatrudnioną w (...) Zespole Publicznych Zakładów (...), poświadczających nieprawdę co do istnienia przeciwwskazań medycznych do odbywania przez wymienionego kary pozbawienia wolności, a nadto w postaci opisu badania rezonansu magnetycznego mózgu i kręgosłupa szyjnego R. K. (1) nr (...) z dnia 24 kwietnia 2004r. wystawionego przez specjalistę radiologa A. P. (1) zatrudnionego w Instytucie (...) w W., poświadczającego nieprawdę co do zawarcia w jego treści rozpoznania pod postacią ucisku worka opony twardej na poziomach C3/C4, C5/C6, tendencji do uwypuklenia się krążków międzykręgowych na poziomach C4/C5 i C6/C7 oraz cech dehydratacji krążków międzykręgowych na poziomach C5/C6 i C6/C7, przedkładając je w Sądzie Rejonowym w Wołominie,

to jest o czyn z art. 239 § 1 k.k. i z art. 273 k.k. w związku z art. 11 § 2 k.k. w związku z art. 12 k.k.

II. w okresie od 1 września 2004 r. do co najwyżej 10 lutego 2005 r. w W., działając wspólnie i w porozumieniu z K. T. (1), którego sprawę wyłączono do odrębnego postępowania, jako obrońca A. Z. (1), powołując się na wpływy w instytucjach państwowych, samorządowych i krajowych jednostkach organizacyjnych dysponujących środkami publicznymi- w publicznych zakładach opieki zdrowotnej, a w szczególności w (...) Centrum (...). M. W. (...) w K., w zamian za udzieloną przez A. Z. (1) korzyść majątkową w kwocie 15 000 zł oraz obietnicę

udzielenia takiej korzyści w kwocie co najmniej 50 000 zł podjął się pośrednictwa w załatwieniu sprawy, polegającego na bezprawnym doprowadzeniu do uchylenia listu gończego wystawionego wobec wymienionego w postępowaniu karnym II K 1252/05 Sądu Rejonowego w Olsztynie, poprzez korupcyjne wywarcie wpływu na osoby pełniące funkcje publiczne lekarzy medycyny zatrudnionych w tych zakładach w celu wykonania bez wskazań medycznych operacji kręgosłupa A. Z. (1) oraz w celu wystawienia przez nich dokumentacji medycznej i zaświadczeń lekarskich poświadczających nieprawdę w zakresie przeprowadzanych badań, stanu zdrowia wymienionego i istnienia przeciwwskazań medycznych do pozbawienia go wolności,

to jest o czyn z art. 230 § 1 k.k.

III. w okresie od 5 listopada 2004 r. do 19 stycznia 2005 r. w W. i S., w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, działając wspólnie i w porozumieniu z K. T. (1), którego sprawę wyłączono do odrębnego postępowania, jako obrońca A. R., powołując się na wpływy w instytucjach państwowych, samorządowych i krajowych jednostkach organizacyjnych dysponujących środkami publicznymi- w Sądzie Okręgowym w Szczecinie i w publicznych zakładach opieki zdrowotnej, w zamian za udzieloną przez A. R. korzyść majątkową w łącznej kwocie co najmniej 50 000 zł, podjął się pośrednictwa w załatwieniu sprawy, polegającego na bezprawnym doprowadzeniu do uchylenia środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania zastosowanego wobec wymienionego postanowieniem Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 16 lipca 2004 r. w sprawie III Kop 6/04 w przedmiocie przejścia skazanego A. R. do odbycia kary pozbawienia wolności prawomocnie orzeczonej wyrokiem sądu zagranicznego z Republiki Federalnej Niemiec, poprzez korupcyjne wywarcie wpływu na osoby pełniące funkcje publiczne lekarzy medycyny zatrudnionych w tych zakładach w celu wystawienia przez nich dokumentacji medycznej i zaświadczeń lekarskich poświadczających nieprawdę w zakresie przeprowadzanych badań, stanu zdrowia A. R. i istnienia przeciwwskazań medycznych do odbycia przez niego kary pozbawienia wolności, a nadto poprzez korupcyjne wywarcie wpływu na osobę pełniącą funkcję publiczną sędziego Sądu Okręgowego w Szczecinie w celu uwzględnienia wniosków obrońcy skazanego A. R. z dnia 3 grudnia 2004r. i 28 grudnia 2004 r. o zmianę postanowienia o tymczasowym aresztowaniu, po czym działając wspólnie i w porozumieniu z K. T. (1) utrudnił prowadzone przeciwko A. R. wyżej wskazane postępowanie karne pomagając wymienionemu uniknąć odpowiedzialności karnej w ten sposób, że działając wspólnie i w porozumieniu z K. T. (1) i A. R. użył w tamtym postępowaniu karnym dokumentacji medycznej, w postaci historii choroby i zaświadczeń lekarskich wystawionych w okresie od 25 listopada 2004 r. do 19 stycznia 2005r. przez lekarza (...) zatrudnionego w (...) Centrum (...). M. W. (...) w K. na stanowisku Zastępcy Ordynatora (...) N., poświadczających nieprawdę co do stanu zdrowia A. R., w szczególności co do rozpoznania zatarcia obrysów worka oponowego na wysokości C4 z podejrzeniem procesu rozrostowego oraz istnienia wskazań medycznych do poszerzenia diagnostyki o kolejne badania obrazowe i rozważania leczenia operacyjnego, a nadto w postaci zaświadczenia lekarskiego nr (...) z dnia 26 listopada 2004 r. wystawionego dla A. R. przez lekarza sądowego M. L. (1) zatrudnioną w (...) Zespole Publicznych Zakładów (...), poświadczającego nieprawdę co do istnienia przeciwwskazań medycznych do odbywania przez wymienionego kary pozbawienia wolności, a nadto w postaci opisu badania rezonansu magnetycznego mózgu i kręgosłupa szyjnego A. R. nr (...) z dnia 19 listopada 2004r. wystawionego przez specjalistę radiologa A. P. (1) zatrudnionego w Instytucie (...) w W., poświadczającego nieprawdę co do zawarcia w jego treści rozpoznania, w postaci przepukliny centralnej krążka międzykręgowego na poziomie C6/C7, a nadto w postaci opisu badania rezonansu magnetycznego kręgosłupa szyjnego A. R. nr (...) z dnia 5 stycznia 2005r. wystawionego przez specjalistę radiologa J. R. zatrudnionego w Instytucie (...) w W., poświadczającego nieprawdę co do zawarcia w jego treści rozpoznania, w postaci przepukliny tylnej podwiązadłowej krążka C6/C7, progresji zmian uciskowych na poziomie C4/C5 oraz zatarcia zarysów worka oponowego na poziomie C4 po stronie prawej z podejrzeniem procesu rozrostowego- nerwiaka, przedkładając je w Sądzie Okręgowym w Szczecinie,

to jest o czyn z art. 230 § 1 k.k. i z art. 273 k.k. i z art. 239 § 1 k.k. w związku z art. 11 § 2 k.k. w związku z art. 12 k.k.

IV. w okresie od co najmniej 12 stycznia 2005r. do 5 września 2005r. w W., B. i K., w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, działając wspólnie i w porozumieniu z K. T. (1), którego sprawę wyłączono do odrębnego postępowania, jako obrońca P. B. (2), powołując się na wpływy w instytucjach

państwowych, samorządowych i krajowych jednostkach organizacyjnych dysponujących środkami publicznymi- w publicznych zakładach opieki zdrowotnej, w zamian za udzieloną przez P. B. (2) korzyść majątkową w formie gotówki w łącznej kwocie co najmniej 45 000 zł i w postaci samochodu osobowego marki F. (...) nr rej. (...), podjął się pośrednictwa w załatwieniu sprawy, polegającego na bezprawnym doprowadzeniu do uchylecia nakazu doprowadzenia do zakładu karnego wydanego przez Sąd Okręgowy w Bielsko-Białej w celu wykonania prawomocnie orzeczonej wobec wymienionego wyrokiem tego Sądu z dnia 15 lutego 2001r. w sprawie III K 96/94 kary pozbawienia wolności oraz bezprawnego doprowadzenia do odroczenia wykonania powyższej kary, jak również polegającego na bezprawnym uniemożliwieniu procesowego zatrzymania i tymczasowego aresztowania wymienionego w śledztwie Ap II Ds 7/02/S Prokuratury Apelacyjnej w Krakowie, poprzez korupcyjne wywarcie wpływu na osoby pełniące funkcje publiczne lekarzy medycyny zatrudnionych w tych zakładach w celu wystawienia przez nich dokumentacji medycznej, zaświadczeń lekarskich oraz opinii poświadczających nieprawdę w zakresie przeprowadzanych badań, stanu zdrowia P. B. (2) i istnienia przeciwwskazań medycznych do przebywania przez niego w warunkach pozbawienia wolności, po czym działając wspólnie i w porozumieniu z K. T. (1) utrudnił prowadzone przeciwko P. B. (2) wyżej wskazane postępowania karne pomagając wymienionemu uniknąć odpowiedzialności karnej w ten sposób, że działając wspólnie i w porozumieniu z K. T. (1) i P. B. (2) użył w tamtych postępowaniach karnych dokumentacji medycznej, w postaci historii choroby i zaświadczeń lekarskich wystawionych w okresie od 10 lutego 2005r. do 30 sierpnia 2005 r. przez lekarza (...) zatrudnionego w (...) Centrum (...). M. W. (...) w K. na stanowisku Zastępcy Ordynatora (...) N., poświadczających nieprawdę co do przebiegu leczenia P. B. (2), a nadto w postaci zaświadczeń lekarskich nr (...) z dnia 7 lutego 2005 r. i nr (...) z dnia 27 kwietnia 2005r. wystawionych dla P. B. (2) przez lekarza sądowego M. L. (1) zatrudnioną w (...) Zespole Publicznych Zakładów (...), poświadczających nieprawdę co do faktu przeprowadzenia badania lekarskiego wymienionego pacjenta oraz co do istnienia przeciwwskazań medycznych do odbywania przez wymienionego kary pozbawienia wolności i niemożności stawiennictwa na wezwanie organu procesowego, przedkładając je w Sądzie Okręgowym w Bielsko-Białej oraz w Prokuraturze Apelacyjnej w Krakowie,

to jest o czyn z art. 230 § 1 k.k. i z art. 273 k.k. i z art. 239 § 1 k.k. w związku z art. 11§ 2 k.k. w związku z art. 12 k.k.

V. w okresie od 10 marca 2005r. do co najmniej 24 lutego 2006r. w W. i K., w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, działając wspólnie i w porozumieniu z K. T. (1), którego sprawę wyłączono do odrębnego postępowania, jako obrońca K. S. (1), powołując się na wpływy w instytucjach państwowych, samorządowych i krajowych jednostkach organizacyjnych dysponujących środkami publicznymi- w publicznych zakładach opieki zdrowotnej, w zamian za udzieloną przez K. S. (1) korzyść majątkową w łącznej kwocie co najmniej 120 000 zł podjął się pośrednictwa w załatwieniu sprawy, polegającego na bezprawnym doprowadzeniu do uchylecia nakazu zatrzymania i doprowadzenia do zakładu karnego wydanego przez Sąd Rejonowy w Katowicach w celu wykonania prawomocnie orzeczonej wobec wymienionego wyrokiem tego Sądu z dnia 7 listopada 2003r. w sprawie IV K 719/00 kary pozbawienia wolności oraz bezprawnym doprowadzeniu do odroczenia wykonania powyższej kary, jak również polegającego na bezprawnym doprowadzeniu do wyłączenia sprawy K. S. (1) z postępowania VIII K 438/05 Sądu Okręgowego w Warszawie, poprzez korupcyjne wywarcie wpływu na osoby pełniące funkcje publiczne lekarzy medycyny zatrudnionych w tych zakładach w celu wykonania bez wskazań medycznych operacji odbarczenia rdzenia kręgowego i korzeni nerwowych na poziomie C6-C7 ze stabilizacją systemem (...) oraz w celu wystawienia przez nich dokumentacji medycznej, zaświadczeń lekarskich oraz opinii poświadczających nieprawdę w zakresie przeprowadzanych badań, stanu zdrowia K. S. (1) i istnienia przeciwwskazań medycznych do odbycia przez niego kary pozbawienia wolności oraz do brania przez niego udziału w postępowaniu sądowym, po czym działając wspólnie i w porozumieniu z K. S. (1), K. T. (1) i R. P., poprzez podstępne wprowadzenie w błąd specjalisty radiologa dr nauk med. J. K. (1) co do tożsamości badanej osoby wyłudził poświadczenie nieprawdy w zakresie rzeczywistego stanu zdrowia K. S. (1) w badaniu i opisie rezonansu magnetycznego odcinka szyjnego kręgosłupa wykonanego dnia 10 marca 2005r. w Centrum Medycznym (...) w W., a następnie działając wspólnie i w porozumieniu z K. T. (1) utrudnił prowadzone przeciwko K. S. (1) wyżej wskazane postępowania karne pomagając wymienionemu uniknąć odpowiedzialności karnej w ten sposób, że działając wspólnie i w porozumieniu z K. T. (1) i K. S. (1) użył w tamtych postępowaniach karnych dokumentacji medycznej, w postaci badania i opisu rezonansu magnetycznego odcinka szyjnego kręgosłupa

wykonanego w dniu 10 marca 2005r. w Centrum Medycznym (...) w W., wyłudniającego poświadczenie nieprawdy w zakresie rzeczywistego stanu zdrowia K. S. (1) poprzez podstępne wprowadzenie w błąd specjalisty radiologa dr nauk med. J. K. (1) co do tożsamości badanej osoby, a nadto w postaci historii choroby i zaświadczeń lekarskich wystawionych w okresie od 10 marca 2005r. do 24 lutego 2006r. przez lekarza (...) zatrudnionego w (...) Centrum (...). M. W. (...) w K. na stanowisku Zastępcy Ordynatora (...) N., poświadczających nieprawdę co do stanu zdrowia i przebiegu leczenia K. S. (1), a w szczególności co do wskazań do operacji i ponownej operacji kręgosłupa szyjnego oraz przeciwwskazań do opuszczenia oddziału szpitalnego bez specjalistycznego zabezpieczenia medycznego, jak również co do istnienia przeciwwskazań medycznych do odbycia przez K. S. (1) kary pozbawienia wolności oraz do brania przez niego udziału w postępowaniu karnym, a nadto w postaci zaświadczeń lekarskich nr (...) i (...) z dnia 14 marca 2005r. oraz nr (...) z dnia 29 marca 2005r. wystawionych dla K. S. (1) przez lekarza sądowego M. L. (1) zatrudnioną w (...) Zespole Publicznych Zakładów (...), poświadczających nieprawdę co do faktu przeprowadzenia badania lekarskiego wymienionego pacjenta oraz co do istnienia przeciwwskazań medycznych do odbywania przez wymienionego kary pozbawienia wolności i niemożności stawiennictwa na wezwanie organu procesowego, a nadto w postaci prywatnej opinii biegłego sądowego w zakresie neurologii i neurochirurgii J. P. (1) z dnia 17 lutego 2006r., poświadczającej nieprawdę co do istnienia przeciwwskazań medycznych do odbywania przez K. S. (1) kary pozbawienia wolności, a nadto w postaci opisu dla przeprowadzonego w Centrum Medycznym (...) w W. badania rezonansu magnetycznego kręgosłupa szyjnego K. S. (1) z dnia 14 lutego 2006r. wystawionego przez specjalistę radiologa A. P. (1) zatrudnionego w Instytucie (...) w W., poświadczającego nieprawdę co do zawarcia w jego treści rozpoznania, w postaci uwypukliny centralnej krążka międzykręgowego na poziomie C5/C6 z uciskiem worka opony twardej oraz w postaci zwężenia fizjologicznej rezerwy przestrzennej kanału kręgowego, a nadto w postaci opisu dla przeprowadzonego w Centrum Medycznym (...) w W. badania rezonansu magnetycznego mózgu K. S. (1) z dnia 22 lutego 2006 r. wystawionego przez specjalistę radiologa J. R. zatrudnionego w Instytucie (...) w W., poświadczającego nieprawdę co do zawarcia w jego treści rozpoznania, w postaci podwyższenia intensywności sygnału w obrębie spoidła tylnego ze wskazaniem dalszej diagnostyki w celu wykluczenia zmian demielinizacyjnych, przedkładając je w Sądzie Rejonowym w Katowicach oraz w Sądzie Okręgowym w Warszawie,

to jest o czyn z art. 230 § 1 k.k. i z art. 272 k.k. i z art. 273 k.k. i z art. 239 § 1 k.k. w związku z art. 11 § 2 k.k. w związku z art. 12 k.k.

R. K. (1) został oskarżony o to, że :

VI. w okresie od 14 kwietnia 2004r. do co najmniej 14 marca 2005r. w W., K. i W., w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, nakłaniając K. T. (1), którego sprawę wyłączono do odrębnego postępowania, do udzielania korzyści majątkowych osobom pełniącym funkcje publiczne lekarzy medycyny w zamian za naruszenie przepisów prawa, udzielił wymienionemu korzyści majątkowej w łącznej kwocie 60 000 zł w zamian za pośrednictwo w załatwieniu sprawy w instytucjach państwowych, samorządowych i krajowych jednostkach organizacyjnych dysponujących środkami publicznymi- w publicznych zakładach opieki zdrowotnej, polegające na bezprawnym doprowadzeniu do uchylecia listu gończego i nakazu doprowadzenia do zakładu karnego wydanego przez Sąd Rejonowy w Wołominie w celu wykonania prawomocnie orzeczonej wobec wymienionego wyrokiem tego Sądu z dnia 10 czerwca 2002r. w sprawie II K 104/00 kary pozbawienia wolności oraz bezprawnego doprowadzenia do odroczenia wykonania powyższej kary, poprzez korupcyjne wywarcie wpływu na osoby pełniące funkcje publiczne lekarzy medycyny zatrudnionych w tych zakładach w celu wystawienia przez nich dokumentacji medycznej i zaświadczeń lekarskich poświadczających nieprawdę w zakresie przeprowadzanych badań, stanu zdrowia R. K. (1) i istnienia przeciwwskazań medycznych do odbycia przez niego kary pozbawienia wolności, po czym działając wspólnie i w porozumieniu ze swoimi obrońcami- adwokatem R. D. (1), adwokatem L. T. i K. T. (1) użył w wyżej wskazanym postępowaniu karnym dokumentacji medycznej, w postaci historii choroby i zaświadczeń lekarskich wystawionych w okresie od 26 kwietnia 2004 r. do 4 marca 2005 r. przez lekarza (...) zatrudnionego w (...) Centrum (...). M. W. (...) w K. na stanowisku Zastępcy Ordynatora (...) N., poświadczających nieprawdę co do stanu zdrowia R. K. (1), w szczególności co do rozpoznania lewostronnej brachialgii prawdopodobnie spowodowanej przemieszczeniem się systemu stabilizującego, co do stwierdzenia konieczności usunięcia systemu stabilizującego, rehabilitacji ze względu

na zmiany na poziomie C3/C4 i wskazań medycznych do leczenia operacyjnego na tym poziomie, jak również co do istnienia przeciwwskazań medycznych do przebywania przez R. K. (1) w warunkach szpitala więziennego i odbywania kary pozbawienia wolności oraz jego transportowania, a nadto w postaci zaświadczeń lekarskich nr (...) z dnia 27 kwietnia 2004 r., nr (...) z dnia 30 kwietnia 2004 r. i nr (...) z dnia 14 marca 2005 r. wystawionych dla R. K. (1) przez lekarza sądowego M. L. (1) zatrudnioną w (...) Zespole Publicznych Zakładów (...), poświadczających nieprawdę co do istnienia przeciwwskazań medycznych do odbywania przez wymienionego kary pozbawienia wolności oraz co do faktu przeprowadzenia jego badania lekarskiego w dniu 14 marca 2005r., a nadto w postaci opisu badania rezonansu magnetycznego mózgu i kręgosłupa szyjnego R. K. (1) nr (...) z dnia 24 kwietnia 2004r. wystawionego przez specjalistę radiologa A. P. (1) zatrudnionego w Instytucie (...) w W., poświadczającego nieprawdę co do zawarcia w jego treści rozpoznania pod postacią ucisku worka opony twardej na poziomach C3/C4, C5/C6, tendencji do uwypuklenia się krążków międzykręgowych na poziomach C4/C5 i C6/C7 oraz cech dehydratacji krążków międzykręgowych na poziomach C5/C6 i C6/C7,

to jest o czyn z art. 230a § 1 k.k. i z art. 273 k.k. i z art. 18 § 2 k.k. w związku z art. 229 § 3 k.k. w związku z art.11 § 2 k.k. w związku z art. 12 k.k.

L. T. została oskarżona o to, że:

VII. w okresie od 5 sierpnia 2004r. do 25 marca 2005r. w W. i W., działając w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wspólnie i w porozumieniu z K. T. (1), którego sprawę wyłączono do odrębnego postępowania, wykonując zawód adwokata i będąc obrońcą skazanego R. K. (1) utrudniła prowadzone przeciwko niemu postępowanie karne- wykonawcze w sprawie II K 104/00 Sądu Rejonowego w Wołominie pomagając wymienionemu uniknąć odpowiedzialności karnej w ten sposób, że działając wspólnie i w porozumieniu z K. T. (1) i R. K. (1) użyła we wskazanym wyżej postępowaniu karnym- wykonawczym, prowadzonym w przedmiocie wniosków obrony o kolejne odroczenia wykonania kary pozbawienia wolności orzeczonej wobec R. K. (1) i o warunkowe przedterminowe zwolnienie, dokumentów w postaci historii choroby i zaświadczeń lekarskich wystawionych w okresie od 26 kwietnia 2004r. do 4 marca 2005r. przez lekarza (...) zatrudnionego w (...) Centrum (...). M. W. (...) w K. na stanowisku Zastępcy Ordynatora (...) N., poświadczających nieprawdę co do stanu zdrowia R. K. (1), w szczególności co do rozpoznania lewostronnej brachialgii prawdopodobnie spowodowanej przemieszczeniem się systemu stabilizującego, co do stwierdzenia konieczności usunięcia systemu stabilizującego, rehabilitacji ze względu na zmiany na poziomie C3/C4 i wskazań medycznych do leczenia operacyjnego na tym poziomie, jak również co do istnienia przeciwwskazań medycznych do przebywania przez R. K. (1) w warunkach szpitala więziennego i odbywania kary pozbawienia wolności oraz jego transportowania, a nadto w postaci zaświadczeń lekarskich nr (...) z dnia 27 kwietnia 2004r., nr (...) z dnia 30 kwietnia 2004 r. i nr (...) z dnia 14 marca 2005 r. wystawionych dla R. K. (1) przez lekarza sądowego M. L. (1) zatrudnioną w (...) Zespole Publicznych Zakładów (...), poświadczających nieprawdę co do istnienia przeciwwskazań medycznych do odbywania przez wymienionego kary pozbawienia wolności oraz co do faktu przeprowadzenia jego badania lekarskiego w dniu 14 marca 2005r., a nadto w postaci opisu badania rezonansu magnetycznego mózgu i kręgosłupa szyjnego R. K. (1) nr (...) z dnia 24 kwietnia 2004 r. wystawionego przez specjalistę radiologa A. P. (1) zatrudnionego w Instytucie (...) w W., poświadczającego nieprawdę co do zawarcia w jego treści rozpoznania pod postacią ucisku worka opony twardej na poziomach C3/C4, C5/C6, tendencji do uwypuklenia się krążków międzykręgowych na poziomach C4/C5 i C6/C7 oraz cech dehydratacji krążków międzykręgowych na poziomach C5/C6 i C6/C7, przedkładając je w Sądzie Rejonowym w Wołominie oraz w Sądzie Okręgowym w Warszawie do sprawy XI Wz. 261/05,

to jest o czyn z art. 239 § 1 k.k. i z art. 273 k.k. w związku z art. 11 § 2 k.k. w związku z art. 12 k.k.

K. S. (1) został oskarżony o to, że:

XII. w okresie od 10 marca 2005r. do co najmniej 24 lutego 2006 r. w W., K. i K., w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, nakłaniając swojego obrońcę- adwokata R. D. (1) i K. T. (1), którego sprawę wyłączono do odrębnego postępowania, do udzielania korzyści majątkowych osobom pełniącym

funkcje publiczne lekarzy medycyny w zamian za naruszenie przepisów prawa, udzielił wymienionym korzyści majątkowej w łącznej kwocie co najmniej 120 000 zł w zamian za pośrednictwo w załatwieniu sprawy w instytucjach państwowych, samorządowych i krajowych jednostkach organizacyjnych dysponujących środkami publicznymi- w publicznych zakładach opieki zdrowotnej, polegające na bezprawnym doprowadzeniu do uchylenia nakazu zatrzymania i doprowadzenia do zakładu karnego wydanego przez Sąd Rejonowy w Katowicach w celu wykonania prawomocnie orzeczonej wobec wymienionego wyrokiem tego Sądu z dnia 7 listopada 2003 r. w sprawie IV K 719/00 kary pozbawienia wolności oraz bezprawnym doprowadzeniu do odroczenia wykonania powyższej kary, jak również polegające na bezprawnym doprowadzeniu do wyłączenia sprawy K. S. (1) z postępowania VIII K 438/05 Sądu Okręgowego w Warszawie, poprzez korupcyjne wywarcie wpływu na osoby pełniące funkcje publiczne lekarzy medycyny zatrudnionych w tych zakładach w celu wykonania bez wskazań medycznych operacji odbarczenia rdzenia kręgowego i korzeni nerwowych na poziomie C6-C7 ze stabilizacją systemem (...) oraz w celu wystawienia przez nich dokumentacji medycznej, zaświadczeń lekarskich oraz opinii poświadczających nieprawdę w zakresie przeprowadzanych badań, stanu zdrowia K. S. (1) i istnienia przeciwwskazań medycznych do odbycia przez niego kary pozbawienia wolności oraz do brania przez niego udziału w postępowaniu sądowym, po czym działając wspólnie i w porozumieniu z R. D. (1), K. T. (1) i R. P., poprzez podstępne wprowadzenie w błąd specjalisty radiologa dr nauk med. J. K. (1) co do tożsamości badanej osoby wyłudził poświadczenie nieprawdy w zakresie rzeczywistego stanu zdrowia K. S. (1) w badaniu i opisie rezonansu magnetycznego odcinka szyjnego kręgosłupa wykonanego dnia 10 marca 2005 r. w Centrum Medycznym (...) w W., a następnie działając wspólnie i w porozumieniu z R. D. (1) i K. T. (1) użył w wyżej wskazanych postępowaniach karnych dokumentacji medycznej, w postaci badania i opisu rezonansu magnetycznego odcinka szyjnego kręgosłupa wykonanego w dniu 10 marca 2005r. w Centrum Medycznym (...) w W., wyłudzającego poświadczenie nieprawdy w zakresie rzeczywistego stanu zdrowia K. S. (1) poprzez podstępne wprowadzenie w błąd specjalisty radiologa dr nauk med. J. K. (1) co do tożsamości badanej osoby, a nadto w postaci historii choroby i zaświadczeń lekarskich wystawionych w okresie od 10 marca 2005 r. do 24 lutego 2006 r. przez lekarza (...) zatrudnionego w (...) Centrum (...). M. W. (...) w K. na stanowisku Zastępcy Ordynatora (...) N., poświadczających nieprawdę co do stanu zdrowia i przebiegu leczenia K. S. (1), a w szczególności co do wskazań do operacji i ponownej operacji kręgosłupa szyjnego oraz przeciwwskazań do opuszczenia oddziału szpitalnego bez specjalistycznego zabezpieczenia medycznego, jak również co do istnienia przeciwwskazań medycznych do odbycia przez K. S. (1) kary pozbawienia wolności oraz do brania przez niego udziału w postępowaniu karnym, a nadto w postaci zaświadczeń lekarskich nr (...) i (...) z dnia 14 marca 2005r. oraz nr (...) z dnia 29 marca 2005r. wystawionych dla K. S. (1) przez lekarza sądowego M. L. (1) zatrudnioną w (...) Zespole Publicznych Zakładów (...), poświadczających nieprawdę co do faktu przeprowadzenia badania lekarskiego wymienionego pacjenta oraz co do istnienia przeciwwskazań medycznych do odbywania przez wymienionego kary pozbawienia wolności i niemożności stawiennictwa na wezwanie organu procesowego, a nadto w postaci prywatnej opinii biegłego sądowego w zakresie neurologii i neurochirurgii J. P. (1) z dnia 17 lutego 2006 r., poświadczającej nieprawdę co do istnienia przeciwwskazań medycznych do odbywania przez K. S. (1) kary pozbawienia wolności, a nadto w postaci opisu dla przeprowadzonego w Centrum Medycznym (...) w W. badania rezonansu magnetycznego kręgosłupa szyjnego K. S. (1) z dnia 14 lutego 2006r. wystawionego przez specjalistę radiologa A. P. (1) zatrudnionego w Instytucie (...) w W., poświadczającego nieprawdę co do zawarcia w jego treści rozpoznania, w postaci uwypukliny centralnej krążka międzykręgowego na poziomie C5/C6 z uciskiem worka opony twardej oraz w postaci zwięzienia fizjologicznej rezerwy przestrzennej kanału kręgowego, a nadto w postaci opisu dla przeprowadzonego w Centrum Medycznym (...) w W. badania rezonansu magnetycznego mózgu K. S. (1) z dnia 22 lutego 2006r. wystawionego przez specjalistę radiologa J. R. zatrudnionego w Instytucie (...) w W., poświadczającego nieprawdę co do zawarcia w jego treści rozpoznania, w postaci podwyższenia intensywności sygnału w obrębie spoidła tylnego ze wskazaniem dalszej diagnostyki w celu wykluczenia zmian demielinizacyjnych,

to jest o czyn z art. 230a § 1 k.k. i z art. 272 k.k. i z art. 273 k.k. i z art. 18 § 2 kk w związku z art. 229 § 3 k.k. w związku z art. 11 § 2 k.k. w związku z art.12 k.k.

R. P. został oskarżony o to, że:

XIII. w okresie od 10 marca 2005r. do co najwyżej 24 lutego 2006r. w W., działając w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru pomocy K. S. (1) w udzieleniu jego obrońcy- adwokatowi R. D. (1) oraz K. T. (1), którego sprawę wyłączono do odrębnego postępowania, korzyści majątkowej w zamian za pośrednictwo w załatwieniu sprawy w instytucjach państwowych, samorządowych i krajowych jednostkach organizacyjnych dysponujących środkami publicznymi - w publicznych zakładach opieki zdrowotnej, polegające na bezprawnym doprowadzeniu do uchylecia nakazu zatrzymania i doprowadzenia do zakładu karnego wydanego przez Sąd Rejonowy w Katowicach w celu wykonania prawomocnie orzeczonej wobec wymienionego wyrokiem tego Sądu z dnia 7 listopada 2003 r. w sprawie IV K 719/00 kary pozbawienia wolności oraz bezprawnym doprowadzenia do odroczenia wykonania powyższej kary, jak również polegające na bezprawnym doprowadzeniu do wyłączenia sprawy K. S. (1) z postępowania VIII K 438/05 Sądu Okręgowego w Warszawie, poprzez korupcyjne wywarcie wpływu na osoby pełniące funkcje publiczne lekarzy medycyny zatrudnionych w tych zakładach w celu wykonania bez wskazań medycznych operacji odbarczenia rdzenia kręgowego i korzeni nerwowych na poziomie C6-C7 ze stabilizacją systemem (...) oraz w celu wystawienia przez nich dokumentacji medycznej, zaświadczeń lekarskich i opinii poświadczających nieprawdę w zakresie przeprowadzanych badań, stanu zdrowia K. S. (1) i istnienia przeciwwskazań medycznych do odbycia przez niego kary pozbawienia wolności oraz do brania przez niego udziału w postępowaniu sądowym, swoim zachowaniem ułatwił popełnienie tego czynu w ten sposób, że przekazał w imieniu sprawcy R. D. (1) i K. T. (1) pieniądze w łącznej kwocie co najmniej 70 000 zł, a nadto działając wspólnie i w porozumieniu z K. S. (1), R. D. (1) i K. T. (1), poprzez podanie się za K. S. (1) i podstępne wprowadzenie w błąd specjalisty radiologa dr nauk med. J. K. (1) co do tożsamości badanej osoby wyłudził poświadczenie nieprawdy w zakresie rzeczywistego stanu zdrowia K. S. (1) w badaniu i opisie rezonansu magnetycznego odcinka szyjnego kręgosłupa wykonanego dnia 10 marca 2005 r. w Centrum Medycznym (...) w W., przy czym czyn ten popełnił w zamiarze ułatwienia R. D. (1) i K. T. (1) utrudnienia postępowania karnego-wykonawczego w sprawie IV K 719/00 Sądu Rejonowego w Katowicach oraz postępowania karnego VIII K 438/05 Sądu Okręgowego w Warszawie i udzielenia pomocy K. S. (1) w uniknięciu odpowiedzialności karnej poprzez użycie powyższej poświadczającej nieprawdę dokumentacji medycznej,

to jest o czyn z art. 272 k.k. i z art. 18 § 3 k.k. w związku z art. 230a § 1 k.k. i z art. 18 § 3 k.k. w związku z art. 239 § 1 k.k. w związku z art.11 § 2 k.k. w związku z art. 12 k.k.

L. R. został oskarżony o to, że:

XIV. w okresie od 4 marca 2005 r. do 31 maja 2005 r. w W., działając wspólnie i w porozumieniu z M. R., w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, nakłaniając K. T. (1), którego sprawę wyłączono do odrębnego postępowania, do udzielania korzyści majątkowych osobom pełniącym funkcje publiczne lekarzy medycyny w zamian za naruszenie przepisów prawa, udzielił wymienionemu obietnicy korzyści majątkowej w kwocie 400 000 zł, a następnie udzielił takiej korzyści w łącznej kwocie 210 000 zł w zamian za pośrednictwo w załatwieniu sprawy w instytucjach państwowych, samorządowych i krajowych jednostkach organizacyjnych dysponujących środkami publicznymi- w publicznych zakładach opieki zdrowotnej, polegające na bezprawnym doprowadzeniu do odroczenia wykonania kary pozbawienia wolności prawomocnie orzeczonej wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 10 grudnia 2004r. w sprawie II AKa 411/04 (sygn. akt VIII K 360/03 Sądu Okręgowego w Warszawie), poprzez korupcyjne wywarcie wpływu na osoby pełniące funkcje publiczne lekarzy medycyny zatrudnionych w tych zakładach w celu wystawienia przez nich dokumentacji medycznej, zaświadczeń lekarskich i opinii poświadczających nieprawdę co do istnienia przeciwwskazań medycznych do odbycia przez L. R. kary pozbawienia wolności, po czym, działając wspólnie i w porozumieniu z K. T. (1) i M. R., użył w postępowaniu karnym-wykonawczym w sprawie VIII K 360/03 (VIII Ko 251/05/odr) Sądu Okręgowego w Warszawie, prowadzonym w przedmiocie wniosku obrony o odroczenie wykonania kary pozbawienia wolności orzeczonej wobec L. R., dokumentów w postaci opinii biegłego sądowego w zakresie neurologii i neurochirurgii J. P. (1) z dnia 19 marca 2005 r. oraz zaświadczenia lekarskiego nr (...) lekarza sądowego M. L. (1) z dnia 22 marca 2005 r., poświadczających nieprawdę co do istnienia przeciwwskazań medycznych do przebywania przez L. R. w warunkach szpitala więziennego i odbywania kary pozbawienia wolności, przedkładając je w Sądzie Okręgowym w Warszawie oraz w Zakładzie Medycyny Sądowej Akademii Medycznej w W. powołanym przez Sąd do wydania opinii w powyższym postępowaniu,

to jest o czyn z art. 230a § 1 k.k. i z art. 273 k.k. i z art. 18 § 2 k.k. w związku z art. 229 § 3 k.k. w związku z art. 11 § 2 k.k. w związku z art. 12 k.k.

XV. w okresie od 18 sierpnia 2005r. do 26 sierpnia 2005r. w W., użył w postępowaniu karnym- wykonawczym w sprawie VIII K 360/03 (VIII Ko 251/05/odr) Sądu Okręgowego w Warszawie, prowadzonym w przedmiocie wniosku obrony o odroczenie wykonania kary pozbawienia wolności orzeczonej wobec L. R., dokumentu w postaci zaświadczenia biegłego sądowego w zakresie neurologii i neurochirurgii J. P. (1) z dnia 18 sierpnia 2005r., poświadczającego nieprawdę co do istnienia przeciwwskazań medycznych do przebywania przez wymienionego w warunkach pozbawienia wolności, przedkładając go w Sądzie Okręgowym w Warszawie za pośrednictwem umocowanych w sprawie obrońców,

to jest o czyn z art. 273 k.k.

M. R. został oskarżony o to, że:

XVI. w okresie od 4 marca 2005 r. do 31 maja 2005 r. w W., działając wspólnie i w porozumieniu z L. R., w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, nakłaniając K. T. (1), którego sprawę wyłączono do odrębnego postępowania, do udzielania korzyści majątkowych osobom pełniącym funkcje publiczne lekarzy medycyny w zamian za naruszenie przepisów prawa, udzielił wymienionemu obietnicy korzyści majątkowej w kwocie 400 000 zł, a następnie udzielił takiej korzyści w łącznej kwocie 210 000 zł w zamian za pośrednictwo w załatwieniu sprawy w instytucjach państwowych, samorządowych i krajowych jednostkach organizacyjnych dysponujących środkami publicznymi- w publicznych zakładach opieki zdrowotnej, polegające na bezprawnym doprowadzeniu do odroczenia wykonania kary pozbawienia wolności prawomocnie orzeczonej wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 10 grudnia 2004r. w sprawie II AKa 411/04 (sygn. akt VIII K 360/03 Sądu Okręgowego w Warszawie), poprzez korupcyjne wywarcie wpływu na osoby pełniące funkcje publiczne lekarzy medycyny zatrudnionych w tych zakładach w celu wystawienia przez nich dokumentacji medycznej, zaświadczeń lekarskich i opinii poświadczających nieprawdę co do istnienia przeciwwskazań medycznych do odbycia przez L. R. kary pozbawienia wolności, po czym, działając wspólnie i w porozumieniu z K. T. (1) i L. R., użył w postępowaniu karnym- wykonawczym w sprawie VIII K 360/03 (VIII Ko 251/05/odr) Sądu Okręgowego w Warszawie, prowadzonym w przedmiocie wniosku obrony o odroczenie wykonania kary pozbawienia wolności orzeczonej wobec L. R., dokumentów w postaci opinii biegłego sądowego w zakresie neurologii i neurochirurgii J. P. (1) z dnia 19 marca 2005 r. oraz zaświadczenia lekarskiego nr (...) lekarza sądowego M. L. (1) z dnia 22 marca 2005 r., poświadczających nieprawdę co do istnienia przeciwwskazań medycznych do przebywania przez L. R. w warunkach szpitala więziennego i odbywania kary pozbawienia wolności, przedkładając je w Sądzie Okręgowym w Warszawie oraz w Zakładzie Medycyny Sądowej Akademii Medycznej w W. powołanym przez Sąd do wydania opinii w powyższym postępowaniu, czym utrudnił wskazane wyżej postępowanie karne pomagając wymienionemu uniknąć odpowiedzialności karnej,

to jest o czyn z art. 230a § 1 k.k. i z art. 239 § 1 k.k. i z art. 273 k.k. i z art. 18 § 2 k.k. w związku z art. 229 § 3 k.k. w związku z art. 11 § 2 k.k. w związku z art. 12 k.k.

M. L. (1) została oskarżona o to, że:

XXXIII. w okresie od 22 marca 2005r. do 24 marca 2005r. w W., działając w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, pełniąc funkcję publiczną lekarza sądowego zatrudnionego w (...) Zespole Publicznych Zakładów (...), przyjęła od K. T. (1), którego sprawę wyłączono do odrębnego postępowania, korzyść majątkową w kwocie 1 000 zł, w zamian za wystawienie zaświadczenia lekarskiego nr (...) z dnia 22 marca 2005r. o stanie zdrowia L. R. poświadczającego nieprawdę co do istnienia przeciwwskazań medycznych do przebywania przez wymienionego w warunkach szpitala więziennego i odbywania kary pozbawienia wolności, przy czym czyn ten popełniła w zamiarze ułatwienia K. T. (1), którego sprawę wyłączono do odrębnego postępowania, utrudnienia postępowania karnego- wykonawczego w sprawie VIII K 360/03 (VIII Ko 251/05/odr) Sądu Okręgowego w Warszawie i udzielenia pomocy L. R. w uniknięciu odpowiedzialności karnej poprzez użycie tego poświadczającego nieprawdę dokumentu,

to jest o czyn z art. 228 § 3 k.k. i z art. 271 § 3 k.k. i z art. 18 § 3 k.k. w związku z art. 239 § 1 k.k. w związku z art. 11 § 2 k.k. w związku z art. 12 k.k.

XXIV. w dniu 27 kwietnia 2004 r. w W., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, będąc uprawnioną do wystawiania dokumentacji medycznej jako lekarz sądowy zatrudniony w (...) Zespole Publicznych Zakładów (...), wystawiła dokument w postaci zaświadczenia lekarskiego nr (...) z dnia 27 kwietnia 2004r. dla R. K. (1), w którym poświadczyla nieprawdę co do istnienia przeciwwskazań medycznych do odbywania przez wymienionego kary pozbawienia wolności, przy czym czyn ten popełniła w zamiarze ułatwienia K. T. (1), którego sprawę wyłączono do odrębnego postępowania, utrudnienia postępowania karnego- wykonawczego w sprawie II K 104/00 Sądu Rejonowego w Wołominie i udzielenia pomocy R. K. (1) w uniknięciu odpowiedzialności karnej poprzez użycie tego poświadczającego nieprawdę dokumentu,

to jest o czyn z art. 271 § 3 k.k. i z art. 18 § 3 k.k. w związku z art. 239 § 1 k.k. w związku z art. 11 § 2 k.k.

XXV. w dniu 30 kwietnia 2004r. w W., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, będąc uprawnioną do wystawiania dokumentacji medycznej jako lekarz sądowy zatrudniony w (...) Zespole Publicznych Zakładów (...), wystawiła dokument w postaci zaświadczenia lekarskiego nr (...) z dnia 30 kwietnia 2004r. dla R. K. (1), w którym poświadczyla nieprawdę co do istnienia przeciwwskazań medycznych do odbywania przez wymienionego kary pozbawienia wolności, przy czym czyn ten popełniła w zamiarze ułatwienia K. T. (1), którego sprawę wyłączono do odrębnego postępowania, utrudnienia postępowania karnego- wykonawczego w sprawie II K 104/00 Sądu Rejonowego w Wołominie i udzielenia pomocy R. K. (1) w uniknięciu odpowiedzialności karnej poprzez użycie tego poświadczającego nieprawdę dokumentu,

to jest o czyn z art. 271 § 3 k.k. i z art. 18 § 3 k.k. w związku z art. 239 § 1 k.k. w związku z art. 11 § 2 k.k.

XXVI. w dniu 26 listopada 2004r. w W., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, będąc uprawnioną do wystawiania dokumentacji medycznej jako lekarz sądowy zatrudniony w (...) Zespole Publicznych Zakładów (...), wystawiła dokument w postaci zaświadczenia lekarskiego nr (...) z dnia 26 listopada 2004 r. dla A. R., w którym poświadczyla nieprawdę co do istnienia przeciwwskazań medycznych do odbywania przez wymienionego kary pozbawienia wolności, przy czym czyn ten popełniła w zamiarze ułatwienia K. T. (1), którego sprawę wyłączono do odrębnego postępowania, utrudnienia postępowania karnego III Kop 6/04 Sądu Okręgowego w Szczecinie w przedmiocie przejścia skazanego A. R. do odbycia kary pozbawienia wolności prawomocnie orzeczonej wyrokiem sądu zagranicznego z Republiki Federalnej Niemiec i udzielenia pomocy A. R. w uniknięciu odpowiedzialności karnej poprzez użycie tego poświadczającego nieprawdę dokumentu,

to jest o czyn z art. 271 § 3 k.k. i z art. 18 § 3 k.k. w związku z art. 239 § 1 k.k. w związku z art. 11 § 2 k.k.

XXVII. w dniu 18 stycznia 2005r. w W., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, będąc uprawnioną do wystawiania dokumentacji medycznej jako lekarz sądowy zatrudniony w (...) Zespole Publicznych Zakładów (...), wystawiła dokument w postaci zaświadczenia lekarskiego nr (...) z dnia 18 stycznia 2005r. dla A. R., w którym poświadczyla nieprawdę co do istnienia przeciwwskazań medycznych do odbywania przez wymienionego kary pozbawienia wolności, przy czym czyn ten popełniła w zamiarze ułatwienia K. T. (1), którego sprawę wyłączono do odrębnego postępowania, utrudnienia postępowania karnego III Kop 6/04 Sądu Okręgowego w Szczecinie w przedmiocie przejścia skazanego A. R. do odbycia kary pozbawienia wolności prawomocnie orzeczonej wyrokiem sądu zagranicznego z Republiki Federalnej Niemiec i udzielenia pomocy A. R. w uniknięciu odpowiedzialności karnej poprzez użycie tego poświadczającego nieprawdę dokumentu,

to jest o czyn z art. 271 § 3 k.k. i z art. 18 § 3 k.k. w związku z art. 239 § 1 k.k. w związku z art. 11 § 2 k.k.

XXVIII. w dniu 7 lutego 2005r. w W., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, będąc uprawnioną do wystawiania dokumentacji medycznej jako lekarz sądowy zatrudniony w (...) Zespole Publicznych Zakładów (...), wystawiła dokument w postaci zaświadczenia lekarskiego nr (...) z dnia 7 lutego 2005r. dla P. B. (2), w którym

poświadczyła nieprawdę co do faktu przeprowadzenia badania lekarskiego wymienionego pacjenta oraz co do istnienia przeciwwskazań medycznych do przebywania przez wymienionego w warunkach szpitala więziennego i odbywania kary pozbawienia wolności, przy czym czyn ten popełniła w zamiarze ułatwienia K. T. (1), którego sprawę wyłączono do odrębnego postępowania, utrudnienia postępowania karnego- wykonawczego w sprawie III K 96/94 Sądu Okręgowego w Bielsku Białej i udzielenia pomocy P. B. (2) w uniknięciu odpowiedzialności karnej poprzez użycie tego poświadczającego nieprawdę dokumentu,

to jest o czyn z art. 271 § 3 k.k. i z art. 18 § 3 k.k. w związku z art. 239 § 1 kk w związku z art. 11 § 2 k.k.

XXIX. w dniu 14 marca 2005r. w W., działając w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, będąc uprawnioną do wystawiania dokumentacji medycznej jako lekarz sądowy zatrudniony w (...) Zespole Publicznych Zakładów (...), wystawiła dokumenty w postaci zaświadczeń lekarskich nr (...) i (...) z dnia 14 marca 2005r. dla K. S. (1), w których poświadczyła nieprawdę co do faktu przeprowadzenia badania lekarskiego wymienionego pacjenta oraz co do istnienia przeciwwskazań medycznych do przebywania przez wymienionego w warunkach szpitala więziennego i odbywania kary pozbawienia wolności, jak również co do niemożności stawiennictwa na wezwanie organu procesowego, przy czym czyn ten popełniła w zamiarze ułatwienia K. T. (1), którego sprawę wyłączono do odrębnego postępowania, utrudnienia postępowania karnego- wykonawczego w sprawie IV K 719/00 Sądu Rejonowego w Katowicach i postępowania karnego VIII K 438/05 Sądu Okręgowego w Warszawie i udzielenia pomocy K. S. (1) w uniknięciu odpowiedzialności karnej poprzez użycie tych poświadczających nieprawdę dokumentów,

to jest o czyn z art. 271 § 3 k.k. i z art. 18 § 3 k.k. w związku z art. 239 § 1 k.k. w związku z art. 11 § 2 k.k. w związku z art. 12 k.k.

XXX. w dniu 14 marca 2005r. w W., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, będąc uprawnioną do wystawiania dokumentacji medycznej jako lekarz sądowy zatrudniony w (...) Zespole Publicznych Zakładów (...), wystawiła dokument w postaci zaświadczenia lekarskiego nr (...) z dnia 14 marca 2005r. dla R. K. (1), w którym poświadczyła nieprawdę co do faktu przeprowadzenia badania lekarskiego wymienionego pacjenta oraz co do istnienia przeciwwskazań medycznych do odbywania przez niego kary pozbawienia wolności, przy czym czyn ten popełniła w zamiarze ułatwienia K. T. (1), którego sprawę wyłączono do odrębnego postępowania, utrudnienia postępowania karnego- wykonawczego w sprawie II K 104/00 Sądu Rejonowego w Wołominie i udzielenia pomocy R. K. (1) w uniknięciu odpowiedzialności karnej poprzez użycie tego poświadczającego nieprawdę dokumentu,

to jest o czyn z art. 271 § 3 k.k. i z art. 18 § 3 k.k. w związku z art. 239 § 1 k.k. w związku z art. 11 § 2 k.k.

XXXI. w dniu 29 marca 2005r. w W., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, będąc uprawnioną do wystawiania dokumentacji medycznej jako lekarz sądowy zatrudniony w (...) Zespole Publicznych Zakładów (...), wystawiła dokument w postaci zaświadczenia lekarskiego nr (...) z dnia 29 marca 2005r. dla K. S. (1), w którym poświadczyła nieprawdę co do istnienia przeciwwskazań medycznych do przebywania przez wymienionego w warunkach szpitala więziennego i odbywania kary pozbawienia wolności, przy czym czyn ten popełniła w zamiarze ułatwienia K. T. (1), którego sprawę wyłączono do odrębnego postępowania, utrudnienia postępowania karnego- wykonawczego w sprawie IV K 719/00 Sądu Rejonowego w Katowicach i postępowania karnego VIII K 438/05 Sądu Okręgowego w Warszawie i udzielenia pomocy K. S. (1) w uniknięciu odpowiedzialności karnej poprzez użycie tego poświadczającego nieprawdę dokumentu,

to jest o czyn z art. 271 § 3 k.k. i z art. 18 § 3 k.k. w związku z art. 239 § 1 k.k. w związku z art. 11 § 2 k.k.

XXXII. w dniu 27 kwietnia 2005r. w W., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, będąc uprawnioną do wystawiania dokumentacji medycznej jako lekarz sądowy zatrudniony w (...) Zespole Publicznych Zakładów (...), wystawiła dokument w postaci zaświadczenia lekarskiego nr (...) z dnia 27 kwietnia 2005r. dla P. B. (2), w którym poświadczyła nieprawdę co do faktu przeprowadzenia badania lekarskiego wymienionego pacjenta, jego stanu zdrowia oraz co do istnienia przeciwwskazań medycznych do stawiennictwa na wezwanie organu procesowego, przy

czym czyn ten popełniła w zamiarze ułatwienia K. T. (1), którego sprawę wyłączono do odrębnego postępowania, utrudnienia postępowania karnego- śledztwa Ap II Ds 7/02/S Prokuratury Apelacyjnej w Krakowie i udzielenia pomocy P. B. (2) w uniknięciu odpowiedzialności karnej poprzez użycie tego poświadczającego nieprawdę dokumentu,

to jest o czyn z art. 271 § 3 k.k. i z art.18 § 3 k.k. w związku z art. 239 § 1 k.k. w związku z art. 11 § 2 k.k.

A. P. (1) został oskarżony o to, że:

XXXIII. w dniu 24 kwietnia 2004r. w W., działając w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, pełniąc funkcję publiczną specjalisty radiologa zatrudnionego w Instytucie (...) w W., przyjął od K. T. (1), którego sprawę wyłączono do odrębnego postępowania, korzyść majątkową w kwocie 500 zł w związku z wykonaniem badania rezonansu magnetycznego mózgu i kręgosłupa szyjnego R. K. (1) nr (...) z dnia 24 kwietnia 2004r. oraz w zamian za wystawienie opisu tego badania poświadczającego nieprawdę co do zawarcia w jego treści rozpoznania, w postaci ucisku worka opony twardej na poziomach C3/C4, C5/C6, tendencji do uwypuklenia się krążków międzykręgowych na poziomach C4/C5 i C6/C7 oraz cechy dehydratacji krążków międzykręgowych na poziomach C5/C6 i C6/C7, przy czym czyn ten popełnił w zamiarze ułatwienia K. T. (1) utrudnienia postępowania karnego-wykonawczego w sprawie II K 104/00 Sądu Rejonowego w Wołominie i udzielenia pomocy R. K. (1) w uniknięciu odpowiedzialności karnej poprzez użycie tego poświadczającego nieprawdę dokumentu,

to jest o czyn z art. 228 § 3 k.k. i z art. 271 § 3 k.k. i z art. 18 § 3 k.k. w związku z art. 239 § 1 k.k. w związku z art. 11 § 2 k.k. w związku z art. 12 k.k.

XXXIV. w dniu 19 listopada 2004r. w W., działając w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, pełniąc funkcję publiczną specjalisty radiologa zatrudnionego w Instytucie (...) w W., przyjął od K. T. (1), którego sprawę wyłączono do odrębnego postępowania, korzyść majątkową w kwocie co najmniej 500 zł w związku z wykonaniem badania rezonansu magnetycznego mózgu i kręgosłupa szyjnego A. R. nr (...) z dnia 19 listopada 2004r. oraz w zamian za wystawienie opisu tego badania poświadczającego nieprawdę co do zawarcia w jego treści rozpoznania, w postaci przepukliny centralnej krążka międzykręgowego na poziomie C6/C7, przy czym czyn ten popełnił w zamiarze ułatwienia K. T. (1) utrudnienia postępowania karnego III Kop 6/04 Sądu Okręgowego w Szczecinie w przedmiocie przejęcia skazanego A. R. do odbycia kary pozbawienia wolności prawomocnie orzeczonej wyrokiem sądu zagranicznego z Republiki Federalnej Niemiec i udzielenia pomocy A. R. w uniknięciu odpowiedzialności karnej poprzez użycie tego poświadczającego nieprawdę dokumentu,

to jest o czyn z art. 228 § 3 k.k. i z art. 271 § 3 k.k. i z art. 18 § 3 k.k. w związku z art. 239 § 1 k.k. w związku z art. 11 § 2 k.k. w związku z art. 12 k.k.

XXXV. w dniu 17 marca 2005r. w W., pełniąc funkcję publiczną specjalisty radiologa zatrudnionego w Instytucie (...) w W., przyjął od K. T. (1), którego sprawę wyłączono do odrębnego postępowania, korzyść majątkową w kwocie 1700 zł w związku z wykonaniem badania rezonansu magnetycznego kręgosłupa lędźwiowego i szyjnego L. R. nr (...) z dnia 17 marca 2005r. oraz wystawieniem opisu tego badania,

to jest o czyn z art. 228 § 1 k.k.

XXXVI. w dniu 2 września 2005 r. w W., pełniąc funkcję publiczną specjalisty radiologa zatrudnionego w Instytucie (...) w W., przyjął od K. T. (1), którego sprawę wyłączono do odrębnego postępowania, korzyść majątkową w kwocie co najmniej 500 zł w związku z wykonaniem badania rezonansu magnetycznego mózgu i kręgosłupa szyjnego P. B. (2) nr (...) z dnia 2 września 2005r. oraz wystawieniem opisu tego badania,

to jest o czyn z art. 228 § 1 k.k.

XXXVII. w dniu 14 lutego 2006 r. w W., działając w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, pełniąc funkcję publiczną specjalisty radiologa zatrudnionego w Instytucie (...) w W., przyjął od K. T. (1), którego sprawę wyłączono do odrębnego postępowania, korzyść majątkową w kwocie co najmniej 500 zł w zamian

za wystawienie opisu dla przeprowadzonego w Centrum Medycznym (...) w W. badania rezonansu magnetycznego kręgosłupa szyjnego K. S. (1) z dnia 14 lutego 2006r., poświadczającego nieprawdę co do zawarcia w jego treści rozpoznania, w postaci uwypukliny centralnej krążka międzykręgowego na poziomie C5/C6 z uciskiem worka opony twardej oraz w postaci zwężenia fizjologicznej rezerwy przestrzennej kanału kręgowego, przy czym czyn ten popełnił w zamiarze ułatwienia K. T. (1), którego sprawę wyłączono do odrębnego postępowania, utrudnienia postępowania karnego- wykonawczego w sprawie IV K 719/00 Sądu Rejonowego w Katowicach i postępowania karnego VIII K 438/05 Sądu Okręgowego w Warszawie i udzielenia pomocy K. S. (1) w uniknięciu odpowiedzialności karnej poprzez użycie tego poświadczającego nieprawdę dokumentu,

to jest o czyn z art. 228 § 3 k.k. i z art. 271 § 3 k.k. i z art. 18 § 3 k.k. w związku z art. 239 § 1 k.k. w związku z art. 11 § 2 k.k. w związku z art. 12 k.k.

J. R. został oskarżony o to, że:

XXXVIII. w dniu 5 stycznia 2005r. w W., działając w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, pełniąc funkcję publiczną specjalisty radiologa zatrudnionego w Instytucie (...) w W., przyjął od K. T. (1), którego sprawę wyłączono do odrębnego postępowania, korzyść majątkową w kwocie co najmniej 500 zł w związku z wykonaniem badania rezonansu magnetycznego kręgosłupa szyjnego A. R. nr (...) z dnia 5 stycznia 2005r. oraz w zamian za wystawienie opisu tego badania poświadczającego nieprawdę co do zawarcia w jego treści rozpoznania, w postaci przepukliny tylnej podwięzadłowej krążka C6/C7, progresji zmian uciskowych na poziomie C4/C5 oraz zatarcia zarysów worka oponowego na poziomie C4 po stronie prawej z podejrzeniem procesu rozrostowego - nerwiaka, przy czym czyn ten popełnił w zamiarze ułatwienia K. T. (1) utrudnienia postępowania karnego III Kop 6/04 Sądu Okręgowego w Szczecinie w przedmiocie przejęcia skazanego A. R. do odbycia kary pozbawienia wolności prawomocnie orzeczonej wyrokiem sądu zagranicznego z Republiki Federalnej Niemiec i udzielenia pomocy A. R. w uniknięciu odpowiedzialności karnej poprzez użycie tego poświadczającego nieprawdę dokumentu,

to jest o czyn z art. 228 § 3 k.k. i z art. 271 § 3 k.k. i z art. 18 § 3 k.k. w związku z art. 239 § 1 k.k. w związku z art. 11 § 2 k.k. w związku z art. 12 k.k.

XXXIX. w dniu 22 lutego 2006 r. w W., działając w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, pełniąc funkcję publiczną specjalisty radiologa zatrudnionego w Instytucie (...) w W., przyjął od K. T. (1), którego sprawę wyłączono do odrębnego postępowania, korzyść majątkową w kwocie co najmniej 500 zł w zamian za wystawienie opisu dla przeprowadzonego w Centrum Medycznym (...) w W. badania rezonansu magnetycznego mózgu K. S. (1) z dnia 22 lutego 2006r., poświadczającego nieprawdę co do zawarcia w jego treści rozpoznania, w postaci podwyższenia intensywności sygnału w obrębie spoidła tylnego ze wskazaniem dalszej diagnostyki w celu wykluczenia zmian demielinizacyjnych, przy czym czyn ten popełnił w zamiarze ułatwienia K. T. (1), którego sprawę wyłączono do odrębnego postępowania, utrudnienia postępowania karnego- wykonawczego w sprawie IV K 719/00 Sądu Rejonowego w Katowicach i postępowania karnego VIII K 438/05 Sądu Okręgowego w Warszawie i udzielenia pomocy K. S. (1) w uniknięciu odpowiedzialności karnej poprzez użycie tego poświadczającego nieprawdę dokumentu,

to jest o czyn z art. 228 § 3 k.k. i z art. 271 § 3 k.k. i z art. 18 § 3 k.k. w związku z art. 239 § 1 k.k. w związku z art. 11 § 2 k.k. w związku z art. 12 k.k.

P. B. (1) został oskarżony o to, że:

XL. w okresie od 9 lutego 2006 r. do 24 lutego 2006r. w K., działając w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, pełniąc funkcję publiczną lekarza (...) (...) N. (...) Centrum (...). M. W. (...) w K., przyjął od K. J. (1) korzyść majątkową w łącznej kwocie co najmniej 3000 zł w związku z czynnościami leczniczymi i diagnostycznymi podjętymi w stosunku do K. S. (1) w ramach jego leczenia szpitalnego prowadzonego w wymienionym wyżej publicznym zakładzie opieki zdrowotnej,

to jest o czyn z art. 228 § 1 k.k. w związku z art. 12 k.k.

Sąd Okręgowy w Warszawie wyrokiem z dnia 22 czerwca 2016 r. sygn. akt XII K 186/12:

I. oskarżonego **R. D. (1)** uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego w pkt. I aktu oskarżenia, z tym ustaleniem, że oskarżony działając wspólnie i w porozumieniu z K. T. (1) i R. K. (1), wiedział o tym, że składane dokumenty lekarskie poświadczają nieprawdę to jest czynu z art. 239 § 1 k.k. w zb. z art. 273 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 239 § 1 k.k. w zb. z art. 273 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. skazał go, a podstawie art. 239 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności,

II. na podstawie art. 41 § 1 k.k. w zw. z art. 43 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego **R. D. (1)** środek karny w postaci zakazu wykonywania zawodu adwokata i radcy prawnego na okres 2 (dwóch) lat,

III. oskarżonego **R. D. (1)** uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego w pkt. II aktu oskarżenia i za to na podstawie art. 230 § 1 k.k. skazał go na karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności, zaś na podstawie art. 33 § 2 i 3 k.k. wymierzył mu grzywnę przyjmując liczbę stawek dziennych na 150 (sto pięćdziesiąt), zaś wysokość jednej stawki dziennej określając na 100 (sto) złotych,

IV. na podstawie art. 41 § 1 k.k. w zw. z art. 43 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego **R. D. (1)** środek karny w postaci zakazu wykonywania zawodu adwokata i radcy prawnego na okres 2 (dwóch) lat,

V. na podstawie art. 44 § 4 k.k. orzekł wobec oskarżonego **R. D. (1)** przepadek równowartości korzyści majątkowej pochodzącej bezpośrednio z przestępstwa w kwocie 15.000 (piętnaście tysięcy) złotych,

VI. oskarżonego **R. D. (1)** uznał za winnego czynu zarzucanego mu w pkt. III aktu oskarżenia i za to na podstawie art. 230 § 1 k.k. w zb. z art. 273 k.k. w zb. z art. 239 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. skazał go, zaś na podstawie art. 230 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności i na podstawie art. 33 § 2 i 3 k.k. grzywnę przyjmując liczbę stawek dziennych na 200 (dwieście), a wysokość jednej stawki określając na 100 (sto) złotych,

VII. na podstawie art. 41 § 1 k.k. w zw. z art. 43 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego **R. D. (1)** środek karny w postaci zakazu wykonywania zawodu adwokata i radcy prawnego na okres 3 (trzech) lat,

VIII. na podstawie art. 44 § 4 k.k. orzekł wobec oskarżonego **R. D. (1)** przepadek równowartości korzyści majątkowej pochodzącej bezpośrednio z przestępstwa w kwocie 20.000 (dwadzieścia tysięcy) złotych,

IX. oskarżonego **R. D. (1)** uznał za winnego czynu zarzucanego mu w pkt. IV aktu oskarżenia i za to na podstawie art. 230 § 1 k.k. w zb. z art. 273 k.k. w zb. z art. 239 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. skazał go, zaś na podstawie art. 230 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności i na podstawie art. 33 § 2 i 3 k.k. grzywnę przyjmując liczbę stawek dziennych na 100 (sto), zaś wysokość jednej stawki dziennej określając na 100 (sto) złotych,

X. na podstawie art. 41 § 1 k.k. w zw. z art. 43 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego **R. D. (1)** środek karny w postaci zakazu wykonywania zawodu adwokata i radcy prawnego na okres 2 (dwa) lat,

XI. na podstawie art. 44 § 4 k.k. orzekł wobec **oskarżonego R. D. (1)** przepadek równowartości korzyści majątkowej pochodzącej bezpośrednio z przestępstwa w kwocie 5 000 (pięć tysięcy) złotych,

XII. oskarżonego **R. D. (1)** w ramach czynu zarzucanego mu w pkt. V aktu oskarżenia uznał za winnego tego, że w okresie od 10 marca 2005 r. do co najmniej 24 lutego 2006 r. w W. i K., w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, działając wspólnie i w porozumieniu z K. T. (1), którego sprawę wyłączono do odrębnego postępowania, jako obrońca K. S. (1), powołując się na wpływy w instytucjach państwowych, samorządowych i krajowych jednostkach organizacyjnych dysponujących środkami publicznymi - w publicznych zakładach opieki zdrowotnej, w zamian za udzieloną przez K. S. (1) korzyść majątkową w łącznej kwocie co najmniej 120 000 zł podjął się pośrednictwa w załatwieniu sprawy, polegającego na bezprawnym doprowadzeniu do uchylecia

nakazu zatrzymania i doprowadzenia do zakładu karnego, wydanego przez Sąd Rejonowy w Katowicach w celu wykonania prawomocnie orzeczonej wobec wymienionego wyrokiem tego Sądu z dnia 7 listopada 2003 r. w sprawie IV K 719/00 kary pozbawienia wolności oraz bezprawnym doprowadzeniu do odroczenia wykonania powyższej kary poprzez korupcyjne wywarcie wpływu na osoby pełniące funkcje publiczne lekarzy medycyny zatrudnionych w tych zakładach w celu wykonania bez wskazań medycznych operacji odbarczenia rdzenia kręgowego i korzeni nerwowych na poziomie C6-C7 ze stabilizacją systemem (...) oraz w celu wystawienia przez nich dokumentacji medycznej, zaświadczeń lekarskich oraz opinii poświadczających nieprawdę w zakresie przeprowadzanych badań, stanu zdrowia K. S. (1) i istnienia przeciwwskazań medycznych do odbycia przez niego kary pozbawienia wolności, po czym działając wspólnie i w porozumieniu z K. S. (1), K. T. (1) i R. P., poprzez podstępne wprowadzenie w błąd specjalisty radiologa dr nauk med. J. K. (1) co do tożsamości badanej osoby wyłudził poświadczenie nieprawdy w zakresie rzeczywistego stanu zdrowia K. S. (1) w badaniu i opisie rezonansu magnetycznego odcinka szyjnego kręgosłupa wykonanego dnia 10 marca 2005 r. w Centrum Medycznym (...) w W., a następnie działając wspólnie i w porozumieniu z K. T. (1) utrudnił prowadzone przeciwko K. S. (1) wyżej wskazane postępowanie karne pomagając wymienionemu uniknąć odpowiedzialności karnej w ten sposób, że działając wspólnie i w porozumieniu z K. T. (1) i K. S. (1) użył w postępowaniu karnym wykonawczą dokumentacji medycznej w postaci badania i opisu rezonansu magnetycznego odcinka szyjnego kręgosłupa wykonanego w dniu 10 marca 2005r. w Centrum Medycznym (...) w W., wyłudzającego poświadczenie nieprawdy w zakresie rzeczywistego stanu zdrowia K. S. (1) poprzez podstępne wprowadzenie w błąd specjalisty radiologa dr nauk med. J. K. (1) co do tożsamości badanej osoby, a nadto w postaci historii choroby i zaświadczeń lekarskich wystawionych w okresie od 10 marca 2005 r. do 24 lutego 2006 r. przez lekarza (...) zatrudnionego w (...) Centrum (...). M. W. (...) w K. na stanowisku Zastępcy Ordynatora (...) N., poświadczających nieprawdę co do stanu zdrowia i przebiegu leczenia K. S. (1), a w szczególności co do wskazań do operacji i ponownej operacji kręgosłupa szyjnego oraz przeciwwskazań do opuszczenia oddziału szpitalnego bez specjalistycznego zabezpieczenia medycznego, jak również co do istnienia przeciwwskazań medycznych do odbycia przez K. S. (1) kary pozbawienia wolności, a nadto w postaci zaświadczeń lekarskich nr (...) z dnia 14 marca 2005 r. oraz nr (...) z dnia 29 marca 2005 r. wystawionych dla K. S. (1) przez lekarza sądowego M. L. (1) zatrudnioną w (...) Zespole Publicznych Zakładów (...), poświadczających nieprawdę co do istnienia przeciwwskazań medycznych do odbywania przez wymienionego kary pozbawienia wolności i niemożności stawiennictwa na wezwanie organu procesowego, a nadto w postaci prywatnej opinii biegłego sądowego w zakresie neurologii i neurochirurgii J. P. (1) z dnia 17 lutego 2006 r., poświadczającej nieprawdę co do istnienia przeciwwskazań medycznych do odbywania przez K. S. (1) kary pozbawienia wolności, a nadto w postaci opisu dla przeprowadzonego w Centrum Medycznym (...) w W. badania rezonansu magnetycznego kręgosłupa szyjnego K. S. (1) z dnia 14 lutego 2006r. wystawionego przez specjalistę radiologa A. P. (1) zatrudnionego w Instytucie (...) w W., poświadczającego nieprawdę co do zawarcia w jego treści rozpoznania, w postaci uwypukliny centralnej krążka międzykręgowego na poziomie C5/C6 z uciskiem worka opony twardej oraz w postaci zwiężenia fizjologicznej rezerwy przestrzennej kanału kręgowego, przedkładając je w Sądzie Rejonowym w Katowicach, to jest czynu z art. 230 § 1 k.k. w zb. z art. 272 k.k. w zb. z art. 273 k.k. w zb. z art. 239 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to na podstawie powyższych przepisów skazał go, zaś na podstawie art. 230 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat i 6 (sześć) miesięcy pozbawienia wolności i na podstawie art. 33 § 2 i 3 k.k. grzywnę przyjmując liczbę stawek dziennych na 200 (dwieście), a wysokość jednej stawki dziennej określając na 100 (sto) złotych,

XIII. na podstawie art. 41 § 1 k.k. w zw. z art. 43 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego **R. D. (1)** środek karny w postaci zakazu wykonywania zawodu adwokata i radcy prawnego na okres 3 (trzech) lat,

XIV. na podstawie art. 44 § 4 k.k. orzekł wobec **oskarżonego R. D. (1)** przepadek równowartości korzyści majątkowej pochodzącej bezpośrednio z przestępstwa w kwocie 30.000 (trzydzieści tysięcy) złotych,

XV. na podstawie art. 85 § 1 i 2 k.k., art. 86 § 1 i 2 k.k. połączył wymierzone oskarżonemu **R. D. (1)** kary jednostkowe pozbawienia wolności i grzywny i wymierzył mu karę łączną 5 (pięć) lat pozbawienia wolności i karę łączną grzywny przyjmując liczbę stawek dziennych na 500 (pięćset), zaś wysokość jednej stawki dziennej określając na kwotę 100 (sto) złotych,

XVI. na podstawie art. 90 § 2 k.k. połączył orzeczone wobec oskarżonego **R. D. (1)** środki karne w postaci zakazu wykonywania zawodu adwokata i radcy prawnego i orzekł łącznie środek karny w postaci zakazu wykonywania zawodu adwokata i radcy prawnego na okres 8 (ośmiu) lat,

XVII. na podstawie art. 63 § 1 k.k. zaliczył oskarżonemu **R. D. (1)** na poczet wymierzonej kary łącznej pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 26 maja 2009 r. do dnia 2 grudnia 2009 r.,

XVIII. oskarżonego **R. K. (1)** uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt. VI aktu oskarżenia, z tym że ustalił końcową datę czynu na 25 marzec 2005 r. i z opisu czynu wyeliminował sformułowanie „listu gończego” i za to na podstawie art. 230a § 1 k.k. w zb. z art. 273 k.k. w zb. z art. 18 § 2 k w zw. z art. 229 § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. skazał go, zaś na podstawie art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 229 § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku i 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności i na podstawie art. 33 § 2 i 3 k.k. grzywnę przyjmując liczbę stawek dziennych na 100 (sto), zaś wysokość jednej stawki dziennej określając na 70 (siedemdziesiąt) złotych,

XIX. oskarżoną **L. T.** uznał za winną popełnienia czynu zarzucanego jej w pkt. VII aktu oskarżenia, z tym ustaleniem, że oskarżona działając wspólnie i w porozumieniu z K. T. (1) i R. K. (1) wiedziała o tym, że złożone dokumenty lekarskie poświadczają nieprawdę, to jest czynu z art. 239 § 1 k.k. w zb. z art. 273 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to na podstawie powyższych przepisów skazał ją, zaś na podstawie art. 239 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył jej karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności,

XX. na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k., art. 70 § 1 k.k. warunkowo zawiesił wykonanie orzeczonej wobec oskarżonej **L. T.** kary pozbawienia wolności na okres 2 (dwóch) lat próby,

XXI. na podstawie art. 71 § 1 k.k. w zw. z art. 33 § 1 i 3 k.k. wymierzył oskarżonej **L. T.** grzywnę przyjmując liczbę stawek dziennych na 100 (sto), zaś wysokość jednej stawki dziennej określając na 100 (sto) złotych,

XXIV. oskarżonego **K. S. (1)** w ramach czynu zarzucanego mu w pkt. XII aktu oskarżenia uznał za winnego tego, że w okresie od 10 marca 2005r. do co najmniej 24 lutego 2006 r. w W., K. i K., w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, nakłaniając swojego obrońcę - adwokata R. D. (1) i K. T. (1), którego sprawę wyłączono do odrębnego postępowania, do udzielania korzyści majątkowych osobom pełniącym funkcje publiczne lekarzy medycyny w zamian za naruszenie przepisów prawa, udzielił wymienionym korzyści majątkowej w łącznej kwocie co najmniej 120 000 zł w zamian za pośrednictwo w załatwieniu sprawy w instytucjach państwowych, samorządowych i krajowych jednostkach organizacyjnych dysponujących środkami publicznymi - w publicznych zakładach opieki zdrowotnej, polegające na bezprawnym doprowadzeniu do uchylenia nakazu zatrzymania i doprowadzenia do zakładu karnego wydanego przez Sąd Rejonowy w Katowicach w celu wykonania prawomocnie orzeczonej wobec wymienionego wyrokiem tego Sądu z dnia 7 listopada 2003 r. w sprawie IV K 719/00 kary pozbawienia wolności oraz bezprawnym doprowadzeniu do odroczenia wykonania powyższej kary, poprzez korupcyjne wywarcie wpływu na osoby pełniące funkcje publiczne lekarzy medycyny zatrudnionych w tych zakładach w celu wykonania bez wskazań medycznych operacji odbarczenia rdzenia kręgowego i korzeni nerwowych na poziomie C6-C7 ze stabilizacją systemem (...) oraz w celu wystawienia przez nich dokumentacji medycznej, zaświadczeń lekarskich oraz opinii poświadczających nieprawdę w zakresie przeprowadzanych badań, stanu zdrowia K. S. (1) i istnienia przeciwwskazań medycznych do odbycia przez niego kary pozbawienia wolności, po czym działając wspólnie i w porozumieniu z R. D. (1), K. T. (1) i R. P., poprzez podstępne wprowadzenie w błąd specjalisty radiologa dr nauk med. J. K. (1) co do tożsamości badanej osoby wyłudził poświadczenie nieprawdy w zakresie rzeczywistego stanu zdrowia K. S. (1) w badaniu i opisie rezonansu magnetycznego odcinka szyjnego kręgosłupa wykonanego dnia 10 marca 2005 r. w Centrum Medycznym (...) w W., a następnie działając wspólnie i w porozumieniu z R. D. (1) i K. T. (1) użył w wyżej wskazanym postępowaniu karnym wykonawczym dokumentacji medycznej, w postaci badania i opisu rezonansu magnetycznego odcinka szyjnego kręgosłupa wykonanego w dniu 10 marca 2005 r. w Centrum Medycznym (...) w W., wyłudżającego poświadczenie nieprawdy w zakresie rzeczywistego stanu zdrowia K. S. (1) poprzez podstępne wprowadzenie w błąd specjalisty radiologa dr nauk med. J. K. (1) co do tożsamości badanej osoby, a nadto w postaci historii choroby i zaświadczeń lekarskich wystawionych w okresie od 10 marca 2005 r. do 24 lutego 2006 r. przez

lekarza (...) zatrudnionego w (...) Centrum (...). M. W. (...) w K. na stanowisku Zastępcy Ordynatora (...) N., poświadczających nieprawdę co do stanu zdrowia i przebiegu leczenia K. S. (1), a w szczególności co do wskazań do operacji i ponownej operacji kręgosłupa szyjnego oraz przeciwwskazań do opuszczenia oddziału szpitalnego bez specjalistycznego zabezpieczenia medycznego, jak również co do istnienia przeciwwskazań medycznych do odbycia przez K. S. (1) kary pozbawienia wolności, a nadto w postaci zaświadczeń lekarskich nr (...) z dnia 14 marca 2005r. oraz nr (...) z dnia 29 marca 2005 r. wystawionych dla K. S. (1) przez lekarza sądowego M. L. (1) zatrudnioną w (...) Zespole Publicznych Zakładów (...), poświadczających nieprawdę co do faktu istnienia przeciwwskazań medycznych do odbywania przez wymienionego kary pozbawienia wolności i niemożności stawiennictwa na wezwanie organu procesowego, a nadto w postaci prywatnej opinii biegłego sądowego w zakresie neurologii i neurochirurgii J. P. (1) z dnia 17 lutego 2006 r. poświadczającej nieprawdę co do istnienia przeciwwskazań medycznych do odbywania przez K. S. (1) kary pozbawienia wolności, a nadto w postaci opisu dla przeprowadzonego w Centrum Medycznym (...) w W. w W. badania rezonansu magnetycznego kręgosłupa szyjnego K. S. (1) z dnia 14 lutego 2006 r. wystawionego przez specjalistę radiologa A. P. (1) zatrudnionego w Instytucie (...) w W., poświadczającego nieprawdę co do zawarcia w jego treści rozpoznania, w postaci uwypukliny centralnej krążka międzykręgowego na poziomie C5/C6 z uciskiem worka opony twardej oraz w postaci zwięzienia fizjologicznej rezerwy przestrzennej kanału kręgowego, to jest czynu z art. 230a § 1 k.k. w zb. z art. 272 k.k. w zb. z art. 273 k.k. w zb. z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 229 § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to na podstawie powyższych przepisów skazał go, zaś na podstawie art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 229 § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności i na podstawie art. 33 § 2 i 3 kk grzywnę przyjmując liczbę stawek dziennych na 100 (sto), zaś wysokość jednej stawki dziennej określając na 70 (siedemdziesiąt) złotych,

XXV. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zaliczył **K. S. (1)** okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 26 maja 2009 r. do dnia 20 listopada 2009 r.,

XXVI. oskarżonego **R. P.** w ramach czynu zarzucanego mu w pkt. XIII aktu oskarżenia uznał za winnego tego w okresie od 10 marca 2005 r. do co najwyżej 24 lutego 2006 r. w W., działając w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru pomocy K. S. (1) w udzieleniu jego obrońcy - adwokatowi R. D. (1) oraz K. T. (1), którego sprawę wyłączono do odrębnego postępowania, korzyści majątkowej w zamian za pośrednictwo w załatwieniu sprawy w instytucjach państwowych, samorządowych i krajowych jednostkach organizacyjnych dysponujących środkami publicznymi - w publicznych zakładach opieki zdrowotnej, polegające na bezprawnym doprowadzeniu do uchylecia nakazu zatrzymania i doprowadzenia do zakładu karnego wydanego przez Sąd Rejonowy w Katowicach w celu wykonania prawomocnie orzeczonej wobec K. S. (1) wyrokiem tego Sądu z dnia 7 listopada 2003 r. w sprawie IV K 719/00 kary pozbawienia wolności oraz bezprawnym doprowadzenia do odroczenia wykonania powyższej kary, poprzez korupcyjne wywarcie wpływu na osoby pełniące funkcje publiczne lekarzy medycyny zatrudnionych w tych zakładach w celu wykonania bez wskazań medycznych operacji odbarczenia rdzenia kręgowego i korzeni nerwowych na poziomie C6-C7 ze stabilizacją systemem (...) oraz w celu wystawienia przez nich dokumentacji medycznej, zaświadczeń lekarskich i opinii poświadczających nieprawdę w zakresie przeprowadzanych badań, stanu zdrowia K. S. (1) i istnienia przeciwwskazań medycznych do odbycia przez niego kary pozbawienia wolności, swoim zachowaniem ułatwił popełnienie tego czynu w ten sposób, że przekazał w imieniu K. S. (1) R. D. (1) i K. T. (1) pieniądze w łącznej kwocie co najmniej 70 000 zł, a nadto działając wspólnie i w porozumieniu z K. S. (1), R. D. (1) i K. T. (1), poprzez podanie się za K. S. (1) i podstępne wprowadzenie w błąd specjalisty radiologa dr nauk med. J. K. (1) co do tożsamości badanej osoby wyłudził poświadczenie nieprawdy w zakresie rzeczywistego stanu zdrowia K. S. (1) w badaniu i opisie rezonansu magnetycznego odcinka szyjnego kręgosłupa wykonanego dnia 10 marca 2005r. w Centrum Medycznym (...) w W., przy czym czyn ten popełnił w zamiarze ułatwienia R. D. (1) i K. T. (1) utrudnienia postępowania karnego - wykonawczego w sprawie IV K 719/00 Sądu Rejonowego w Katowicach i udzielenia pomocy K. S. (1) w uniknięciu odpowiedzialności karnej poprzez użycie powyższej poświadczającej nieprawdę dokumentacji medycznej, to jest czynu z art. 272 k.k. w zb. z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 230 a § 1 k.k. w zb. z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 239 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to na podstawie powyższych przepisów skazał go, zaś na podstawie art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 230a § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności i

na podstawie art. 33 § 2 i 3 k.k. karę grzywny przyjmując liczbę stawek dziennych na 100 (sto), zaś wysokość jednej stawki dziennej określając na 50 (pięćdziesiąt) złotych,

XXVII. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zaliczył **R. P.** okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 21 kwietnia 2010 r. do dnia 9 czerwca 2010 r.

XXVIII. oskarżonego **L. R.** uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt. XIV aktu oskarżenia i za to na podstawie art. 230a § 1 k.k. w zb. z art. 273 k.k. w zb. z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 229 § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. skazał go, zaś na podstawie art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 229 § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności i na podstawie art. 33 § 2 i 3 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed dniem 8 czerwca 2010 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. grzywnę przyjmując liczbę stawek dziennych na 360 (trzysta sześćdziesiąt), zaś wysokość jednej stawki dziennej określając na 100 (sto) złotych,

XXIX. na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k., art. 70 § 1 pkt 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed dniem 1 lipca 2015 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. warunkowo zawiesił wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego **L. R.** kary pozbawienia wolności na okres 3 (trzech) lat próby,

XXX. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary grzywny zaliczył oskarżonemu **L. R.** okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 25 maja 2009 r. do dnia 20 listopada 2009 r., przy czym jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie równy jest dwóm stawkom dziennym grzywny,

XXXI. na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. umorzył postępowanie karne wobec oskarżonego **L. R.** o czyn zarzucany mu w pkt. XV aktu oskarżenia z art. 273 k.k. i w tym zakresie koszty postępowania przejął na rachunek Skarbu Państwa,

XXXII. oskarżonego **M. R.** uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt. XVI aktu oskarżenia i za to na podstawie art. 230a § 1 k.k. w zb. z art. 239 § 1 k.k. w zb. z art. 273 k.k. w zb. z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 229 § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. skazał go, zaś na podstawie art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 229 § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności i na podstawie art. 33 § 2 i 3 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed dniem 8 czerwca 2010 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. grzywnę przyjmując liczbę stawek dziennych na 360 (trzysta sześćdziesiąt), zaś wysokość jednej stawki dziennej określając na 200 (dwieście) zł,

XXXIII. na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k., art. 70 § 1 pkt 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed dniem 1 lipca 2015 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. warunkowo zawiesił wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego **M. R.** kary pozbawienia wolności na okres 3 (trzech) lat próby,

XXXIV. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary grzywny zaliczył oskarżonemu **M. R.** okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 25 maja 2009 r. do dnia 25 listopada 2009 r., przy czym jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie równy jest dwóm stawkom dziennym grzywny,

XXXV. oskarżoną **M. L. (1)** uznał za winną popełnienia czynu zarzucanego jej w pkt. XXIII aktu oskarżenia i za to na podstawie art. 228 § 3 k.k. w zb. z art. 271 § 3 k.k. w zb. z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 239 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. skazał ją, zaś na podstawie art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 228 § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył jej karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności i na podstawie art. 33 § 2 i 3 k.k. grzywnę przyjmując liczbę stawek dziennych na 150 (sto pięćdziesiąt), a wysokość jednej stawki dziennej określając na 70 (siedemdziesiąt) złotych,

XXXVI. na podstawie art. 41 § 1 k.k. w zw. z art. 43 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonej **M. L. (1)** środek karny w postaci zakazu wykonywania zawodu lekarza sądowego na okres 2 (dwóch) lat,

XXXVII. na podstawie art. 44 § 4 k.k. orzekł wobec oskarżonej **M. L. (1)** przepadek równowartości korzyści majątkowej pochodzącej bezpośrednio z przestępstwa w kwocie 1.000 (jeden tysiąc) złotych,

XXXVIII. oskarżoną **M. L. (1)** uznał za winną popełnienia czynów zarzucanych jej w pkt. od XXIV do XXXII aktu oskarżenia, z tym że z opisu czynu zarzucanego oskarżonej w pkt. XXIX wyeliminował sformułowanie, że

oskarżona poświadczyla nieprawdę co do faktu przeprowadzenia badania lekarskiego wymienionego pacjenta oraz sformułowanie „i postępowania karnego VIII K 438/05 Sądu Okręgowego w Warszawie” i za to za czyn z pkt. XXIX aktu oskarżenia na podstawie art. 271 § 3 k.k. w zb. z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 239 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k., a za czyny z pkt. od XXIV do pkt. XXVIII i od pkt. XXX do pkt. XXXII aktu oskarżenia na podstawie art. 271 § 3 k.k. w zb. z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 239 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. skazała ją, zaś na podstawie art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył jej za każdy z czynów z pkt. od XXIV do XXXII aktu oskarżenia karę po 1 (jeden) rok i 6 (sześć) miesięcy pozbawienia wolności i na podstawie art. 33 § 2 i 3 k.k. grzywnę przyjmując liczbę stawek dziennych po 130 (sto trzydzieści), zaś wysokość jednej stawki dziennej określając na 70 (siedemdziesiąt) złotych,

XXXIX. na podstawie art. 41 § 1 k.k. w zw. z art. 43 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonej **M. L. (1)** za każdy z czynów z pkt. od XXIV do XXXII aktu oskarżenia środek karny w postaci zakazu wykonywania zawodu lekarza sądowego na okres 2 (dwóch) lat,

XL. na podstawie art. 85 § 1 i 2 k.k., art. 86 § 1 i 2 k.k. połączył wymierzone oskarżonej **M. L. (1)** kary jednostkowe pozbawienia wolności i grzywny i wymierzył jej karę łączną 3 (trzech) lat i 6 (sześć) miesięcy pozbawienia wolności i karę łączną grzywny przyjmując liczbę stawek dziennych na 300 (trzysta), zaś wysokość jednej stawki dziennej określając na 70 (siedemdziesiąt) złotych,

XLI. na podstawie art. 90 § 2 k.k. połączył orzeczone wobec oskarżonej **M. L. (1)** środki karne w postaci zakazu wykonywania zawodu lekarza sądowego i orzekł łącznie środek karny w postaci zakazu wykonywania zawodu lekarza sądowego na okres 10 (dziesięciu) lat,

XLII. na podstawie art. 63 § 1 k.k. zaliczył oskarżonej **M. L. (1)** na poczet wymierzonej kary łącznej pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 5 października 2009 r. do dnia 8 marca 2010 r.

XLIII. na podstawie art. 63 § 3 k.k. na poczet orzeczonego środka karnego w postaci zakazu wykonywania zawodu lekarza sądowego zaliczył oskarżonej **M. L. (1)** okres rzeczywistego stosowania środka zapobiegawczego w postaci zawieszenia w wykonywaniu zawodu lekarza od dnia 8 marca 2010 r. do dnia 27 sierpnia 2010 r.,

XLIV. oskarżonego **A. P. (1)** uznał za winnego popełnienia czynów zarzucanych mu w pkt. XXXIII, XXXIV, XXXVII aktu oskarżenia i za to za każdy z tych czynów na podstawie art. 228 § 3 k.k. w zb. z art. 271 § 3 k.k. w zb. z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 239 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. skazał go, zaś na podstawie art. 228 § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu za każdy z tych czynów karę po 1 (jeden) rok i 6 (sześć) miesięcy pozbawienia wolności i na podstawie art. 33 § 2 i 3 k.k. grzywnę przyjmując liczbę stawek dziennych po 150 (sto pięćdziesiąt), a wysokość jednej stawki dziennej określając na 100 (sto) złotych,

XLV. na podstawie art. 44 § 4 k.k. orzekł wobec oskarżonego **A. P. (1)** przepadek równowartości korzyści majątkowych pochodzących bezpośrednio z przestępstw zarzucanych w pkt. XXXIII, XXXIV, XXXVII w kwocie po 500 (pięćset) złotych,

XLVI. oskarżonego **A. P. (1)** uznał za winnego popełnienia czynów zarzucanych mu w pkt. XXXV i XXXVI aktu oskarżenia i za to za każdy z tych czynów na podstawie art. 228 § 1 k.k. skazał go na karę po 10 (dziesięć) miesięcy pozbawienia wolności i na podstawie art. 33 § 2 i 3 k.k. wymierzył za każdy z tych czynów grzywnę przyjmując liczbę stawek dziennych po 70 (siedemdziesiąt), a wysokość jednej stawki dziennej określając na 100 (sto) złotych,

XLVII. na podstawie art. 44 § 4 k.k. orzekł wobec oskarżonego **A. P. (1)** przepadek równowartości korzyści majątkowych pochodzących bezpośrednio z przestępstwa zarzucanego mu w pkt. XXXV w kwocie 1700 (jeden tysiąc siedemset) złotych, w pkt. XXXVI w kwocie 500 (pięćset) złotych,

XLVIII. na podstawie art. 85 § 1 i 2 k.k., art. 86 § 1 i 2 k.k. połączył wymierzone oskarżonemu **A. P. (1)** kary jednostkowe pozbawienia wolności i grzywny i wymierzył mu karę łączną 2 (dwóch) lat i 6 (sześciu) miesięcy

pozbawienia wolności i karę łączną grzywny przyjmując liczbę stawek dziennych na 400 (czterysta), a wysokość jednej stawki dziennej określając na 100 (sto) złotych,

XLIX. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu **A. P. (1)** okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 2 marca 2010 r. do dnia 8 kwietnia 2010 r.,

L. oskarżonego **J. R.** uznał za winnego czynów zarzucanych mu w pkt. XXXVIII i XXXIX aktu oskarżenia i za to na podstawie art. 228 § 3 k.k. w zb. z art. 271 § 3 k.k. w zb. z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 239 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. skazał go, zaś na podstawie art. 228 § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu za każdy z tych czynów karę po 1 (jeden) rok pozbawienia wolności i na podstawie art. 33 § 2 i 3 k.k. grzywnę przyjmując liczbę stawek dziennych po 100 (sto), zaś wysokość jednej stawki dziennej określając na 200 (dwieście) złotych,

LI. na podstawie art. 44 § 4 k.k. orzekł wobec **oskarżonego J. R.** przepadek równowartości korzyści majątkowych pochodzących bezpośrednio z przestępstw zarzucanych mu w pkt. XXXVIII i w pkt. XXXIX w kwotach po 500 (pięćset) złotych,

LII. na podstawie art. 85 k.k., 86 § 1 i 2 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed dniem 1 lipca 2015 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. połączył wymierzone wobec oskarżonego **J. R.** kary jednostkowe pozbawienia wolności i grzywny i wymierzył mu karę łączną 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności i karę łączną grzywny przyjmując liczbę stawek dziennych na 150 (sto pięćdziesiąt), zaś wysokość jednej stawki dziennej określając na 200 (dwieście) złotych,

LIII. na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k., art. 70 § 1 pkt 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed dniem 1 lipca 2015 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. warunkowo zawiesił wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego **J. R.** kary łącznej pozbawienia wolności na okres 4 (cztery) lat próby,

LIV. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary grzywny zaliczył oskarżonemu **J. R.** okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 2 marca 2010 r. do dnia 8 kwietnia 2010 r., przy przyjęciu, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie równa się dwóm stawkom dziennym grzywny,

LV. oskarżonego **P. B. (1)** uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt. XL aktu oskarżenia czynu, z tym ustaleniem, że przyjął on korzyść majątkową w łącznej kwocie co najmniej 2000 zł, i za to na podstawie art. 228 § 1 k.k. skazał go na karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności i na podstawie art. 33 § 2 i 3 k.k. wymierzył mu grzywnę przyjmując liczbę stawek dziennych na 40 (czterdzieści), zaś wysokość jednej stawki dziennej określając na 100 (sto) złotych,

LVI. na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k., art. 70 § 1 k.k. warunkowo zawiesił wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego **P. B. (1)** kary pozbawienia wolności na okres 1 (jednego) roku próby,

LVII. na podstawie art. 44 § 4 k.k. orzekł wobec **oskarżonego P. B. (1)** przepadek równowartości korzyści majątkowej pochodzącej bezpośrednio z przestępstwa w kwocie 2 000 (dwa tysiące) złotych,

LVIII. zasądził od oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe, w tym tytułem opłaty od oskarżonego **R. D. (1)** kwotę 10 400 (dziesięć tysięcy czterysta) złotych, od oskarżonego **R. K. (1)** kwotę 1700 (jeden tysiąc siedemset) złotych, od oskarżonej **L. T.** kwotę 1180 (jeden tysiąc sto osiemdziesiąt) złotych, od oskarżonego **K. S. (1)** kwotę 1 700 (jeden tysiąc siedemset) złotych, od oskarżonego **R. P.** kwotę 1 180 (jeden tysiąc sto osiemdziesiąt) złotych, od oskarżonego **L. R.** kwotę 7 500 (siedem tysięcy pięćset) złotych, od oskarżonego **M. R.** kwotę 14 700 (czternaście tysięcy siedemset) złotych, od oskarżonej **M. L. (1)** kwotę 5 200 (pięć tysięcy dwieście) złotych, od oskarżonego **A. P. (1)** kwotę 8 400 (osiem tysięcy czterysta) złotych, od oskarżonego **J. R.** kwotę 6 300 (sześć tysięcy trzysta) złotych, od oskarżonego **P. B. (1)** kwotę 920 (dziewięćset dwadzieścia) złotych

oraz obciążył ich uzasadnionymi wydatkami Skarbu Państwa w częściach przypadających na poszczególnych oskarżonych.

Apelacje od powyższego wyroku wnieśli obrońcy oskarżonych oraz prokurator.

Obrońca oskarżonego R. D. (3) adw. G. K. zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

w zakresie winy:

a) mające wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia naruszenie przepisów postępowania - art. 6 k.p.k. w zw. z art. 41 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez odmowę wyłączenia w toku postępowania SSO Agnieszki Jarosz, która jako jedyny członek składu orzekającego (i jedyny uczestnik procesu) miała dostęp do niektórych materiałów niejawnych, a które arbitralnie uznała za nieistotne dla postępowania, co skutkowało uniemożliwieniem odniesienia się wszystkich uczestników procesu do wspomnianych materiałów, a w szczególności uniemożliwiło jakiegokolwiek odniesienie się do nich obrońcom, wskutek czego obrona nie miała jakiegokolwiek możliwości odniesienia się do materiałów, które wpłynęły na pogląd na sprawę jednego z sędziów, a dodatkowo jedynie sędzia przewodnicząca, w chwili wydawania orzeczenia, znała całokształt materiałów zgromadzonych w postępowaniu,

b) mające wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia naruszenie przepisów postępowania - art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. w zw. z art. 424 § 1 k.p.k. poprzez niewskazanie w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku przyczyn, dla których w toku oceny dowodu z zeznań świadka koronnego K. T. (1) oraz jego wcześniejszych wyjaśnień, nie uwzględniono szeregu okoliczności osobistych dotyczących świadka, w szczególności jego karalności za fałszywe zeznania i fałszywe oskarżenia, jak również wypracowanego przez świadka sposobu działania wobec innych osób, co wskazuje na pominięcie tych okoliczności w toku oceny materiału dowodowego i czynienia ustaleń faktycznych, wskutek czego zeznania świadka koronnego uznano za w pełni wiarygodne, spójne i konsekwentne, w sytuacji, gdy stwierdzenie, iż świadek instrumentalnie wykorzystuje mechanizmy postępowania karnego (w tym poprzez fałszywe zeznania) w celu osiągnięcia własnych korzyści i eliminacji osób niewygodnych, musiałoby skutkować inną oceną dowodu z zeznań świadka T., w szczególności w zakresie sprzeczności jego zeznań z wyjaśnieniami oskarżonych oraz zeznaniami szeregu świadków,

c) mające wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia naruszenie przepisów postępowania - art. 7 k.p.k. poprzez dowolną, a nie swobodną ocenę dowodu z zeznań świadka koronnego K. T. (1), polegającą na bezkrytycznym daniu wiary zeznaniom wspomnianego i apriorycznym uznaniu ich za wiarygodne, co spowodowało faktyczne zaniechanie ich oceny pod kątem całokształtu materiału dowodowego oraz zasad logiki i doświadczenia życiowego, w efekcie czego zeznania te zostały uznane za wartościowy materiał dowodowy w sytuacji, gdy były sprzeczne z wyjaśnieniami oskarżonych, zeznaniami większości świadków, a świadek celowo unikał podawania szeregu niekorzystnych dla siebie okoliczności,

d) mające wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia naruszenie przepisów postępowania - art. 366 § 1 k.p.k. w zw. z art. 167 § 1 k.p.k. w zw. z art. 172 k.p.k. poprzez zaniechanie przeprowadzenia czynności procesowej konfrontacji świadka T. i jego byłej żony S. T. (1), w sytuacji gdy wspomniane osoby zeznawały odmiennie, a zaistniałe różnice nie wskazywały na zeznawanie nieprawdy przez S. T. (1),

e) mające wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia naruszenie przepisów postępowania - art. 3 ust. 1 lit. b) ustawy o świadku koronnym poprzez dopuszczenie i wykorzystanie procesowe dowodu z zeznań świadka koronnego, w sytuacji gdy świadek ten nie ujawnił całości swego majątku, a jego depozycje w tym zakresie - w szczególności w części dotyczącej przechowywania rzekomych korzyści uzyskanych z popełnianych przez świadka przestępstw, ocierają się wręcz o fałszywe zeznania, wskutek czego ustalenia faktyczne w sprawie podejmowano w oparciu o dowód, który w ogóle nie jest dopuszczalny w postępowaniu karnym,

f) mające wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia naruszenie przepisów postępowania - art. 1 ust. 2 pkt 1) ustawy o świadku koronnym poprzez dopuszczenie i procesowe wykorzystanie zeznań świadka koronnego w zakresie zarzutu I. - zarzutu popełnienia przestępstwa z art. 239 § 1 k.k., które nie mieści się w katalogu zawartym w ustawie o świadku

koronnym, wskutek czego ustalenia faktyczne w sprawie podejmowano w oparciu o dowód, który w ogóle nie jest dopuszczalny w postępowaniu karnym,

w zakresie kary:

g) naruszenie prawa materialnego - art. 115 § 2 k.k. poprzez uznanie przypisanych oskarżonemu przestępstw za szczególnie szkodliwe społecznie motywowane samym ustawowym wymiarem kary w sytuacji, gdy oceny stopnia społecznej szkodliwości czynu dokonuje się w oparciu o ustawowe zagrożenie karą oraz kryteria z art. 115 § 2 k.k., zaś przestępstwa przypisane oskarżonemu oceniane jedynie przez pryzmat ustawowego wymiaru kary w żaden sposób nie mogą być uznane za szczególnie społecznie szkodliwe,

h) naruszenie prawa materialnego - art. 115 § 2 k.k. poprzez uznanie za okoliczności obciążające zamiaru sprawcy, jak również stopnia społecznej szkodliwości czynu w sytuacji, gdy postać zamiaru jest elementem społecznej szkodliwości czynu i nie powinien być dwukrotnie uwzględniany jako przesłanka przemawiająca za zaostrzeniem sędziowskiego wymiaru kary,

i) naruszenie prawa materialnego - art. 86 § 1 k.k. w zw. z art. 90 § 2 k.k. poprzez wymierzenie oskarżonemu kary łącznej pozbawienia wolności (asperacja w wymiarze połowy sumy kar jednostkowych) według innych kryteriów niż kary łącznej grzywny (asperacja w wymiarze 500/650 sumy stawek dziennych) i jeszcze innych niż kryteria zastosowane przy połączeniu środków karnych zakazu wykonywania zawodu adwokata i radcy prawnego (asperacja w wymiarze 2/3 sumy czasu trwania środka).

W konkluzji wnosił o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od wszystkich zarzucanych mu czynów, a w przypadku niepodzielenia przez Sąd odwoławczy tego stanowiska o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania w całości.

Obrońca oskarżonego R. K. (1) adw. J. D. zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

I. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia polegającą na rażącym naruszeniu:

1. art. 424 § 1 pkt 1 i 2 k.p.k. poprzez brak ustaleń faktycznych odnośnie przesłanki odpowiedzialności oskarżonego R. K. (1) z art. 229 § 3 k.k. i nie wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku w zakresie czynu przypisanego oskarżonemu, albowiem Sąd I Instancji stwierdza, że R. K. (1) „narusza przepisy prawa” jednak nie argumentuje przesłanek odpowiedzialności kwalifikowanej z § 3 art. 229 k.k. Sąd I Instancji w żadnym zakresie nie wskazał normy prawnej nakazującej osobie pełniącej funkcję publiczną określone zachowanie ani też nie ustalił (str. 275 i 296 uzasadnienia zaskarżonego wyroku) z naruszeniem jakiej konkretnej normy, czy oczekiwaniem naruszenia wiązało się udzielenie korzyści majątkowej, co w kontekście stanowiska orzecznictwa, że dla odpowiedzialności karnej nie jest wystarczające samo określenie „naruszenia przepisów prawa”, nie dawało podstaw do stwierdzenia jakimi posłużył się Sąd, że oskarżony wyczerpał znamiona przestępstwa zgodnie z kwalifikacją prawną przyjętą w akcie oskarżenia, działając w sposób umyślny i bezpośredni (k. 267 uzasadnienia zaskarżonego wyroku), a co ma istotny wpływ na treść orzeczenia bowiem uniemożliwia dokonanie merytorycznej kontroli orzeczenia;

2. art. 413 § 1 pkt 6 k.p.k. przez niedokładne wskazanie w kwalifikacji prawnej przestępstwa przypisanego z art. 273 k.k. zastosowanych przepisów ustawy karnej poprzez niewskazanie czy R. K. miał używać dokumentu określonego w art. 271 k.k. czy art. 272 k.k., a więc zaniechanie dokładnego określenia podstawy prawnej rozstrzygnięcia, co w istotny sposób uniemożliwia kontrolę merytoryczną zaskarżonego wyroku, a tym samym wskazuje, iż zachowanie oskarżonego nie wyczerpuje znamion czynu zabronionego,

3. art. 6 k.p.k., art. 410 k.p.k. przez wykorzystanie w postępowaniu karnym materiałów niejawnych niedostępnych i nieznanymi pozostałemu składowi orzekającemu, oskarżonym i ich obrońcom, a tym samym oparcie orzeczenia Sądu Okręgowego na dowodach znanych tylko przewodniczącej składowi orzekającego, co narusza równość stron i uniemożliwia oskarżonemu obronę;

4. art. 41 § 1 k.p.k. w zw. z art. 42 § 1 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k. przez rozpoznanie sprawy przez sędziego przewodniczącego składu orzekającego, co do którego istniała uzasadniona wątpliwość co do jego bezstronności z racji uprzedniego zapoznania się z materiałami niejawnymi, niedostępnymi dla pozostałych członków składu orzekającego oraz oskarżonych i ich obrońców z uwagi na niewyrażenie zgody na wgląd w materiały niejawne oskarżonym i pozostałym członkom składu orzekającego na mocy decyzji MSWiA, a tym samym przewodnicząca składu orzekającego, działając bez podstawy prawnej, jako jedyna zapoznała się z całością materiałów niejawnych teczki świadka koronnego K. T. (1) współpracującego z organami ścigania, a następnie wyselekcjonowała materiał dowodowy wskazany w notatce służbowej znajdującej się w Kancelarii Tajnej, który zdaniem tego sędziego miał wpływ na odpowiedzialność karną oskarżonych, co wskazuje, iż pomimo nie zaliczenia w poczet materiału dowodowego dokumentów nieznanymi pozostałym stronom, zapoznając się jako jedyna z materiałami dokonała oceny tych dokumentów zajmując tym samym stanowisko merytoryczne, nawet jeśli nie stanowiły one podstawy ustaleń faktycznych, co wywołuje uzasadnioną wątpliwość co do bezstronności sędziego przewodniczącego składu orzekającego w niniejszej sprawie, który wykorzystał w postępowaniu karnym dowody nieznanne stronom tego postępowania;

5. art. 167 k.p.k. poprzez zaniechanie ustalenia i przesłuchania osoby, określanej jako (...) mającej być zatrudnioną w Szpitalu (...) w W., na którą wskazuje w swoich zeznaniach świadek koronny K. T. (1), a która to osoba miała wystawić „załatwioną dokumentację medyczną” co do stanu zdrowia R. K. (1), który następnie posługiwał się nią w Szpitalu (...) pomimo, iż przesłuchanie tej osoby pozwoliłoby na poczynienie istotnych dla kwestii odpowiedzialności karnej oskarżonego ustaleń;

6. art. 167 k.p.k. w zw. z art. 170 § 1 pkt 2 k.p.k., art. 172 k.p.k., art. 2 § 2 k.p.k. oraz art. 4 k.p.k. polegającym na oddaleniu wniosku dowodowego o przeprowadzenie konfrontacji pomiędzy świadkiem koronnym K. T. (1) a świadkiem S. T. (1) uznając, iż dowód ten nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, a którego to przeprowadzenie dowodu miało na celu wyjaśnienie znacznych sprzeczności pomiędzy zeznaniami świadków pomimo, iż konfrontacja tych osób pozwoliłaby na poczynienie istotnych dla kwestii odpowiedzialności karnej oskarżonego ustaleń, a tym samym pozwoliłoby na dokonanie oceny wiarygodności zeznań świadka koronnego pomawiającego oskarżonego R. K. (1), a co w efekcie realizowałoby podstawowe zadanie procesu karnego - dotarcie do prawdy materialnej;

7. art. 201 k.p.k. w zw. z art. 167 k.p.k. i art. 366 § 1 k.p.k. poprzez zaniechanie wyjaśnienia niepełnej opinii biegłego wydanej przez czterech biegłych na okoliczności: czy w świetle wskazań wiedzy medycznej istniały podstawy do określenia stanu zdrowia oskarżonego R. K. i poczynienia rozpoznań opisanych w przekazanych do oceny przez organy ścigania dokumentacji medycznej, czy w świetle wskazań wiedzy medycznej, stanu zdrowia R. K. oraz poczynionych rozpoznań istniały podstawy do zalecenia, planowania lub przeprowadzenia leczenia opisanego w przekazanych do oceny dokumentach medycznych oraz czy w świetle wskazań wiedzy medycznej oraz okoliczności ocenianych istniały podstawy do formułowania wniosków opisanych w przekazanej dokumentacji medycznej a dotyczącej przeciwwskazań medycznych do przebywania R. K. w warunkach pozbawienia wolności lub do jego udziału w czynnościach procesowych, w której nie została uwzględniona dokumentacja medyczna załączona przez oskarżonego na rozprawie w dniu 13 kwietnia 2016 r., z której wynikają schorzenia R. K. sprzed okresu objętego przypisanym mu czynem a związane z wydarzeniami z roku 1999, tj. dokumentacji medycznej dot. leczenia oskarżonego z 2001 r., a także nie uwzględnieniu dokumentacji źródłowej dotyczącej stanu służby zdrowia w jednostkach penitencjarnych na dzień wydania opinii lekarskich przez M. Ż.-L. i A. P., gdzie biegli wydając opinię posłużyli się automatyzmem albowiem nie posiadali żadnych bezpośrednich spostrzeżeń co do służby zdrowia w warunkach penitencjarnych;

8. art. 170 § 1 pkt 2 k.p.k. poprzez oddalenie wniosku dowodowego o przesłuchanie w charakterze świadka radiodiagnostyka H. M., biorącego udział w wydaniu opinii w zespole biegłych Akademii Medycznej we W. jednak nie włączonej do zespołu jako biegłej - na okoliczność wydanej przez nią opinii;

9. art. 366 § 1 k.p.k., art. 370 § 1 k.p.k. oraz art. 6 k.p.k. poprzez uniemożliwienie stronom postępowania bezpośredniego zadawania pytań biegłym i zobowiązanie stron, bez podstawy prawnej, do sformułowania pytań na

piśmie a następnie przekazanie pytań biegłym, którzy mieli możliwość przygotowania się do odpowiedzi co naruszyło prawo do obrony oskarżonego;

10. art. 170 § 1 i 4 k.p.k. w zw. z art. 192 § 2 k.p.k. oraz art. 6 k.p.k. poprzez oddalenie wniosku dowodowego dotyczącego przesłuchania świadka koronnego z udziałem biegłego psychologa w sytuacji zgromadzenia nowej dokumentacji medycznej z innych postępowań sądowych, w których świadek był stroną, jak również po zaobserwowaniu niewłaściwych z punktu widzenia psychologicznego zachowań świadka koronnego w toku postępowania sądowego, również w sytuacji sugestii i presji sytuacyjnych wynikających z określonej roli zajmowanej w postępowaniu przygotowawczym i sądowym oraz wpływu innych czynników zewnętrznych na jego zachowanie, cech osobowości świadka, co mogło mieć wpływ na treść składanych przez niego zeznań obciążających oskarżonego R. K., w tym skłonności do konfabulacji, co wynika ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, w szczególności zeznań świadka S. T. ej, powyższe stanowiło naruszenie prawa do obrony oskarżonego R. K.;

11. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 192 § 2 k.p.k. poprzez obdarzenie wiarą zeznań świadka koronnego K. T. (1) i dokonanie oceny jego zeznań w sposób niepełny, mało wnikliwy, wręcz jednostronny i nie przesłuchanie K. T. (1) na rozprawie głównej z udziałem biegłego psychiatry i psychologa pomimo, iż w sprawie istnieją wątpliwości, co do stanu psychicznego, zdolności postrzegania lub odtwarzania przez K. T. (1) spostrzeżeń czego konsekwencją była wadliwa ocena dowodów,

12. art. 170 § 1 pkt 2 k.p.k. oraz art. 167 k.p.k. poprzez oddalenie wniosku dowodowego o wystąpienie do MSWiA o udzielenie informacji dotyczących udziału świadka koronnego w czynnościach operacyjno-rozpoznawczych, który miał na celu, w sytuacji bycia przez świadka koronnego współpracownikiem policji/informatorem i podejmowania w związku z tym czynności, dokonanie oceny zależności oraz zakresu współpracy świadka koronnego z właściwymi służbami, co pozwoliłoby na dokonanie prawidłowej oceny wiarygodności zeznań świadka koronnego;

13. art. 4 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k. polegającą na uwzględnieniu w wyroku okoliczności przemawiających jedynie na niekorzyść oskarżonego, rozstrzygnięciu w wyroku istniejących w sprawie wątpliwości na niekorzyść oskarżonego oraz wydanie wyroku na podstawie jedynie części dowodów i nieuwzględnienie zasad prawidłowego rozumowania przy ich ocenie, co przejawiało się, w szczególności przez przyjęcie za wiarygodne jedyne dowodu obciążającego oskarżonego w postaci pomówienia oskarżonego R. K. przez świadka koronnego K. T., pomimo że jego zeznania są wzajemnie sprzeczne, jak również sprzeczne z zeznaniami K. J. co do roli K. T. i R. K. w przestępstwie, opisu okoliczności, co do zasadności przeprowadzonej operacji, co do kwot przekazanych K. J., co do przebiegu operacji i przyczynach niepożądanych skutków oraz nie korespondują z innymi dowodami zgromadzonymi w sprawie, jak również nieuwzględnienie przy ocenie dowodów zasad prawidłowego rozumowania, oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, co przejawiało się w szczególności poprzez:

a) uznanie za wiarygodne tej części zeznań świadka koronnego K. T., w których pomawia R. K., a które nie są wiarygodne i nie mogą być jako jedyny dowód podstawą dokonania ustaleń faktycznych albowiem jak wynika ze zgromadzonego materiału dowodowego K. T. obciążył swoimi zeznaniami R. K., jak sam zeznał licząc, że uniknie odpowiedzialności karnej za popełnienie przez siebie przestępstw, w szczególności popełnionych w stosunku do swojej żony,

b) dokonanie przez Sąd I instancji ustalenia w sposób sprzeczny ze zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym, że:

- motywem działania oskarżonego było dążenie do uniknięcia odpowiedzialności karnej, w sytuacji, gdy odroczenie wykonania kary nie dąży do uniknięcia odbycia kary a służy jedynie odroczeniu w czasie odbycia kary pozbawienia wolności, pominięcie w swoich rozważaniach, że w toku postępowania sądowego w przedmiocie złożenia wniosku o odroczenie wykonania kary pozbawienia wolności został złożony przez obrońcę oskarżonego R. K., adw. L. T. do właściwego sądu wnioski o powołanie biegłego medycyny sądowej na okoliczność czy stan zdrowia oskarżonego R. K. pozwala osadzić go w zakładzie karnym celem odbycia kary pozbawienia wolności, a jednocześnie pominięcie zeznań świadka koronnego K. T., w których wskazuje, iż nie weryfikował czy oskarżony R. K. rzeczywiście jest chory,

- nie było przeciwwskazań do odbycia przez oskarżonego R. K. kary pozbawienia wolności w warunkach zakładu karnego, w sytuacji, gdy prawidłowa analiza materiału dowodowego, z punktu widzenia wiedzy i doświadczenia życiowego, w szczególności przy uwzględnieniu zeznań biegłych przesłuchanych w toku postępowania sądowego, wyjaśnień oskarżonej M. Ż.-L., informacji o wynikach kontroli NIK w przedmiocie sprawowania opieki medycznej wobec osób pozbawionych wolności, sprawozdania z Helsińskiej Fundacji Praw Człowieka, artykułów z (...), publikacji (...).info, powinna prowadzić do wniosku, że stan zdrowia oskarżonego R. K. wskazywał, że istniały przeciwwskazania medyczne do odbywania przez oskarżonego kary pozbawienia wolności zaś pomówienie K. T., biorąc pod uwagę okoliczności jego dokonania, skłonności do konfabulowania pomawiającego, nie może być traktowane jako wiarygodny dowód winy,

- zaświadczenia lekarskie co do stanu zdrowia R. K., wystawione w okresie od 26 kwietnia 2004 r. do 4 marca 2005 r. przez lekarza (...) zatrudnionego w (...) Centrum (...) im. prof. M. W. (...) w K. na stanowisku Zastępcy Ordynatora (...) N., poświadczały nieprawdę co do stanu zdrowia R. K., w sytuacji, gdy z opinii biegłych z dnia 29 września 2009 r., zeznań K. J., dokumentacji medycznej załączonej przez oskarżonego w toku postępowania sądowego jasno wynika, że ww. zaświadczenia lekarskie odzwierciedlały prawdę, operacja przeprowadzona u R. K. była uzasadniona z punktu widzenia medycznego, która była planowana na kilka miesięcy przed jej przeprowadzeniem, wbrew twierdzeniom Sądu Okręgowego nie była wykonana w trybie pilnym a planowym,

- działanie oskarżonego R. K., w sytuacji ustalenia sprawstwa oskarżonego, nie stanowi czynu mniejszej wagi w sytuacji, gdy operacja ta była konieczna do przeprowadzenia i uzasadniona z punktu widzenia medycznego, oskarżony poddał się operacji z obawy, iż w warunkach zakładu karnego nie otrzyma właściwej opieki medycznej, w obawie o własne zdrowie poddał się operacji w czasie poprzedzającym osadzenie go w zakładzie karnym, powyższe wskazuje, iż stopień społecznej szkodliwości czynu oskarżonego nie jest znaczny, a tym samym zaniechanie umorzenia postępowania z uwagi na upływ terminu przedawnienia karalności czynu w zakresie kwalifikacji prawnej z art. 230a k.k., a w sytuacji nie podzielenia ww. zarzutów, z daleko posuniętej ostrożności procesowej, w zakresie braku znamion czynu zabronionego również z art. 229 k.k. oraz 273 k.k.

c) dokonanie przez Sąd I instancji ustalenia, że wina R. K. jest bezsporna i wynika z szeregu dowodów zgromadzonych w sprawie innych niż wzajemne pomówienia, w sytuacji gdy zarówno analiza materiału dowodowego jak i treść uzasadnienia Sądu wskazuje, że jedynym takim dowodem, na którym Sąd opiera swoje rozumowanie odnośnie ustalenia sprawstwa jest to, iż pomimo że R. K. rzeczywiście posiadał wskazania do zabiegu operacyjnego to sam moment jej wykonania wynikał z konieczności procesowej (k. 49 uzasadnienia), która to okoliczność samodzielnie nie przesądza o sprawstwie,

d) błędne uznanie odnośnie dokumentacji medycznej oskarżonego R. K., iż poświadczała ona nieprawdę, w sytuacji, gdy ze zgromadzonego materiału dowodowego jednoznacznie wynika, że zarówno schorzenia oskarżonego, konieczność przeprowadzenia operacji z punktu widzenia medycznego były słuszne i wskazane zaś komplikacje, które miały miejsce podczas operacji były niezamierzone;

e) uznanie za wiarygodne zeznania świadka J. M., jako zgodnych z relacją świadka koronnego co do „fikcyjnej” operacji R. K. w sytuacji, gdy J. M. wskazuje, że oskarżony „chwalił się sztuczną blizną po operacji” co stoi w sprzeczności z pozostałym materiałem dowodowym uznanym za wiarygodny,

14. art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. w zw. z art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. poprzez:

a) oparcie się przez Sąd, przy uznaniu winy R. K., jedynie na części zeznań świadka koronnego K. T., w których pomawia R. K. i pominięcie pozostałej części jego zeznań, pominięcie uprzedniej karalności świadka koronnego za składanie fałszywych zeznań, bezpodstawne pomówienie o przyjęcie łapówki prokuratora, z jednoczesnym niewskazaniem w sposób jasny, spójny i logiczny, w uzasadnieniu wyroku, dlaczego Sąd uznał za wiarygodne jedynie zeznania K. T., w których pomawia R. K. i jednocześnie nie wskazanie przez Sąd w sposób odpowiadający wymogom art. 424 k.p.k. dlaczego nie uznał wersji zdarzeń przedstawionej przez R. K.,

b) nie omówienie przez Sąd I instancji, w uzasadnieniu wyroku istotnych dowodów, a w szczególności dokumentacji medycznej załączonej przez oskarżonego w toku postępowania sądowego, z której wynika, że R. K. po wydarzeniach z roku 1999 rozpoczął leczenie i dostarczył dokumentację medyczną z roku 2001, tym samym Sąd Okręgowy w żadnym zakresie nie odniósł się do tych dowodów, co czyni, że uzasadnienie nie spełnia wymogów art. 424 k.p.k., co w konsekwencji narusza art. 6 k.p.k. poprzez uniemożliwienie oskarżonemu polemiki z ustaleniami Sądu zaś Sądowi odwoławczemu kontrolę instancyjną wyroku;

II. rażąco niewspółmierność kary, wyrażającą się w wymierzeniu R. K. niewspółmiernie surowej kary w wymiarze bezwzględnej kary 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności, w sytuacji, gdy w przypadku uznania jego winy za udowodnioną, okoliczności sprawy, a w szczególności dane osobopoznawcze oskarżonego, motywy jego działania - obawa o swój stan zdrowia w warunkach izolacji i służby medycznej w zakładzie karnym, okres jaki upłynął od popełnienia przestępstwa - postępowanie trwało kilkanaście lat, co stanowi swego rodzaju dolegliwość, przemawiają za tym, że cele kary w zakresie prewencji ogólnej i szczególnej zostaną spełnione w przypadku wymierzenia oskarżonemu kary wolnościowej oraz, że taka kara da gwarancję, że oskarżony nie wejdzie ponownie w konflikt z prawem.

W oparciu o powyższe na podstawie art. 427 § 1 i 2 k.p.k.. wnosił o:

a) zmianę zaskarżonego wyroku przez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu,

ewentualnie

c) zmianę opisu i kwalifikacji prawnej czynu poprzez uznanie działania oskarżonego R. K. za wypadek mniejszej wagi, uchylenie zaskarżonego wyroku i umorzenie postępowania z uwagi na upływ terminu przedawnienia,

ewentualnie

b) uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji,

ewentualnie

d) zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wymierzenie oskarżonemu kary w mniejszym wymiarze o charakterze wolnościowym.

Obrońca oskarżonej L. T. adv. P. J. zaskarżonemu wyrokowi zarzucił naruszenie przepisów postępowania, które miało wpływ na treść orzeczenia, a to art. 7 k.p.k. w związku z art. 410 k.p.k. poprzez przekroczenie granic swobodnej, kontrolowanej oceny dowodów, a nadto wnioskowanie na niekorzyść oskarżonej w przedmiocie okoliczności, które nie zostały wykazane w postępowaniu karnym, skutkujące niezasadnym przyjęciem, że oskarżona swoją świadomością i zamiarem obejmowała utrudnienie postępowania karnego wykonawczego w odniesieniu do osoby R. K. (1), w szczególności poprzez:

1. przyjęcie, że dowodem uzasadniającym uznanie popełnienia przez L. T. czynu zabronionego jest fakt poznania jej z K. T. (1) poprzez A. W. (wcześniej B.), choć okoliczność ta nie ma żadnego znaczenia dla przypisania oskarżonej jakichkolwiek działań w sprawie, bowiem nie wykazano, by w jakimkolwiek zakresie współdziałała z A. W., a ponadto nie wykazano, by poznanie K. T. (1) nastąpiło w ramach realizacji jakiegokolwiek działania o charakterze niezgodnym z prawem, bowiem świadek koronny został jej przedstawiony przez adwokata jako prawnik, a dodatkowo sam informował ją, że jest aplikantem adwokackim;

2. przyjęcie, że dowodem obciążającym L. T. jest zeznanie świadka J. M. (obecnie W.), uznane przez Sąd Okręgowy za wiarygodne, chociaż niemal wszystkie twierdzenia świadka stoją w całkowitej sprzeczności z pozostałymi dowodami, które Sąd obdarzył wiarą, w szczególności zaś z:

1) dokumentacją medyczną dotyczącą R. K. (1), sporządzoną w Szpitalu (...),

2) dokumentacją medyczną dotyczącą R. K. (1), sporządzoną w (...),

3) opinią biegłych lekarzy sądowych z Akademii Medycznej im. (...) we W., Katedry i Zakładu Medycyny Sądowej (znak (...) z 29 września 2009 roku o stanie zdrowia R. K. (1),

4) zeznaniem świadka lekarza (...),

5) zeznaniem świadka lekarza (...),

6) zeznaniem świadka lekarza (...),

7) zeznaniem świadka lekarza (...),

bowiem w przeciwieństwie do podań J. M. o niewykonaniu żadnej operacji i wyprodukowaniu jedynie dokumentów świadczących o jej rzekomym przeprowadzeniu, uczestniczeniu w prześwietleniach medycznych kręgosłupa innych osób za R. K. (1) wszystkie pozostałe dowody wykazują niezbicie, że R. K. (1) doznał urazów, które były leczone w Szpitalu (...) oraz przeszedł operację kręgosłupa w (...), a do przeprowadzenia operacji istniały wskazania medyczne i operacje zostały przeprowadzone prawidłowo i zgodnie ze sztuką lekarską,

3. zaniechanie ustalenia przyczyny, dla której świadek J. M. (obecnie W.) przyznał, że niesłusznie i nieświadomie pomówił oskarżoną już na etapie postępowania przygotowawczego prowadzonego w innej sprawie, choć nie wyjaśnienie tej okoliczności miało istotne znaczenie dla oceny dowodu i dokonania ustaleń, bowiem Sąd bazował na ogólnikowym oświadczeniu świadka o podtrzymaniu zeznań, przy czym Sąd dysponował protokołem z przesłuchania świadka w postępowaniu przygotowawczym w innej sprawie, w którym świadek niesłusznie pomówił oskarżoną,

4. nieuprawnione przypisanie oskarżonej posłużenia się fragmentem dokumentacji medycznej dotyczącej osoby R. K. (1), w sytuacji, w której dokumenty te zostały złożone do akt sprawy w Sądzie Rejonowym w Wołominie już wcześniej przez funkcjonariuszy policji KP K. a to:

1) zaświadczenia nr (...) z 30 kwietnia 2004 roku z wystawienia lekarza sądowego M. L. (1) (k. 5147),

2) zaświadczenia nr (...) z 27 kwietnia 2004 roku z wystawienia lekarza sądowego M. L. (1) (k. 5148),

3) wyniku badania rezonansu magnetycznego MR nr (...) z 24 kwietnia 2004 roku z wystawienia radiologa A. P. (1), złożonego przez funkcjonariuszy policji KP K., zaś dokumentu tego oskarżona nigdy nie składała w żadnym postępowaniu karnym,

5. przyjęcie, że dowodem obciążającym L. T. jest okoliczność, że zna ją K. T. (1), który nieprawdziwie zeznał, że:

1) oskarżona rzekomo posiadała wiedzę w przedmiocie bezprawnych działań T., dotyczących sporządzenia przez lekarzy dokumentacji medycznej R. K. (1), choć żaden z dowodów nie potwierdza, żeby rozmowa o tym pomiędzy świadkiem i oskarżoną miała w rzeczywistości miejsce, w szczególności nigdy nie ustalono czasu i miejsca, w których miało do takiej rozmowy rzekomo dojść,

2) L. T., będącej adwokatem wydawał rzekomo osobiście polecenia co do sposobu działania w charakterze obrońcy R. K. (1) w Sądzie Rejonowym w Wołominie, choć nie ustalono nawet, czy świadek koronny przebywał w budynku tego sądu w czasie, w którym była tam L. T., nie przesłuchano na tę okoliczność sędziego referenta ani pracowników sądu oraz nie sprawdzono zapisów monitoringu,

przy czym daleko przed datą wszczęcia postępowania przygotowawczego pozostawał już w osobistym konflikcie z oskarżoną, zaś świadek jest osobą karaną za fałszywe oskarżenie prokuratora K., biegli stwierdzili, że jest osobą o osobowości nieprawidłowej, przejawiającą skłonność do manipulowania ludźmi i konfabulowania, a nadto jego

zeznania dotyczące zdarzeń z tego samego okresu, którego dotyczy niniejsza sprawa karna zostały w znacznej większości uznane za niewiarygodne przez Sąd Apelacyjny w Warszawie w sprawie II AKa 323/16,

6. pominięcie, że w postępowaniu karnym zostało wykazane w sposób nie budzący wątpliwości, że oskarżona nie miała żadnej styczności z żadnym lekarzem występującym w niniejszej sprawie w charakterze strony albo świadka, a przecież K. T. (1) "zawodowo" trudnił się pozyskiwaniem dokumentacji medycznej w celu umożliwienia osobom podejrzanym lub skazanym uniknięcia zatrzymania i osadzenia w jednostkach penitencjarnych, zaś okoliczność ta ma istotne znaczenie w odniesieniu do depozycji procesowych K. T. (1), bowiem bezprawną działalnością quasi medyczną trudnił się on zdecydowanie wcześniej niż poznał L. T., zatem wykluczone jest by miał powód do informowania oskarżonej o jakichkolwiek sprawach związanych z dokumentacją medyczną kogokolwiek, w tym również R. K. (1),

7. pominięcie, że oskarżona składając pismo z 5 sierpnia 2004 roku na poparcie wniosku o wstrzymanie wykonania kary pozbawienia wolności wobec R. K. (1) lub zawieszenie postępowania wykonawczego do czasu wyznaczenia posiedzenia w celu rozpoznania wniosku złożonego przez poprzedniego obrońcę o odroczenie wykonania kary zażądała dopuszczenia i przeprowadzenia dowodu z opinii biegłego medyka sądowego na okoliczność ustalenia rzeczywistego stanu zdrowia R. K. (1) w celu określenia, czy stan zdrowia skazanego pozwala na przebywanie w warunkach izolacji penitencjarnej, czy też stanowi przeszkodę do jego osadzenia w zakładzie karnym, zaś okoliczność ta wskazuje niezbicie, że intencją oskarżonej było umożliwienie sądowi dokonanie weryfikacji dokumentacji medycznej dotyczącej stanu zdrowia R. K. (1) i wydanie rzetelnego rozstrzygnięcia w oparciu o wszechstronną ocenę całości materiału procesowego.

Na podstawie art. 437 § 2 k.p.k. wnosił o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonej ewentualnie o uchylenie wyroku w stosunku do oskarżonej L. T. w całości i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Obrońca oskarżonego K. S. (1) adw. G. M. zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

- obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia, a to:

1) art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. w zw. z art. 424 § 1 pkt 1) k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej, a nadto nieuzasadnionej, sprzecznej z zasadami logiki oraz wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego oceny dowodów oraz nieuwzględnienie całokształtu okoliczności ujawnionych na rozprawie głównej, w szczególności poprzez:

a. nieuzasadnioną odmowę przypisania waloru wiarygodności całkowicie spójnym, logicznym, konsekwentnym oraz znajdującym potwierdzenie w pozostałym materiale dowodowym, w tym m. in. w wyjaśnieniach R. D. (1) i R. P., wyjaśnieniom oskarżonego K. S. (1), z których wynika, że:

- lek. med. K. J. (1) przebadał go osobiście i stwierdził, że zachodzi konieczność kolejnej (trzeciej już) operacji, albowiem jej brak doprowadzić może do wysunięcia się dysku, co z kolei prowadzić mogło wręcz do paraliżu kończyn dolnych;
- przed wizytą u lek. med. K. J. (1) oskarżony poddał się badaniu na rezonansie magnetycznym, co odbyło się w Centrum D. na ul. (...);
- problemy tego oskarżonego z kręgosłupem zaczęły się znacznie przed zdarzeniami analizowanymi w przedmiotowym postępowaniu, bowiem już na etapie szkoły podstawowej;
- oskarżony przechodził liczne konsultacje, tj. w Stanach Zjednoczonych, Niemczech, Austrii i Rosji, jak również przeszedł dwie operacje kręgosłupa, w tym na odcinku szyjnym i na odcinku lędźwiowym,
- intensywność dolegliwości bólowych K. S. (1) zachodziła w stopniu, który w pewnym okresie wręcz uniemożliwiał chodzenie;

- K. S. (1) konsultował stanowisko lek. med. K. J. (1) u innych lekarzy, którzy:

- potwierdzali tezę w/w lek. med.;

- twierdzili, iż fragment, który już się wysunął, jest tkanką miękką i nie wróci na swoje miejsce, co powodowało alternatywę rozłączną w postaci operacji albo paraliżu;

- z uwagi na dolegliwości bólowe K. S. (1) był poddawany leczeniu farmakologicznemu, w tym morfinie, sterydom, lekom psychotropowym;

- nie miał on wiedzy, że K. T. (1) korumpował i zastraszał lekarzy, zaś sam oskarżony mógł być jedynie elementem "gry służb";

- świadomość oskarżonego obejmowała jedynie oddanie się w ręce osób wskazanych jako specjaliści w zakresie jego dolegliwości, w sytuacji realnej potrzeby leczenia;

- K. S. (1) nigdy nie nakłaniał żadnego lekarza do "podkoloryzowania" dokumentacji medycznej oraz nie oferował z tego tytułu łapówek, przy czym w szczególności nie obejmował świadomością tego, czy przedmiotem analiz lek. med. K. J. (1) w kontekście celowości przeprowadzania operacji, był rezonans magnetyczny wykonany na innej osobie;

- oskarżony nie poddałby się operacji, gdyby nie miał przekonania, że przysłuży się to poprawie jego stanu zdrowia;

b. nieprawidłowe uznanie za wiarygodne i pełnowartościowe zeznań świadka koronnego K. T. (1), w szczególności w zakresie, w jakim obciąża on swoimi zeznaniami K. S. (1), w sytuacji gdy:

- zeznania świadka koronnego pozostają w sprzeczności z pozostałą częścią materiału dowodowego, w tym m. in. z zeznaniami K. J. (1), wyjaśnieniami K. S. (1), R. P. i R. D. (1);

- z materiału dowodowego w sprawie nie wynika, by oskarżony K. S. (1) miał jakąkolwiek styczność z dokumentacją medyczną;

- z materiału dowodowego w sprawie wynika, iż K. S. (1) korzystał z obsługi prawnej w zakresie postępowania karnego wykonawczego, z czego nie sposób wyprowadzić wniosków, by nakłaniał on jakiegokolwiek osoby do poddania się jakimkolwiek badaniom zamiast niego;

- świadek nie był w stanie wskazać kwot, które miał przekazywać doktorowi K. J. (1), używając niejednokrotnie zwrotów takich jak "nie wiem", "chyba", "nie przypominam sobie", "nie więcej niż", co winno doprowadzić do zakwalifikowania tego dowodu jako niepełnowartościowego;

- świadek K. T. (1) zeznał, iż nie pamięta, czy K. S. (1) nie zrobiono rezonansu w Instytucie (...), przy czym wskazał, że na pewno była mu zrobiona tomografia w szpitalu (...), co - w świetle dolegliwości K. S. (1) na odcinku szyjnym i lędźwiowym - czyniłoby zbędnym poszukiwanie innych osób celem poddania się badania na rezonansie magnetycznym, co odnosi się również do R. P., z którym oskarżony znał się jedynie powierzchownie;

- ze spójnych i logicznych w omawianym zakresie zeznań świadka K. J. (1) wynika, iż nie pamięta on, czy K. S. (1) miał swój rezonans magnetyczny, czy też nie, co w żaden sposób nie pozwala na przyjęcie niekorzystnego wobec oskarżonego domniemania, iż przy decyzji o zakwalifikowaniu K. S. (1) jako pacjenta operacyjnego uwzględniono rezonans magnetyczny innej osoby;

- z materiału dowodowego sprawy nie wynika, by K. S. (1) przekazywał komukolwiek jakiegokolwiek korzyści majątkowe w zamian za nadanie określonych cech jego dokumentacji medycznej;

- z materiału dowodowego sprawy nie wynika, by ktokolwiek informował K. S. (1), że nie zachodzą podstawy i wskazania do przeprowadzenia w stosunku do niego operacji;
 - ze spójnych i logicznych zeznań K. J. (1) (lekarza medycyny) wynika, iż nie ma możliwości technicznych weryfikacji, zaś operując pacjenta nie można ustalić, czy to badanie jest z pewnością operowanego pacjenta, co nie pozwala na wniosek, iż rezonans został wykonany na osobie innej niż K. S. (1);
 - z zeznań świadka J. K. (1) złożonych na rozprawie głównej wynika, iż nie pamięta on osoby, która poddała się badaniu na rezonansie magnetycznym, gdyż dziennie przyjmuje około piętnastu pacjentów, co nie pozwala na przyjęcie niekorzystnego domniemania, iż osobą tą nie był K. S. (1);
 - z zeznań świadka M. F. (1) wynika, iż to, co zostało udokumentowane w zakresie badania K. S. (1) na pewno polegało na prawdzie, co potwierdza tezę, iż skierowanie na operację zostało dokonane na podstawie badania rezonansem magnetycznym właśnie K. S. (1), nie natomiast innej osoby;
 - z zeznań świadka W. Ł. wynika, iż dolegliwości bólowe wskutek urazu, którego K. S. (1) doznał w marcu 2005 r., charakteryzowały się istotnym nasileniem, co dodatkowo uwiarygodnia wyjaśnienia K. S. (1) w tym zakresie;
 - świadek koronny K. T. (1), jak wynika z samych jego zeznań złożonych na rozprawie głównej, składał uprzednio fałszywe zeznania pomawiające w odwiecie prokuratora K., co świadczy o jego motywacjach tak z punktu widzenia interesów procesowych, jak i psychologicznych;
 - świadek K. T. (1) nie potrafił wskazać, kiedy rozpoczął i zakończył pracę w kancelarii (...), co winno rzutować na możliwość rzetelnego odtwarzania przez niego zdarzeń na okoliczności istotne z punktu widzenia przedmiotu postępowania;
 - materiał dowodowy, ale i uzasadnienie zaskarżonego wyroku, zawierają sprzeczności odnośnie do tego, czy R. P. miał uczestniczyć w rzekomym spotkaniu w kancelarii (...);
 - z zeznań świadka Ł. W. wynika, że K. T. (1) manipulował wszystkimi osobami wkoło oraz chwalił się kompetencjami, których nie miał;
 - z zeznań K. J. (1) wynika, że K. T. (1) wprowadził go w błąd co do tego, że jest adwokatem;
 - z zeznań świadka B. G. (1) wynika, iż celem K. T. (1) było zabezpieczenie sobie przyszłości na wypadek, gdyby sam został oskarżony, co winno skutkować szczególnie ostrożną oceną jego zeznań;
 - świadek koronny K. T. (1) sam wskazał, że miały miejsce sytuacje, kiedy "na potrzeby procesowe przygotowywał sobie dokumentację medyczną, np. neurologiczną, psychologiczną", co dobitnie świadczy o jego motywacjach związanych z partykularnym interesem procesowym;
 - z zeznań świadka A. W. (d. B.) wynika, że K. T. (1) korzystał ze zwolnień wyłudzając zasiłek z ZUS, choć wykonywał pracę, co winno rzutować na ocenę jego wiarygodności;
 - świadek B. G. (1) zeznał, iż K. T. (1) sugerował mu, by po jego sprawie cywilnej B. G. (1) zajechał drogę lub zepchnął z niej przeciwnika procesowego świadka koronnego, co nie powinno pozostawać bez wpływu na ocenę K. T. (1) jako osoby wiarygodnej jako, de facto, jedyne dowodu obciążającego K. S. (1);
- b. bezpodstawne uznanie za niewiarygodne spójnych i logicznych, a nadto znajdujących potwierdzenie w materiale dowodowym, wyjaśnień oskarżonego R. P. oraz bezpodstawne uznanie, iż wyjaśnienia te są niewiarygodne w zakresie, w jakim oskarżony wskazał, że znajomość z K. S. (1) była jedynie powierzchowna;

c. bezpodstawne uznanie za niewiarygodne spójnych i logicznych w tym zakresie wyjaśnień oskarżonego R. D. (1), z których wynika, że K. S. (1) był badany osobiście;

2) art. 6 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. polegające na naruszeniu prawa do obrony poprzez niezapewnienie stronom możliwości zapoznania się materiałami niejawnymi oraz naruszenie zasady opierania rozstrzygnięć na całości okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej, z którymi powinni być zaznajomieni wszyscy członkowie składu orzekającego, zaś w przedmiotowej sprawie zapoznała się z nimi wyłącznie Przewodnicząca,

3) art. 41 § 1 k.p.k. poprzez niewyłączenie, mimo uzasadnionego wniosku obrońców, od orzekania w sprawie Sędzi Przewodniczącej, w sytuacji niezapewnienia przez nią możliwości zapoznania się przez strony oraz pozostałych członków składu orzekającego z materiałami niejawnymi, co powodowało występowanie uzasadnionej wątpliwości co do bezstronności Przewodniczącej w rozumieniu art. 41 § 1 k.p.k.;

4) art. 193 § 1 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. poprzez:

- zaniechanie poczynienia ustaleń mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy na podstawie wiadomości specjalnych zawartych w opinii uzupełniającej z dnia 7 czerwca 2010 r. (k. 965-969) oraz oparcie ustaleń faktycznych w zakresie okoliczności wymagających wiadomości specjalnych na podstawie niecechujących się walorem wiadomości specjalnych w rozumieniu art. 193 § 1 k.p.k. zeznań świadków, w sytuacji gdy - co dostrzegł sam Sąd I instancji w zaskarżonym wyroku - opinia ta nie była opinią kategorię;

- zaniechanie należytego uwzględnienia wiadomości specjalnych w zakresie stanu zdrowia K. S. (1) i poczynienie ustaleń własnych, w sytuacji gdy z ustnej opinii biegłej dr H. M. (2) nie wynikały wnioski kategorię, gdyż biegła podniosła, że na poziomie c3 c4 nie stwierdziła "ewidentnych" cech dehydratacji krążka międzykręgowego, porównując sygnał z sygnałem krążka międzykręgowego c2 c3, th1 th2, th2 th3, uznając, że sygnał w/w krążków międzykręgowych jest zbliżony do sygnału krążka międzykręgowego c3 c4 i nie upoważnia jej do stwierdzenia dehydratacji krążka c3 c4, przy jednoczesnym wskazaniu, że nieznaną jej była informacja, na jakim typie aparatu, o jakiej sile pola magnetycznego było wykonane to badanie, co ma znaczenie, albowiem "im silniejsze pole magnetyczne tym jakość uzyskiwanych obrazów jest lepsza i łatwiejsza do jednoznacznej interpretacji, ponieważ występują mniejsze zakłócenia sygnału i jakość całego badania na aparacie wysokopolowym jest znacznie lepsza", z uwzględnieniem również stanowiska biegłej dr H. M. (2), że "warunki stworzone na sali sądowej nie są warunkami, w których normalnie ocenia się badania radiologiczne profesjonalnie i trzeba liczyć się z popełnieniem błęd";

5) art. 170 § 1 pkt 2 i 3 k.p.k. w zw. z art. 201 k.p.k. poprzez nieprawidłowe oddalenie wniosku dowodowego o dopuszczenie dowodu z nowej opinii biegłych z zakresu radiodiagnostyki, rehabilitacji, neurochirurgii i neurologii, w sytuacji gdy uprzednia opinia w tym przedmiocie została wydana przez nieprawidłowo skompletowany zespół biegłych, co przejawiało się w braku w tym zespole biegłych posiadających wiadomości specjalne z zakresu rehabilitacji i radiodiagnostyki;

6) art. 167 k.p.k. poprzez zaniechanie podjęcia inicjatywy dowodowej z urzędu, polegającej na braku dokonania czynności prowadzących do ustalenia ponad wszelką wątpliwość, czy na badanie rezonansem magnetycznym stawiał się osobiście oskarżony K. S. (1), czy też inna osoba;

a w konsekwencji błęd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, polegający w szczególności na błędnym przyjęciu, iż oskarżony dopuścił się popełnienia zarzucanego mu czynu oraz że chciał uzyskać wykonanie operacji kręgosłupa celem uniknięcia osadzenia w zakładzie karnym.

Na podstawie art. 427 § 1 i 2 k.p.k. oraz art. 437 § 1 i 2 k.p.k. wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie K. S. (1) od zarzucanego mu czynu, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Obrońca oskarżonego R. P. adw. B. T. zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

- obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia, a to:

1) art. 7 k.p.k. w zw. z art. 424 § 1 pkt 1) k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej, a nadto nieuzasadnionej, sprzecznej z zasadami logiki oraz wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego oceny dowodów oraz poprzez:

a. bezpodstawne uznanie za wiarygodne zeznań świadka K. T. (1) w szczególności w zakresie, w jakim pomawia on R. P. o dokonanie czynu zabronionego oraz uznanie, że świadek ten w sposób logiczny opisał rolę oskarżonego w tworzeniu i finansowaniu dokumentacji medycznej dla K. S. (1), w tym zabiegu chirurgicznego, w sytuacji gdy:

- przesłuchany na rozprawie głównej K. T. (1) zeznawał nieprecyzyjnie co do rozliczeń, których miał dokonywać R. P. oraz zasłaniał się w tym zakresie niepamięcią;
- świadek nie był w stanie wskazać kwot, które miał przekazywać doktorowi K. J. (1), używając niejednokrotnie zwrotów takich jak "łącznie nie wiem", "chyba", "nie przypominam sobie", "nie więcej niż", co winno powodować szczególnie skrupulatną ocenę tego dowodu jako budzącego wątpliwości i niepełnowartościowego;
- okoliczności, jakoby R. P. miał zaproponować poddanie się badaniom podając się K. S. (1), nie potwierdza pozostały materiał dowodowy, w szczególności osobowe źródła dowodowe, które mogłyby zeznania K. T. (1) pozytywnie zweryfikować, tj. wyjaśnienia K. S. (1), wyjaśnienia R. D. (1), jak również fakt, iż z wiarygodnych w tym zakresie zeznań świadka K. J. (1) wynika, iż wydaje mu się, że bezpośrednio badanie przez niego K. S. (1) miało miejsce;
- świadek K. T. (1) zeznał, iż nie pamięta, czy K. S. (1) nie zrobiono rezonansu w Instytucie (...), na pewno była natomiast zrobiona tomografia w szpitalu (...), co niweczyłoby sens poddania się badaniom za K. S. (1) przez R. P., w szczególności w świetle okoliczności, iż - jak wynika z zeznań K. K. (1) S. "na pewno miał dolegliwości ze strony kręgosłupa szyjnego", a nadto K. J. (1) wskazywał w sposób spójny, logiczny i konsekwentny, że "nie można stwierdzić, że wykonał operację na zdrowym pacjencie" oraz że K. S. (1) nie jest również osobą zdrową, jeżeli chodzi o odcinek lędźwiowy, co dodatkowo powoduje, iż nie sposób uznać zeznań K. J. (1) za pozytywnie weryfikujące relacje K. T. (1);
- ze spójnych i logicznych w tym zakresie zeznań świadka K. J. (1) wynika, iż nie pamięta on, czy K. S. (1) miał swój rezonans magnetyczny, czy też nie, co nie pozwala na kategorię wniosek, iż przy decyzji o zakwalifikowaniu K. S. (1) jako pacjenta operacyjnego uwzględniono rezonans magnetyczny R. P., co potwierdzają dodatkowo złożone na rozprawie głównej zeznania K. J. (1), z których wynika, iż w jego ocenie K. S. (1) po zabiegu czuł się lepiej;
- ze spójnych i logicznych zeznań będącego lekarzem (...) wynika, iż nie ma możliwości technicznych weryfikacji, zaś operując pacjenta nie można ustalić, czy to badanie jest z pewnością operowanego pacjenta, co nie pozwala na wniosek, iż rezonans był w istocie wykonany R. P.;
- z zeznań świadka J. K. (1) złożonych na rozprawie głównej wynika, iż nie pamięta osoby, która poddała się przedmiotowemu badaniu, gdyż dziennie przyjmuje około piętnastu pacjentów, co nie pozwala na wniosek, iż na badanie zamiast K. S. (1) stawiał się R. P.;
- z zeznań świadka M. F. (1) wynika, iż to, co zostało udokumentowane w zakresie badania K. S. (1) na pewno polegało na prawdzie;
- z zeznań świadka W. Ł., iż dolegliwości bólowe wskutek urazu, którego K. S. (1) doznał w marcu 2005 r., charakteryzowały się istotnym nasileniem;
- świadek K. T. (1) nie potrafił wskazać, kiedy rozpoczął i zakończył pracę w kancelarii (...), co jest okolicznością istotną z punktu widzenia przedmiotowej sprawy, a nadto winno rzutować na ogólną ocenę depozycji tego świadka i możliwości rzetelnego odtwarzania przez niego zdarzeń po znacznym upływie czasu;
- świadek, jak wynika z samych jego zeznań złożonych na rozprawie głównej, składał uprzednio fałszywe zeznania, a to pomawiające w akcie zemsty prokuratora K., co obrazuje jego motywacje w obciążaniu zeznaniami innych osób, a

w realiach przedmiotowej sprawy świadczy dodatkowo o interesie procesowym K. T. (1) w pomówieniu oskarżonych, w tym R. P.;

- depozycje świadka w zakresie, w jakim zeznawał on na temat pomówień innych osób w akcie zemsty były budzące wątpliwości już choćby z perspektywy ich struktury logiczno-językowej, albowiem K. T. (1) zeznał, iż "jest pewny, że sobie tego nie przypomina";

- z zeznań świadka Ł. W. wynika, że K. T. (1) manipulował wszystkimi osobami wkoło, a nadto chwalił się kompetencjami, których nie miał, co nabiera znaczenia na tle również tego, iż K. J. (1) zeznał, że K. T. (1) wprowadził go w błąd co do tego, że jest adwokatem, co winno rzutować na szczególnie ostrożną i skrupulatną ocenę jego wiarygodności;

- świadek B. G. (1) zeznał, iż K. T. (1) sugerował mu, by po jego sprawie cywilnej B. G. (1) zajechał drogę lub zepchnął z niej przeciwnika procesowego K. T. (1), co winno rzutować na okoliczności związane z wypracowaną w orzecznictwie dyrektywą nieposzlakowanej opinii świadka pomawiającego inne osoby o popełnianie przestępstw;

- z zeznań świadka B. G. (1) wynika, iż K. T. (1) był osobą manipulującą, której głównym celem było zarabianie pieniędzy, jak również zabezpieczenie sobie przyszłości na wypadek, gdyby sam został oskarżony, co winno skutkować szczególnie ostrożną oceną jego zeznań;

- przesłuchany na rozprawie głównej świadek K. T. (1) wskazał, iż czasem "na potrzeby procesowe przygotowywał sobie dokumentację medyczną, np. neurologiczną, psychologiczną", co obrazuje sposób działania i motywacje działania świadka, kiedy wiąże się to z jego interesem procesowym;

b. bezpodstawne uznanie za niewiarygodne spójnych, logicznych i konsekwentnych wyjaśnień oskarżonego R. P. oraz bezpodstawne uznanie, iż wyjaśnienia te są niewiarygodne w zakresie, w jakim oskarżony wskazał, iż został przez K. T. (1) pomówiony, zaś znajomość z K. S. (1) była jedynie powierzchowna;

c. bezpodstawne uznanie za niewiarygodne wyjaśnień oskarżonego R. D. (1), z których wynika, że:

- oskarżony ten, jak wskazał w toku rozprawy głównej dnia 7 maja 2013 r., nie zna R. P.;

- K. S. (1) był badany osobiście;

d) bezpodstawne uznanie za niewiarygodne wyjaśnień oskarżonego K. S. (1), w sytuacji gdy wyjaśnienia te są spójne, logiczne i konsekwentne, a wynika z nich, że:

- jego problemy z kręgosłupem zaczęły się już na etapie szkoły podstawowej;

- przechodził konsultacje w Stanach Zjednoczonych, Niemczech, Austrii i Rosji, przeszedł dwie operacje kręgosłupa, w tym na odcinku szyjnym i na odcinku lędźwiowym, zaś intensywność dolegliwości bólowych istniała w stopniu uniemożliwiającym chodzenie;

- lek. med. K. J. (1) przebadał go osobiście i stwierdził, że zachodzi konieczność kolejnej, tj. trzeciej operacji, albowiem jej brak doprowadzić może do wysunięcia się dysku, a jego wysunięcie się o ok. 13 milimetrów grozi paralizem kończyn dolnych;

- z uwagi na dolegliwości bólowe był poddawany leczeniu farmakologicznemu, w tym morfinie, sterydom, lekom psychotropowym,

- nie miał on wiedzy, że K. T. (1) korumpował i zastraszał lekarzy;

2) art. 193 § 1 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. poprzez:

- zaniechanie poczynienia ustaleń mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy na podstawie wiadomości specjalnych zawartych w opinii uzupełniającej z dnia 7 czerwca 2010 r. (k. 965-969) oraz oparcie ustaleń faktycznych w zakresie okoliczności wymagających wiadomości specjalnych na podstawie zeznań świadków, w sytuacji gdy - jak wynika z samego uzasadnienia zaskarżonego wyroku - w/w opinia nie była opinią kategorię;

- zaniechanie należytego uwzględnienia wiadomości specjalnych w zakresie stanu zdrowia K. S. (1) i poczynienie w tym przedmiocie ustaleń własnych, w sytuacji gdy z ustnej opinii biegłej dr H. M. (2) nie wynikały wnioski o charakterze stanowczym, albowiem biegła wskazywała, iż na poziomie c3 c4 nie stwierdziła "ewidentnych" cech dehydratacji krążka międzykręgowego, porównując sygnał z sygnałem krążka międzykręgowego c2 c3, th1 th2, th2 th3, uznając, że sygnał w/w krążków międzykręgowych jest zbliżony do sygnału krążka międzykręgowego c3 c4 i nie upoważnia jej do stwierdzenia dehydratacji krążka c3 c4, przy jednoczesnym wskazaniu, że nieznaną jej była informacja, na jakim typie aparatu, o jakiej sile pola magnetycznego było wykonane to badanie, co ma znaczenie, albowiem "im silniejsze pole magnetyczne tym jakość uzyskiwanych obrazów jest lepsza i łatwiejsza do jednoznacznej interpretacji, ponieważ występują mniejsze zakłócenia sygnału i jakość całego badania na aparacie wysokopolowym jest znacznie lepsza", z uwzględnieniem również dodatkowej okoliczności, że - jak wskazała biegła - "warunki stworzone na sali sądowej nie są warunkami, w których normalnie ocenia się badania radiologiczne profesjonalnie i trzeba liczyć się z popełnieniem błęd";

3) art. 170 § 1 pkt 2 i 3 k.p.k. w zw. z art. 201 k.p.k. poprzez nieuzasadnione oddalenie wniosku dowodowego o dopuszczenie dowodu z nowej opinii biegłych z zakresu radiodiagnostyki, rehabilitacji, neurochirurgii i neurologii, w sytuacji gdy uprzednia opinia w tym przedmiocie została wydana przez nieprawidłowo zebrany zespół biegłych, co polegało na braku w tym składzie biegłych posiadających wiadomości specjalne z zakresu rehabilitacji i radiodiagnostyki;

4) art. 170 § 1 i 4 k.p.k. w zw. z art. 192 § 2 k.p.k. poprzez nieuzasadnione oddalenie wniosków obrońców w przedmiocie przesłuchania świadka koronnego K. T. (1) w obecności biegłego psychologa, w sytuacji gdy w toku postępowania ujawniły się okoliczności przemawiające za koniecznością skorzystania z takiego trybu przeprowadzenia tej czynności procesowej;

5) art. 41 § 1 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez niewyłączenie od orzekania w sprawie Sędzi Przewodniczącej, w sytuacji naruszenia przez nią po pierwsze prawa do obrony poprzez niezapewnienie stronom możliwości zapoznania się materiałami niejawnymi, a po drugie naruszenie dyrektywy opierania rozstrzygnięć na całości okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej, z którymi winni zapoznać się wszyscy członkowie składu orzekającego, a dokonując swoistego przedsądu w zakresie znaczenia dowodowego tych materiałów i działając bez podstawy prawnej zapoznała się z nimi wyłącznie Przewodnicząca składu orzekającego, w szczególności w świetle okoliczności, iż Przewodnicząca wskazała w notatce służbowej, że materiał dowodowy może mieć znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy,

a w konsekwencji błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, polegający w szczególności na błędnym przyjęciu, iż oskarżony dopuścił się popełnienia zarzucanego mu czynu.

Na podstawie art. 427 § 1 i 2 k.p.k. oraz art. 437 § 1 i 2 k.p.k. wnosił o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie R. P. od zarzucanego mu czynu, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Obrońcy oskarżonego L. R. adw. K. S. (2) i adw. J. P. (2) zaskarżonemu wyrokowi zarzucili:

2.1. obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na jego treść, a mianowicie:

2.1.1. art. 41 § 1 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. i art. 6 k.p.k. w zw. z art. 6 ust. 1 i 3 lit. d Europejskiej konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wartości, który statuuje i chroni zasady tzw. rzetelnego procesu, poprzez

nie zapewnienie dwóm członkom składu orzekającego i stronom możliwości zapoznania się materiałami niejawnymi, z którymi - działając bez podstawy prawnej - zapoznała się wyłącznie przewodnicząca składu orzekającego;

2.1.2. art. 41 § 1 k.p.k. wobec oddalenia wniosku obrońców o wyłączenie sędziego przewodniczącego składu orzekającego, a to wobec pominięcia przez sąd rozpoznający wniosek zasadniczej kwestii, a mianowicie, że przewodnicząca składu nie tylko, że zapoznała się z materiałem dowodowym niedostępnym obronie i pozostałym członkom składu orzekającego, ale zajęła stanowisko merytoryczne, iż ów materiał dowodowy, enumeratywnie wyciszony w odrębnie sporządzonej notatce służbowej znajdującej się w niejawnej części akt sprawy, może mieć znacznie dla rozstrzygnięcia a nawet wskazała kierunek, w jakim zakresie ów materiał może być wykorzystany przez stronę postępowania, co wskazuje, iż dokonała oceny dowodów, co uzasadnia twierdzenie, iż bez znaczenia pozostaje fakt nie zaliczenia wskazanych i wymienionych (nazwanych) dokumentów w poczet materiału dowodowego. W konsekwencji prowadzić musi to do wniosku, iż spełniona została przesłanka możliwości, a nie pewności, - bowiem takiej przepis ten nie wymaga - uzasadnionej wątpliwości, co do bezstronności przewodniczącej składu orzekającego,

2.1.3. art. 171 § 1 pkt. 1 k.p.k. i art. 410 k.p.k. w zw. z art. 391 § 1 k.p.k. poprzez wydanie wyroku na podstawie okoliczności wynikających z dopuszczonego i przeprowadzonego dowodu z zeznań świadka koronnego K. T. (1), w tym okoliczności wynikających z odczytanych na rozprawie głównej zeznań tego świadka, w sytuacji, gdy dopuszczenie i przeprowadzenie w sprawie L. R. dowodu z zeznań świadka koronnego było niedopuszczalne w związku z treścią art. 1 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 25 czerwca 1977r o świadku koronnym (dalej UŚK);

2.1.4. art. 7 k.p.k. poprzez dowolną ocenę przeprowadzonych dowodów, dokonaną z naruszeniem zasad prawidłowego rozumowania, co skutkowało błędnym przypisaniem L. R. sprawstwa w postaci podżegania, popełnionego poprzez akceptowanie zachowań czynności sprawczych realizowanych przez M. R.,

2.1.5. art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k., a to wobec złamania zasady swobodnej oceny dowodów, polegające na wybiórczym potraktowaniu materiału dowodowego, a w szczególności pominięciu konsekwentnych i logicznych wyjaśnień L. R., składanych w toku całego postępowania; a dotyczących w szczególności rzeczywistych powodów odbycia wizyt lekarskich u dr K. J., incydentalnych spotkań z K. T., niepozostających w związku z wydaniem zaświadczeń lekarskich przez lekarzy J. P. i M. Ż. - L.,

2.1.6. art. 170 § 1 pkt. 2 k.p.k. wobec oddalenia wniosku dowodowego o przesłuchanie w charakterze świadka dr H. M. specjalisty radiodiagnostyka, uczestniczącej w pracach zespołu biegłych Akademii Medycznej we W., jednakże nie włączonej do zespołu, jako biegłej na okoliczność wydanej przez nią opinii, istotnej z punktu widzenia wniosków końcowych sformułowanych przez zespół biegłych, pomimo iż wnioski ten stanowił podstawę do konwalidowania pierwotnej opinii przez zespół biegłych z uwagi na nie powołanie do jego składu biegłego z zakresu radiodiagnostyki,

2.1.7. art. 170 § 1 pkt. 2 i 3 k.p.k. w zw. z art. 201 k.p.k. w zw. z art. 200 § 3 k.p.k. poprzez bezzasadne oddalenie wniosku dowodowego obrońców o dopuszczenie dowodu z nowej opinii lekarskiej z udziałem biegłych specjalistów z zakresu neurologii, neurochirurgii, radiodiagnostyki i rehabilitacji (także kardiologicznej], w zakresie szczegółowo opisanym we wniosku z dnia 10 kwietnia 2016r, a to wobec wydania opinii niepełnej, w szczególności wobec wadliwego skompletowania zespołu biegłych, w którym pominięto biegłego specjalistę o specjalności radiodiagnostyki, a nadto biegłego ds. rehabilitacji. Ponadto wobec: nie wyeliminowania z opinii wewnętrznych sprzeczności, wydania opinii nierzetelnej poprzez powoływanie się przez jednego z biegłych na nieistniejące protokoły i całkowicie nieuzasadnionego odwoływania się do „dowodu życia”, udokumentowanych wątpliwości, co do kwestii zapoznania się przez wszystkich biegłych z całością materiału dowodowego, wybiórczego i niczym nieuzasadnionego odwoływania się jedynie do dwóch protokołów przesłuchań podejrzanych, nie uwzględnienia podczas opiniowania dokumentacji źródłowej dotyczącej stanu służby zdrowia w jednostkach penitencjarnych na czas wydania opinii lekarskich przez M. Ż. - L. oraz J. P.,

2.1.8. art. 170 § 1 i 4 k.p.k. w zw. z art. 192 § 2 k.p.k. wobec bezzasadnego oddalenia wniosku dowodowego o przesłuchiwanie świadka koronnego z udziałem biegłego psychologa również po zgromadzeniu dokumentacji lekarskiej dotyczącej świadka koronnego z innych postępowań sądowych, pomimo oczywistych wskazań wynikających

z zachowania świadka podczas przesłuchiwania go na rozprawach, budzących wątpliwości, co do swobody składanych zeznań, wpływu innych czynników zewnętrznych na jego zachowanie oraz cech osobowości świadka mogących mieć wpływ na treść składanych przez niego zeznań, w tym skłonności do konfabulacji, co wynika między innymi z dowodu z zeznań świadka S. T.,

2.1.9. art. 170 § 1 pkt. 2 k.p.k. wobec bezzasadnego, dwukrotnego oddalenia wniosku dowodowego obrońców o przeprowadzenie konfrontacji pomiędzy świadkami S. T. (1) a K. T. (1) z uwagi na fakt, iż w ocenie Sądu dowód ten nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, pomimo iż podstawowym zadaniem Sądu jest wyjaśnianie sprzeczności pomiędzy treścią zeznań składanych przez świadków, dotyczących tych samych kwestii, służących ustaleniu faktycznego przebiegu zdarzenia, a w przypadku tego wniosku, zgromadzenia materiału dowodowego umożliwiającego również dokonanie oceny, co do wiarygodności świadka koronnego,

2.1.10. art. 170 § 1 pkt. 2 k.p.k. wobec oddalenia wniosku dowodowego o zwrócenie się do Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji o udzielenie informacji dotyczących udziału świadka koronnego w czynnościach operacyjno - rozpoznawczych, a nadto przepisów wewnętrznych zawierających definicję „współpracownika policji” i „informatora”, co - w przypadku wykonywania przez świadka koronnego czynności o wskazanym wyżej charakterze - mogłoby mieć znacznie dla oceny zasad, zależności oraz zakresu współpracy świadka koronnego z odpowiednimi służbami w ramach Policji,

2.1.11. art. 170 § 1 i 4 k.p.k. wobec oddalenia wniosku dowodowego o ponowne wystąpienie do Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji o udostępnienie członkom składu orzekającego i stronom dokumentów objętych klauzulą „ściśle tajne”, znanych na dzień złożenia wniosku o wyłączenie od orzekania przewodniczącej składu orzekającego, w oparciu o dodatkową argumentację przedstawioną przez obrońców na rozprawie, co mogłoby mieć wpływ na zmianę decyzji ministra,

2.1.12. art. 366 § 1 k.p.k. w zw. z art. 370 § 4 k.p.k. a to wobec uchylania pytań obrońców istotnych z punktu widzenia ustalenia prawdy materialnej związanej z wiarygodnością świadka koronnego, jako źródła dowodowego, tj. oceny zeznań świadka koronnego, w szczególności dotyczących:

2.1.12.1. okoliczności związanych z ewentualnym wyłudzeniem różnych świadczeń pieniężnych przez świadka koronnego, które to okoliczności mogłyby mieć wpływ na ocenę wiarygodności świadka, który zachował wszystkie korzyści odniesione z popełnionych przestępstw (stosowny zarzut został podniesiony w części niejawnej apelacji);

2.1.12.2. przebiegu pierwszych rozmów funkcjonariuszy CBS z świadkiem koronnym dotyczących przyznania mu takiego statusu, co mogło przyczynić się ustalenia faktycznych powodów i motywów, jakimi w opisanym zakresie kierował się K. T. (1), które to okoliczności powinny mieć wpływ na ocenę wiarygodności świadka, który zachował wszystkie korzyści odniesione z popełnionych przestępstw,

2.1.12.3. powodów, dla których doszło do umorzenia postępowań karnych, prowadzonych na podstawie pomówień świadka koronnego, a w szczególności czy świadek w tych postępowaniach karnych dopuszczał się podawania okoliczności, które faktycznie nie miały miejsca, co powinno skutkować podjęciem z urzędu przez organ śledczy czynności procesowych, co najmniej ukierunkowanych na wszczęcie śledztwa w sprawie o składanie fałszywych zeznań,

2.1.12.4. pytań dotyczących ustnej opinii uzupełniającej zespołu biegłych AM we W. w zakresie, w jakim Sąd uchylał pytania dotyczące opinii, uznając, że nie mają one bezpośredniego związku ze stawianymi oskarżonemu zarzutami w sytuacji, gdy odpowiedź na te pytania miała bezpośredni związek ze stanem zdrowia L. R. przed odbyciem kary pozbawienia wolności, a zwłaszcza, czy mógł - bez uszczerbku dla zdrowia - odbyć taką karę, które to okoliczności determinowały działania podjęte przez L. R.;

2.1.12.5. art. 424 § 1 pkt. 1 k.p.k. poprzez nie wskazanie podstawy prawnej wyroku, a jedynie przywołanie przepisów prawa materialnego, a konkretnie art. 18 § 2 KK, zawierającego ustawową definicję podżegania, poprzez przepisanie treści tego przepisu w pisemnym uzasadnieniu wyroku;

2.2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, który mógł mieć wpływ na jego treść:

2.2.1. skutkujący obrazą przepisów prawa materialnego, a to art. 18 § 2 k.k., polegający na przyjęciu, że do przypisania L. R. winy w zakresie podżegania wystarcza wiedza o korupcyjnym charakterze działań podejmowanych przez K. T. (1),

2.2.2. polegający na przyjęciu, że podstawą faktyczną umorzenia śledztwa w sprawie adwokatów M. M. (2) i P. R. (1), obrońców L. R. w innym postępowaniu - pomimo, iż sąd nie był związany w świetle art. 8 k.p.k. ustaleniami dokonanymi przez Prokuratora - były przyczyny opisane w postanowieniu Prokuratora Apelacyjnego w Ł. z dnia 20 grudnia 2010r w sytuacji, gdy tamto postępowanie należało umorzyć z powodu nieprawdziwych okoliczności, o jakich zeznał świadek koronny K. T. (1), pomawiając obu adwokatów o czyny, których w istocie nie popełnili,

2.2.3. poprzez przyjęcie, że: (i) L. R. „był poinformowany o roli K. T.”, (ii) wiedział, że „uzyskiwana dokumentacja lekarska miała skutecznie zapewnić odroczenie wykonania kary pozbawienia wolności”, nadto, iż (iii) „wiązało się to z koniecznością zapłaty ustalonej kwoty”, a jej wysokość „uzasadniona była wagą i medialnością toczącego się w stosunku do L. R. postępowania karnego”, w sytuacji, gdy takie okoliczności nie zostały ujawnione podczas rozprawy,

2.2.4. poprzez przyjęcie, że L. R. odbył trzy wizyty lekarskie w gabinecie dr K. J., przy czym ostatnia po terminie posiedzenia w przedmiocie odroczenia wykonania kary pozbawienia wolności, co przeczy tezie, iż wszystkie te wizyty w „zamyśle” L. R. miały zmierzać do uzyskania zaświadczeń celem złożenia ich w sądzie, jak twierdzi świadek koronny, a nie wynikających z potrzeby podyktowanej faktycznie złym stanem zdrowia uzasadniającym poddanie się konsultacjom lekarskim,

2.2.5. poprzez przyjęcie, że L. R. miał bezpośrednie kontakty ze świadkami B. G., Ł. W. i S. T., pomimo, iż świadkowie okoliczności tej wprost zaprzeczyli.

Na podstawie art. 427 § 1 k.p.k. wnosili o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie L. R. od dokonania zarzucanego mu czynu ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Obrońca oskarżonego M. R. adw. J. P. (4) zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

1. na podstawie art. 438 pkt. 2 k.p.k. obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na jego treść, to jest:

a) art. 7 k.p.k. poprzez dowolną ocenę przeprowadzonych dowodów, dokonaną z naruszeniem zasad prawidłowego rozumowania, to jest błędnej negatywnej oceny wyjaśnień M. R. oraz błędnej pozytywnej oceny zeznań świadka koronnego K. T. (1), co skutkowało błędnym przypisaniem M. R. popełnienia zarzucanego mu czynu,

b) art. 7 k.p.k. oraz art. 410 k.p.k., poprzez naruszenie zasady swobodnej oceny dowodów, polegającej na wybiórczym potraktowaniu materiału dowodowego, a w szczególności pominięciu przy ustalaniu stanu faktycznego konsekwentnych i logicznych wyjaśnień M. R., a dotyczących zakresu kontaktów M. R. z K. T. (1), zakresu działań na wykonanie których przez K. T. (1) zgodził się M. R. i innych okoliczności szczegółowo opisanych w uzasadnieniu apelacji, co skutkowało błędnym przypisaniem M. R. popełnienia zarzucanego mu czynu,

c) art. 4 k.p.k. poprzez nie wzięcie przez Sąd pod uwagę szeregu okoliczności, szczegółowo wskazanych w uzasadnieniu apelacji, przy ocenie wiarygodności zeznań świadka koronnego, to jest okoliczności na korzyść oskarżonego M. R., czego skutkiem było błędne uznanie zeznań świadka koronnego, jako zeznań w pełni wiarygodnych,

d) art. 170 § 1 pkt. 1 k.p.k. oraz art. 178 pkt. 1) k.p.k. poprzez bezpodstawne oddalenie wniosku dowodowego o przesłuchanie jako świadka P. R. (1) na okoliczność spędzania przez tego świadka urlopu wypoczynkowego w rok 2005, które to okoliczności miały istotne znaczenie do wykazania niewiarygodności zeznań świadka koronnego K. T. (1),

e) art. 170 § 1 pkt. 2 i 3 k.p.k. w zw. z art. 201 k.p.k. w zw. z art. 200 § 3 k.p.k. poprzez bezzasadne oddalenie wniosku dowodowego o dopuszczenie dowodu z nowej opinii lekarskiej z udziałem biegłych specjalistów z zakresu neurologii, neurochirurgii, radiodiagnostyki i rehabilitacji (także kardiologicznej), w zakresie szczegółowo opisanym we wniosku z dnia 10 kwietnia 2016 roku, a to wobec wydania przez biegłych z Akademii Medycznej w W. opinii z dnia 19 lipca 2009 rok, która była opinią niepełną, w szczególności wobec wadliwego skompletowania zespołu biegłych, w którym pominięto biegłego specjalistę ds. rehabilitacji, wobec nie wyeliminowania z opinii wewnętrznych sprzeczności, wydania opinii nierzetelnej poprzez powoływanie się na niewskazane w konkretny sposób dokumenty, odwoływanie się do „dowodu z życia”, udokumentowanych wątpliwości, co do kwestii zapoznania się przez wszystkich biegłych z całością materiału dowodowego, wybiórczego i niczym nieuzasadnionego odwoływania się jedynie do dwóch protokołów przesłuchań podejrzanych, nie uwzględnienia podczas opiniowania dokumentacji źródłowej dotyczącej stanu służby zdrowia w jednostkach penitencjarnych dotyczącego okres objętego wydawaniem opinii przez dr. P. oraz zaświadczenia lekarskiego przez M. L. (1),

f) naruszenie art. 7 k.p.k. poprzez dowolną ocenę wiarygodności dowodu z opinii biegłych z Akademii Medycznej w W. opinii z dnia 19 lipca 2009 rok w zakresie w jakim Sąd uznał wiarygodność tej opinii co do jej wniosków, że opinia sporządzona przez J. P. (1) z dnia 19 marca 2005 roku była nieprawidłowa w zakresie ustalenia przez J. P. (1) przeciwwskazań medycznych do przebywania przez L. R. w warunkach szpitala więziennego i odbywania kary pozbawienia wolności oraz niezgodności z prawdą zaświadczenia lekarskiego przez M. L. (1),

2. na podstawie art. 438 pkt. 2 k.p.k. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, który mógł mieć wpływ na jego treść poprzez błędne przyjęcie, że:

a) M. R. nakłonił K. T. (1) do działań, które miały spowodować uzyskanie dokumentacji medycznej w tym opinii o stanie zdrowia L. R. i jego wpływu na możliwość odbywania przez ww. kary pozbawienia wolności, które w swej treści stwierdzałyby nieprawdę, co rzeczywistego stanu zdrowia L. R.,

b) M. R. miał świadomość, że opinia o stanie zdrowia L. R. i jego wpływu na możliwość odbywania przez ww. kary pozbawienia wolności sporządzona przez dr P. stwierdzała nieprawdę, co do tego, że stan zdrowia L. R. w przypadku odbywania przez niego kary pozbawienia wolności zagrażałoby jego życiu lub spowodowałoby dla jego zdrowia poważne niebezpieczeństwo, a także że M. R. miał świadomość, że zaświadczenie lekarskie z dnia 22 marca 2005 roku wystawione przez M. L. (1) poświadczało nieprawdę, co do istnienia przeciwwskazań medycznych do przebywania przez L. R. w warunkach szpitala więziennego,

c) opinia sporządzona przez J. P. (1) z dnia 19 marca 2005 roku poświadczała nieprawdę co do istnienia przeciwwskazań medycznych do przebywania przez L. R. w warunkach szpitala więziennego i odbywania kary pozbawienia wolności oraz że zaświadczenie lekarskie z dnia 22 marca 2005 roku wystawione przez M. L. (1) poświadczało nieprawdę, co do istnienia przeciwwskazań medycznych do przebywania przez L. R. w warunkach szpitala więziennego.

Wskazując na powyższe na podstawie art. 427 § 1 k.p.k. wnosił o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie M. R. od dokonania zarzucanego mu czynu ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Drugi z obrońców oskarżonego **M. R. adw. J. K. (2)** zaskarżonemu wyrokowi zarzucił obrazę przepisów postępowania mogących mieć wpływ na treść orzeczenia oraz błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia mogący mieć wpływ na jego treść:

1.1. Art. 41 §1 k.p.k. i art. 6 k.p.k. przez oddalenie wniosku obrońców o wyłączenie Sędziego Przewodniczącej składu orzekającego od dalszego orzekania, które nastąpiło przy pominięciu zasadniczej kwestii, iż Przewodnicząca zapoznała się z materiałem dowodowym niedostępnym obrońcom i pozostałym członkom składu orzekającego i wypowiedziała pogląd, że ten materiał dowodowy wykazany w sporządzonej notatce służbowej może mieć znaczenie dla rozstrzygnięcia w sprawie oraz wskazała kierunek, w jakim materia 1 ten może być wykorzystany przez strony,

co jednoznacznie świadczy, iż dokonała ona oceny tego materiału i tylko jej jest wiadomym, jaki wpływ na orzekanie miał znany Przewodniczącej, a nieujawniony materiał dowodowy. Tego rodzaju zdarzenie, nie podlegające regułom procesu karnego, musi budzić uzasadnione wątpliwości co do bezstronności Przewodniczącej składu orzekającego i pozbawiło oskarżonego prawa do obrony.

1.2. Art. 170 §§ 1 i 4 k.p.k. i 4 k.p.k. przez nieuwzględnienie wniosku dowodowego o ponowne wystąpienie do Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji o wyrażenie zgody na udostępnienie członkom składu orzekającego i stronom dokumentów objętych klauzulą „ściśle tajne”, znanych na dzień złożenia wniosku o wyłączenie Przewodniczącej składu orzekającego od orzekania w oparciu o dodatkową argumentację, iż nie uwzględnienie tego wniosku jest sprzeczne z dobrem wymiaru sprawiedliwości.

Tak więc gdyby sumować wskazane wyżej zarzuty, miała miejsce sytuacja, w której poza podstawą dowodową orzekania określoną w art. 410 k.p.k., zaistniały dowody znane jedynie Sędziemu Przewodniczącej, a mające wpływ na rozstrzygnięcie w sprawie. Sędzia w takiej sytuacji nie powinna orzekać.

1.3. Art. 170 §1 pkt. 2 i 3 k.p.k. w zw. z art. 201 k.p.k. i art. 200 § 3 k.p.k. przez nieuwzględnienie wniosku dowodowego obrońców oskarżonego o dopuszczenie dowodu z kolejnej opinii lekarskiej - co najmniej w zakresie udzielenia odpowiedzi na pytanie, czy jednostki penitencjarne na terenie W. zapewniały odpowiedni poziom organizacyjny, medyczny, rehabilitacyjny, który wyeliminowałby poważne zagrożenie dla życia i zdrowia L. R.. Kwestia ta została rozstrzygnięta przez biegłych dalece niekompetentnie, bez pozyskania przez nich jakiejkolwiek wiedzy we wskazanych jednostkach penitencjarnych Kwestia ta ma zasadnicze znaczenie dla oceny wniosków zawartych w zaświadczeniach lekarskich lekarzy P. i (...) -L..

1.4. Art. 170 §1 pkt. 2 k.p.k. w zw. z art. 169 § 2 k.p.k. przez całkowicie bezzasadne oddalenie wniosku dowodowego obrońców oskarżonego o przeprowadzenie konfrontacji między świadkami S. T. (1) i K. T. (1), z uzasadnieniem, że dowód ten nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia w sprawie, mimo że podstawowym zadaniem Sądu jest wyjaśnienie sprzeczności między zeznaniami świadków, tak aby ustalić stan faktyczny zgodnie z tymi zeznaniami, którym daje wiarę. Należy przy tym podkreślić, że wniosek ten zmierzał do oceny wiarygodności zeznań świadka koronnego.

1.5. Art. 7, 410 i 424 k.p.k. przez dokonanie ustalenia, iż świadek K. T. (1) brał udział w spotkaniach w kancelarii adwokackiej z M. R., L. R. oraz adwokatami W. T., M. M. i P. R. wbrew ustaleniom zawartym w postanowieniu Prokuratury Apelacyjnej w Łodzi z dnia 20 grudnia 2010r. (V Ds. 43/10) umarzającym śledztwo w sprawie przeciwko M. M. (2) i P. R. (1), którym to postanowieniem Prokurator jednoznacznie ustalił, iż fakty przytoczone przez T. nie polegają na prawdzie. Sąd nie przytoczył żadnego racjonalnego argumentu mającego obalać ustalenia poczynione przez Prokuratora, a zawarte we wskazanym wyżej postanowieniu.

1.6. Art. 167 k.p.k. przez niedopuszczenie z urzędu dowodu z zeznań świadków P. R. (1) i M. M. (2) na okoliczność ich zajęć i miejsca pobytu w dniach, gdy rzekomo - według świadka T. - mieli odbywać z nim narady, które to zeznania nie mogły być objęte zakazem dowodowym przesłuchania obrońcy.

1.7. Art. 7, 410, 424 k.p.k. przez pominięcie przez Sąd, przy ocenie wiarygodności zeznań świadka T., faktu, że mszcząc się pomówił prokuratora K. o przyjęcie łapówki.

1.8. Art. 7, 410 i 424 k.p.k. przez danie wiary absurdalnym zeznaniom świadka T., że miał jakoby otrzymać od M. R. kwotę 210.000 zł, a całość „honorarium” miała wynosić 400. 000 zł, podczas gdy:

a) Nikt nie potwierdził faktu wręczenia pieniędzy, a jedynie świadek G. słyszał od T. o takich kwotach;

b) Pominięto wyjaśnienia oskarżonego M. R., że miał wiedzę, iż żadne zaświadczenia lekarskie nie będą powodowały odroczenia wykonania kary, a sąd z całą pewnością dopuści dowód z opinii zakładu medycyny sądowej i ta opinia będzie kluczowa dla decyzji sądu;

c) Realnie „pomoc” świadka T. sprowadziła się do uzyskania zaświadczenia od dra P., które odzwierciedlało rzeczywisty stan zdrowia L. R., a kontrowersja w opinii biegłych sprowadziła się jedynie do wniosków, a nadto dr (...) -L., która wystawiła zaświadczenie w przekonaniu o zasadności wniosków;

d) Równocześnie wszelkie inne wizyty u lekarzy nie niosły za sobą żądanych efektów w postaci uzyskania stosownej dokumentacji lekarskiej;

e) A nadto, że uzyskane zaświadczenia lekarskie wyłącznie potwierdzały stan zdrowia L. R., a nie tworzyły nieistniejących faktów medycznych;

f) Pominięto twierdzenie świadka T., że L. R. jest całkowicie zdrowy, czego świadectwem miało być to, że gra w tenisa. To twierdzenie w sposób całkowicie zrozumiały miało uzasadniać wysokość „honorarium” T., gdyż miał za zdrowego L. R..

1.9. Art. 410 i 424 k.p.k. przez ustalenie, iż Sąd Okręgowy odroczył wykonanie kary L. R., podczas gdy w rzeczywistości Sąd ten oddalił wniosek o odroczenie wykonania kary, a Sąd Apelacyjny wstrzymał jej wykonanie. Zupełnie brak dowodów, aby działanie M. R. zmierzało do „uniknięcia odpowiedzialności karnej”. Czyn przypisany M. R. zawiera wewnętrzne sprzeczności, albowiem w jednym miejscu przyjmuje się, że jego działania zmierzały do odroczenia wykonania kary, a w innym „pomagając wymienionemu uniknąć odpowiedzialności karnej”.

1.10. Art. 7 i 424 k.p.k. mającą wpływ na treść wyroku, a prowadzącą do błędu w ustaleniach faktycznych, iż dr P. wystawiając zaświadczenie o stanie zdrowia L. R. pełnił funkcję publiczną i w związku z jej pełnieniem podejmował działania, podczas gdy przyjmował L. R. w ramach wykonywania prywatnej praktyki lekarskiej, a więc nie pełnił żadnej funkcji publicznej i nic do rzeczy nie ma pieczętka „biegły sądowy”, gdyż nie działał jako biegły Sądowy, tylko jako lekarz wykonujący prywatną praktykę lekarską. Biegłym sądowym jest osoba wykonująca czynności na zlecenie sądu.

Na zasadzie art. 437 §2 k.p.k. wnosił o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu.

Obrońca oskarżonej M. L. (1) adw. M. M. (4) zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

1. Obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie;

a) art. 4 k.p.k. poprzez uwzględnienie tylko okoliczności przemawiających na niekorzyść oskarżonej z pominięciem okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonej,

b) art. 5 § 2 k.p.k. poprzez dokonanie ustaleń faktycznych z pominięciem zasady, że nie dające się usunąć wątpliwości należy rozstrzygnąć na korzyść oskarżonego,

c) art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego z naruszeniem zasady swobodnej oceny dowodów, bez uwzględnienia zasad prawidłowego rozumowania, wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego,

d) art. 410 k.p.k. poprzez jego niezastosowanie i dokonanie dowolnej, jednostronnej nieobiektywnej, wybiórczej oceny oraz analizy zebranego w sprawie materiału dowodowego, polegającej na oparciu orzeczenia o dowody obciążające oskarżoną, z jednoczesnym pominięciem dowodów poddających w wątpliwość sprawstwo oskarżonej, które to naruszenia prawa procesowego skutkowały błędem w ustaleniach faktycznych poprzez przyjęcie, że oskarżona dopuściła się zarzucanych jej czynów, podczas gdy dokonanie oceny zgromadzonego materiału dowodowego z zachowaniem zasady swobodnej oceny dowodów, wedle wskazań wiedzy, doświadczenia życiowego i reguł logicznego rozumowania, a nadto z uwzględnieniem zasady rozstrzygania wątpliwości na korzyść oskarżonej powinny prowadzić do wniosku, że M. L. (1):

- nie przyjęła od K. T. (1) korzyści majątkowej w zamian za wystawienie zaświadczenia lekarskiego nr (...) z dnia 22 marca 2005r. o stanie zdrowia L. R. poświadczającego nieprawdę co do istnienia przeciwwskazań medycznych do przebywania przez wymienionego w warunkach szpitala więziennego i odbywania kary pozbawienia wolności;

- nie poświadczyla nieprawdy w zaświadczeniu lekarskim nr (...) z dnia 27 kwietnia 2004r., zaświadczeniu lekarskim nr (...) z dnia 30 kwietnia 2004 r. i zaświadczeniu lekarskim nr (...) z dnia 14 marca 2005r. wystawionych dla R. K. (1), co do istnienia przeciwwskazań medycznych do odbywania przez wymienionego kary pozbawienia wolności;

- nie poświadczyla nieprawdy w zaświadczeniu lekarskim nr (...) z dnia 26 listopada 2004r., i zaświadczeniu lekarskim nr (...) z dnia 18 stycznia 2005r. wystawionych dla A. R., co do istnienia przeciwwskazań medycznych do odbywania przez wymienionego kary pozbawienia wolności;

- nie poświadczyla nieprawdy w zaświadczeniu lekarskim nr (...) z dnia 7 lutego 2005 r. i zaświadczeniu lekarskim nr (...) z dnia 27 kwietnia 2005 r. wystawionych dla P. B. (3), co do faktu przeprowadzenia badania lekarskiego wymienionego pacjenta oraz co do istnienia przeciwwskazań medycznych do przebywania przez wymienionego w warunkach szpitala więziennego i odbywania kary pozbawienia wolności, a także stawiennictwa na wezwanie organu procesowego;

- nie poświadczyla nieprawdy w zaświadczeniu lekarskim nr (...) i (...) z dnia 14 marca 2005r., zaświadczeniu lekarskim nr (...) z dnia 29 marca 2005r. wystawionych dla K. S. (1), co do faktu przeprowadzenia badania lekarskiego wymienionego pacjenta oraz co do istnienia przeciwwskazań medycznych do przebywania przez wymienionego w warunkach szpitala więziennego i odbywania kary pozbawienia wolności, jak również co do niemożności stawiennictwa na wezwanie organu procesowego;

2. Obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia tj. treści art. 4 k.p.k., 7 k.p.k. i 410 k.p.k. poprzez nie uwzględnienie w toku przewodu sądowego oraz podczas wyrokowania części wyjaśnień oskarżonych tj. R. K. (1) i L. R., w których oskarżeni zaprzeczają, aby uzyskali od M. L. (1) zaświadczenia lekarskie za pośrednictwem K. T. (1) oraz zeznań świadka K. J. (1), w których świadek zeznał, że mało prawdopodobne jest, aby internista mógł podważyć opinie specjalisty takiego za jakiego świadek się uważa.

3. Obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia tj. przepisów art. 7 k.p.k. i 410 k.p.k. poprzez błędne przyjęcie, że wnioski zawarte w:

- zaświadczeniu lekarskim nr (...) z dnia 22 marca 2005r. co do istnienia przeciwwskazań medycznych do przebywania przez L. R. w warunkach szpitala więziennego i odbywania kary pozbawienia wolności przez okres trudny do określenia wynoszący 6 miesięcy,

- zaświadczeniu lekarskim nr (...) z dnia 27 kwietnia 2004r., zaświadczeniu lekarskim nr (...) z dnia 30 kwietnia 2004 r. i zaświadczeniu lekarskim nr (...) z dnia 14 marca 2005r., co do istnienia przeciwwskazań medycznych do przebywania przez R. K. (1) w warunkach zakładu karnego jak również w szpitalu więziennym, konieczności hospitalizacji pacjenta w oddziale ortopedycznym ewentualnie neurochirurgicznym z możliwością dokonania operacji kręgosłupa szyjnego, jak też stwierdzenia że przerwanie rehabilitacji może zagrazać zdrowiu i życiu pacjenta,

- zaświadczeniu lekarskim nr (...) z dnia 26 listopada 2004r., i zaświadczeniu lekarskim nr (...) z dnia 18 stycznia 2005r., co do istnienia przeciwwskazań medycznych do odbywania przez A. R. kary pozbawienia wolności w warunkach aresztu śledczego lub zakładu karnego,

- zaświadczeniu lekarskim nr (...) z dnia 7 lutego 2005r. i zaświadczeniu lekarskim nr (...) z dnia 27 kwietnia 2005r. co do istnienia przeciwwskazań medycznych do przebywania przez P. B. (3) w warunkach szpitala więziennego i odbywania kary pozbawienia wolności, a także stawiennictwa na wezwanie organu procesowego,

- zaświadczeniu lekarskim nr (...) i (...) z dnia 14 marca 2005r. i zaświadczeniu lekarskim nr (...) z dnia 29 marca 2005r. co do istnienia przeciwwskazań medycznych do przebywania przez K. S. (1) w warunkach szpitala więziennego i odbywania kary pozbawienia wolności, jak również co do niemożności stawiennictwa na wezwanie organu procesowego, były niezasadne bowiem oskarżona nie wykazała u pacjentów ciężkiej choroby, przy której umieszczenie ich w warunkach izolacji powoduje dla ich zdrowia lub życia poważne niebezpieczeństwo, a także nie przedstawiła argumentów wskazujących na poważne zagrożenie dla życia lub zdrowia wiążące się z przebywaniem w warunkach izolacji,

które to naruszenia prawa procesowego skutkowały błędem w ustaleniach faktycznych poprzez przyjęcie, iż oskarżona

- poświadczyła nieprawdę w zaświadczeniu lekarskim nr (...) z dnia 22 marca 2005r., wystawionym dla L. R. co do istnienia przeciwwskazań medycznych do przebywania przez wymienionego w warunkach szpitala więziennego i odbywania kary pozbawienia wolności;

- poświadczyła nieprawdę w zaświadczeniu lekarskim nr (...) z dnia 27 kwietnia 2004r., zaświadczeniu lekarskim nr (...) z dnia 30 kwietnia 2004 r. i zaświadczeniu lekarskim nr (...) z dnia 14 marca 2005r. wystawionych dla R. K. (1), co do istnienia przeciwwskazań medycznych do odbywania przez wymienionego kary pozbawienia wolności,

- poświadczyła nieprawdę w zaświadczeniu lekarskim nr (...) z dnia 26 listopada 2004r., i zaświadczeniu lekarskim nr (...) z dnia 18 stycznia 2005r. wystawionych dla A. R., co do istnienia przeciwwskazań medycznych do odbywania przez wymienionego kary pozbawienia wolności,

- poświadczyła nieprawdę w zaświadczeniu lekarskim nr (...) z dnia 7 lutego 2005r. i zaświadczeniu lekarskim nr (...) z dnia 27 kwietnia 2005r. wystawionych dla P. B. (3), co do faktu przeprowadzenia badania lekarskiego wymienionego pacjenta oraz co do istnienia przeciwwskazań medycznych do przebywania przez wymienionego w warunkach szpitala więziennego i odbywania kary pozbawienia wolności, a także stawiennictwa na wezwanie organu procesowego,

- poświadczyła nieprawdę w zaświadczeniu lekarskim nr (...) i (...) z dnia 14 marca 2005r., zaświadczeniu lekarskim nr (...) z dnia 29 marca 2005r. wystawionych dla K. S. (1), co do faktu przeprowadzenia badania lekarskiego wymienionego pacjenta oraz co do istnienia przeciwwskazań medycznych do przebywania przez wymienionego w warunkach szpitala więziennego i odbywania kary pozbawienia wolności, jak również co do niemożności stawiennictwa na wezwanie organu procesowego, przy czym działała z zamiarem udzielenia pomocy ww. w uniknięciu odpowiedzialności karnej.

5. Błąd w ustaleniach faktycznych przyjęty za podstawę orzeczenia, mogący mieć wpływ na jego treść, poprzez mylne przyjęcie, że M. L. (1) wystawiała zaświadczenia lekarskie w zasadzie opierając się na tym, czego żądał i co jej dyktował świadek koronny, to jest wprowadzając do zaświadczenia te treści, które były dla świadka koronnego potrzebne i miały utwierdzić organy procesowe w przekonaniu, że skazani nie mogą odbywać kary pozbawienia wolności, podczas gdy powyższe ustalenia opierają się wyłącznie na depozycjach K. T. (1), które w całości jawią się jako niewiarygodne.

6. Błąd w ustaleniach faktycznych przyjęty za podstawę orzeczenia mogący mieć wpływ na jego treść poprzez mylne przyjęcie, że zaświadczenie lekarskie wystawione przez oskarżoną w dniu 7 lutego 2005 r. nr (...) zostało przywiezione P. B. (3) przez K. T. (1), podczas gdy z załączonej do materiału dowodowego historii choroby P. B. (3) wynika, iż w dniu 7 lutego 2005 r. został on przebadany przez oskarżoną.

W konkluzji wnosił o:

- zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez uniewinnienie oskarżonej M. L. (1) od zarzuconych jej czynów określonych w 228 § 3 k.k. i z art. 271 § 3 k.k. i z art. 18 § 3 k.k. w związku z art. 239 § 1 k.k. w związku z art. 11 § 2 k.k. w związku z art. 12 k.k. oraz art. 271 § 3 k.k. i z art. 18 § 3 k.k. w związku z art. 239 § 1 k.k. w związku z art. 11 § 2 k.k.

- alternatywnie w przypadku niemożności wydania orzeczenia co do istoty wnosił o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Obrońcy oskarżonej M. L. (1) adw. M. L. (2) oraz adw. D. B. zaskarżonemu wyrokowi zarzucili:

I. Obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia:

1. art. 41 § 1 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. i art. 6 k.p.k. poprzez niezapewnienie dwóm członkom składu orzekającego i stronom możliwości zapoznania się z materiałami znajdującymi się w aktach tajnych przedmiotowej sprawy, podczas gdy z materiałami części tajnej zapoznał się wyłącznie Przewodniczący składu orzekającego, co w konsekwencji doprowadziło do uniemożliwienia stronom realizacji prawa do obrony i oparcia się przez Sąd I instancji przy wydawaniu orzeczenia w niniejszej sprawie na informacjach i wnioskach uzyskanych podczas lektury części tajnej akt, niedostępnych stronom postępowania i pozostałym członkom składu orzekającego, przy czym informacje znajdujące się w aktach tajnych być może miały istotne znaczenie dla oceny przez Sąd I instancji czynów zarzucanych oskarżonej M. L. (1),

2. art. 171 § 1 pkt 1 k.p.k. i art. 410 k.p.k. w zw. z art. 391 § 1 k.p.k. poprzez wydanie orzeczenia w niniejszej sprawie na podstawie okoliczności wynikających z dopuszczonego i przeprowadzonego przez Sąd I instancji dowodu z zeznań świadka koronnego K. T. (1), w tym na podstawie okoliczności wynikających z odczytanych na rozprawie głównej zeznań tego świadka, w sytuacji, gdy dopuszczenie i przeprowadzenie w sprawie oskarżonej M. L. (1) dowodu z zeznań świadka koronnego było niedopuszczalne w świetle art. 1 ust. 1 i ust. 2 Ustawy z dnia 25 czerwca 1997 roku o świadku koronnym, albowiem nie działała ona w zorganizowanej grupie ani związku przestępczym mającym na celu popełnienie przestępstw lub przestępstw skarbowych, a wszystkie zarzuty dotyczące oskarżonej M. L. (1), z wyłączeniem zarzutu z art. 228 § 3 k.k. w odniesieniu do oskarżonego L. R., nie mieściły się w przedmiocie dyspozycji art. 1 ust. 2 powołanej Ustawy o świadku koronnym,

3. art. 170 § 1 pkt 2 i 3 k.p.k. w zw. z art. 201 k.p.k. i art. 200 § 3 k.p.k. poprzez nieuwzględnienie wniosku dowodowego o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego z zakresu medycyny sądowej w zakresie udzielenia odpowiedzi na pytanie, czy jednostki penitencjarne na terenie W. zapewniały odpowiedni poziom organizacyjny, medyczny, rehabilitacyjny, który wyeliminowałby poważne zagrożenie dla życia i zdrowia dla oskarżonego L. R. i innych oskarżonych, podczas gdy powołani w sprawie biegli wydali opinię, w której zakwestionowali wnioski wskazane w zaświadczeniach przez oskarżoną M. L. (1), nie mając przy tym jakiegokolwiek wiedzy na temat stanu służby zdrowia w jednostkach penitencjarnych, choć z ugruntowanego stanowiska doktryny wynika, iż możliwość przebywania skazanego w zakładzie karnym należy rozpatrywać przy uwzględnieniu rzeczywistego i aktualnego stanu więziennej służby zdrowia pod kątem danego schorzenia i miejsca, w którym miało by być leczone, co w konsekwencji doprowadziło do wydania przez biegłych opinii na podstawie niepełnych informacji na temat funkcjonowania służby zdrowia w jednostkach penitencjarnych,

4. art. 5 § 1 i 2 k.p.k. poprzez jego niezastosowanie i rozstrzygnięcie na niekorzyść oskarżonej M. L. (1) niedających się usunąć wątpliwości, w sytuacji, gdy dokonując oceny sprawstwa oskarżonej M. L. (1) w zakresie przyjmowania korzyści finansowych od świadka koronnego K. T. (1), Sąd I instancji oparł się wyłącznie na zeznaniach świadka koronnego K. T. (1), który zeznał, że nie pamięta konkretnych przypadków ani dat przekazywania korzyści majątkowych oskarżonej M. L. (1), a także wskazywał, że nie pamięta, czy w ogóle płacił za większość z wystawianych przez oskarżoną M. L. (1) zaświadczeń, co wskazuje na istnienie niedających się usunąć wątpliwości co do faktu otrzymania przez oskarżoną M. L. (1) korzyści majątkowych, wysokości tych korzyści oraz dat otrzymania, w szczególności w braku innych dowodów potwierdzających fakt otrzymania od świadka koronnego K. T. (1) przez oskarżoną M. L. (1) korzyści majątkowych,

5. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej a nie swobodnej oceny wyjaśnień złożonych przez oskarżoną M. L. (1) w zakresie, w jakim Sąd I instancji odmówił im wiary, a które są konsekwentne, stanowcze i znajdują, wbrew twierdzeniu Sądu I instancji, pełne oparcie w zeznaniach pozostałych oskarżonych, świadków, a

nawet w części w zeznaniach świadka koronnego K. T. (1), w związku z czym powinny zostać uznane za wiarygodny dowód w sprawie.

6. art. 7 w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej a nie swobodnej oceny wyjaśnień złożonych przez oskarżoną M. L. (1) i odmówienie im wiarygodności co do świadomości oskarżonej M. L. (1) w zakresie prawdziwości dokumentacji medycznej, na podstawie której wystawiała ona zaświadczenia lekarskie, podczas gdy z zeznań świadka koronnego K. T. (1) i świadka K. J. (1) złożonych na rozprawie w dniu 24 czerwca 2013 roku wynikało, że przygotowywana przez nich dokumentacja medyczna była profesjonalna i lekarz nie mający danej specjalizacji nie był w stanie wychwycić, że może ona nie być prawdziwa, przy czym świadek K. J. (1) podczas zeznań z dnia 5 września 2013 roku przyznał, że tylko lekarz z danej specjalizacji mógłby mieć wątpliwości co do zawartości dokumentacji medycznej,

7. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej a nie swobodnej oceny wyjaśnień złożonych przez oskarżoną M. L. (1) i odmówienie im wiarygodności w zakresie stanu wiedzy oskarżonej M. L. (1) co do stanu zdrowia poszczególnych pacjentów, podczas gdy z zeznań świadka Ł. W. złożonych w dniu 23 czerwca 2014 roku wynikało, że uczył on świadka koronnego K. T. (1) jak symulować określone objawy chorobowe przed badaniem lekarskim, m.in. asymetrię źrenic czy upozorowanie zawału serca, co w konsekwencji prowadzi do wniosku, że badani przez oskarżoną M. L. (1) pacjenci w momencie badania mogli mieć wskazywane przez nią objawy chorobowe i że byli oni przygotowani w taki sposób, aby nawet zawodowy lekarz nie rozpoznał braku wskazań do odroczenia kary czy niemożliwości przebywania w zakładzie karnym,

8. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej a nie swobodnej oceny zeznań świadka B. G. (1) i przyznanie im waloru wiarygodności co do znajomości z oskarżoną M. L. (1), podczas gdy fakt rozpoznania przez świadka B. G. (1) oskarżonej M. L. (1) nie wskazuje na kontakty oskarżonej M. L. (1) ze świadkiem, który mógł zapoznać się z jej wizerunkiem podczas postępowania przygotowawczego, a co więcej świadek B. G. (1) na rozprawie dnia 22 września 2014 sam jednoznacznie stwierdził, że nie był w gabinecie lekarskim u oskarżonej M. L. (1),

9. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej a nie swobodnej oceny zeznań świadka A. R. i odmówienie im waloru wiarygodności w zakresie, w jakim świadek zeznawał na okoliczność przebiegu wizyty u oskarżonej M. L. (1), a także na okoliczność stanu jej świadomości co do prawdziwości dokumentacji medycznej i otrzymywania przez nią korzyści majątkowych od świadka koronnego K. T. (1), podczas gdy zeznania świadka A. R. w pozostałym zakresie korespondują z zeznaniami świadka koronnego K. T. (1), w tym w zakresie dotyczącym przekazywania świadkowi koronnemu K. T. (1) korzyści majątkowych w zamian za uzyskanie dokumentacji medycznej, co w konsekwencji prowadzi do wniosku, że świadek A. R. nie miał powodów, aby zeznawać nieprawdę co do osoby oskarżonej M. L. (1), w związku z tym jego zeznania również w tym zakresie winny być uznane za w pełni wiarygodne,

10. art. 7 k.p.k. w zw. 410 k.p.k. poprzez przekroczenie przez Sąd I instancji granic swobodnej oceny dowodów i tym samym dokonanie dowolnej oceny dowodu w postaci zeznań świadka koronnego K. T. (1) polegającej na bezkrytycznym przyjęciu, że zeznania świadka koronnego K. T. (1) odzwierciedlały rzeczywisty przebieg wydarzeń, podczas gdy świadek koronny K. T. (1) dostosowywał swoje zeznania w ten sposób, aby opisywany przez niego przebieg wydarzeń i jego rola w sprawie zamykały się w całość, to musiał uwzględnić w realizowanym procederze rolę lekarza sądowego, w konsekwencji czego w składanych przez niego zeznaniach pojawiła się osoba oskarżonej M. L. (1) jako osoby wieńczącej całą procedurę uzyskiwania dokumentacji medycznej, służącej konkretnym celom procesowym,

11. art. 7 k.p.k. w zw. 410 k.p.k. poprzez przekroczenie przez Sąd I instancji granic swobodnej oceny dowodów i tym samym dokonanie dowolnej oceny dowodu w postaci zeznań świadka koronnego K. T. (1) polegającej na bezkrytycznym przyjęciu, że zeznania świadka koronnego K. T. (1) są w pełni wiarygodne i całkowitym pominięciu przez Sąd I instancji istotnej okoliczności polegającej na prawomocnym skazaniu świadka koronnego K. T. (1) wyrokiem z dnia 5 marca 2010 roku za bezprawne pomówienie prokuratora A. K. i preparowanie w tym celu dowodów (art. 233 k.k. oraz art. 235 k.k.) w sprawie o sygn. akt V K 177/08, prowadzonej przez Sąd Rejonowy dla warszawy -

Śródmieścia w W., która to okoliczność bezspornie powinna rzutować na ocenę przez Sąd I instancji wiarygodności twierdzeń świadka koronnego K. T. (1) składanych w niniejszym postępowaniu,

12. art. 7 k.p.k. w zw. 410 k.p.k. poprzez przekroczenie przez Sąd I instancji granic swobodnej oceny dowodów i tym samym dokonanie dowolnej oceny dowodu w postaci zeznań świadka koronnego K. T. (1) polegającej na bezkrytycznym przyjęciu, że zeznania świadka koronnego K. T. (1) są w pełni wiarygodne i całkowitym pominięciu przez Sąd I instancji istotnej okoliczności polegającej na zeznaniu przez świadka koronnego K. T. (1), że obrońcy oskarżonego L. R. - adw. M. M. (2) i adw. P. R. (1) - uczestniczyli w spotkaniu w Kancelarii (...), na którym miała zostać omówiona strategia uniknięcia przez L. R. pobytu w zakładzie karnym, podczas gdy wskazani wyżej adwokaci w takim spotkaniu nie mogli uczestniczyć, ponieważ przebywali za granicą, co w konsekwencji, z uwagi na nieprawdziwe informacje podawane przez świadka koronnego K. T. (1), doprowadziło do umorzenia prowadzonego wobec nich postępowania karnego, która to okoliczność bezspornie powinna rzutować na ocenę przez Sąd I instancji wiarygodności twierdzeń świadka koronnego K. T. (1) składanych w niniejszym postępowaniu,

13. art. 7 k.p.k. w zw. 410 k.p.k. poprzez przekroczenie przez Sąd I instancji granic swobodnej oceny dowodów i tym samym dokonanie dowolnej oceny dowodu w postaci zeznań świadka koronnego K. T. (1) polegającej na bezkrytycznym przyjęciu, że zeznania świadka koronnego K. T. (1) są w pełni wiarygodne, podczas gdy świadek S. T. (1) - żona świadka koronnego K. T. (1), zeznała, że świadek koronny K. T. (1) miał skłonności do konfabulacji i wielokrotnie mijał się z prawdą, co w konsekwencji powinno mieć wpływ na ocenę wiarygodności świadka koronnego K. T. (1) przez Sąd I instancji,

14. art. 7 k.p.k. w zw. 410 k.p.k. poprzez przekroczenie przez Sąd I instancji granic swobodnej oceny dowodów i tym samym dokonanie dowolnej oceny dowodu w postaci zeznań świadka koronnego K. T. (1) polegającej na bezkrytycznym uznaniu za wiarygodne jego zeznań, w których wskazywał, że udzielał on korzyści majątkowej oskarżonej M. L. (1) w związku z wydawaniem przez nią zaświadczeń lekarza sądowego, podczas gdy świadek koronny K. T. (1) podczas składania zeznań nie był w stanie wskazać, w jakiej wysokości i kiedy udzielał oskarżonej M. L. (1) korzyści majątkowych, a nadto w zeznaniach składanych w 2007 roku w postępowaniu przygotowawczym nie był pewien, czy załatwiał zaświadczenia lekarskie dla oskarżonych K. S. (1) i R. K. (1), podczas gdy w 2008 roku zeznał, że na pewno chociaż jedno zaświadczenie załatwił, co w konsekwencji powinno mieć wpływ na ocenę wiarygodności zeznań świadka koronnego K. T. (1) przez Sąd I instancji,

15. art. 7 k.p.k. w zw. 410 k.p.k. poprzez przekroczenie przez Sąd I instancji granic swobodnej oceny dowodów i tym samym dokonanie dowolnej oceny dowodu w postaci zeznań świadka koronnego K. T. (1) polegającej na bezkrytycznym uznaniu za wiarygodne jego zeznań, w których wskazywał, że wchodził na wizyty do oskarżonej M. L. (1) bez kolejek, podczas gdy z zeznań świadków E. Z., A. S. i G. W. wynikało, że nikt w przychodni przy ul. (...) nie pamiętał osoby K. T. (1), a gdyby był on pacjentem traktowanym w sposób szczególny, to z pewnością członkowie personelu medycznego placówki zapamiętaliby jego osobę,

16. art. 7 k.p.k. w zw. 410 k.p.k. poprzez przekroczenie przez Sąd I instancji granic swobodnej oceny dowodów i tym samym dokonanie dowolnej oceny dowodu w postaci zeznań świadka koronnego K. T. (1) polegającej na bezkrytycznym uznaniu za wiarygodne zeznań składanych na rozprawie w dniu 8 grudnia 2014 roku, kiedy świadek koronny K. T. (1) zeznał, że dyktował jakie schorzenia ma wpisać w zaświadczeniu oskarżona M. L. (1), podczas gdy na tej samej rozprawie zeznał, że gdyby powiedział oskarżonej M. L. (1), że potrzebuje zaświadczenia dla osoby zdrowej, to by mu odmówiła, zaś na rozprawie w dniu 8 kwietnia 2015 roku wskazał, że nie konsultował treści zleceń z oskarżoną M. L. (1), co prowadzi do istnienia niespójności dotyczącej celu działania oskarżonej M. L. (1), gdyż oskarżona nie znała się dobrze ze świadkiem koronnym, co zostało przyznane przez Sąd I instancji, co najwyżej przelotnie, nie uzależniała wydawania zaświadczeń od uzyskania korzyści majątkowej, co również Sąd I instancji przyznał, co w konsekwencji prowadzi do wniosku, że zeznania świadka koronnego K. T. (1) są niespójne i wewnętrznie sprzeczne i nie mogły stanowić podstawy dla dokonywania prawnokarnej oceny postępowania oskarżonej M. L. (1),

17. art. 7 k.p.k. w zw. 410 k.p.k. poprzez przekroczenie przez Sąd I instancji granic swobodnej oceny dowodów i tym samym dokonanie dowolnej oceny dowodu w postaci zeznań świadka koronnego K. T. (1) polegającej na bezkrytycznym uznaniu przez Sąd I instancji całości zeznań świadka za wiarygodne, podczas gdy na str. 216 uzasadnienia Sąd I instancji wskazał, że K. T. (1) pozostawał w zażyłych kontaktach z oskarżoną M. L. (1), a na str. 254 uzasadnienia Sąd I instancji stwierdził, że z zeznań świadka koronnego K. T. (1) nie wynika, by łączyła ich szczególna zażyłość, co w konsekwencji prowadzi do wniosku, że Sąd I instancji oparł skazanie oskarżonej M. L. (1) na niewiarygodnych i wewnętrznie sprzecznych twierdzeniach świadka koronnego K. T. (1) co do jej osoby,

18. art. 7 k.p.k. w zw. 410 k.p.k. poprzez przekroczenie przez Sąd I instancji granic swobodnej oceny dowodów i tym samym dokonanie dowolnej oceny dowodu w postaci zeznań świadka koronnego K. T. (1) składanych na rozprawie w dniu 10 stycznia 2013 roku polegającej na bezkrytycznym uznaniu przez Sąd I instancji za wiarygodne tych zeznań w zakresie dotyczącym wizyty świadka koronnego K. T. (1) u Krajowego Konsultanta w dziedzinie (...)prof. G. O., w których wskazał on, że wszedł do gabinetu lekarza nieumówiony i nie stanowiło to dla niego najmniejszego problemu, co już samo w sobie jest nielogiczne i co po raz kolejny wskazuje na wyolbrzymianie przez świadka koronnego K. T. (1) swoich działań, podczas gdy świadek prof. G. O. na rozprawie w dniu 27 września 2013 roku zeznał, że świadek koronny K. T. (1) został z nim umówiony przez ich wspólnego znajomego i odmówił mu jakiegokolwiek współpracy, co w konsekwencji prowadzi do wniosku, że świadek koronny K. T. (1) był osobą skłoną do konfabulacji, manipulacji i przeinaczania faktów na swoją korzyść, w związku z tym jego zeznania nie mogły zostać uznane przez Sąd I instancji za w pełni wiarygodne,

19. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez przekroczenie przez Sąd I instancji granic swobodnej oceny dowodów i tym samym dokonanie dowolnej oceny materiału dowodowego zebranego w sprawie na skutek przydania nadmiernej mocy dowodowej zeznaniom świadka koronnego K. T. (1) i świadka B. G. (1) i uznania zeznań świadków za w pełni wiarygodne, podczas gdy zeznania świadków w zakresie dotyczącym odbywania przez świadka B. G. (1) wizyt w gabinecie lekarskim oskarżonej M. L. (1) są ze sobą sprzeczne, co w konsekwencji prowadzi do wniosku, że zeznania tylko jednego ze wskazanych świadków mogły zostać uznane przez Sąd I instancji za wiarygodne,

20. art. 7 k.p.k. w zw. 410 k.p.k. poprzez przekroczenie przez Sąd I instancji granic swobodnej oceny dowodów i tym samym dokonanie dowolnej oceny dowodu w postaci zeznań świadka B. G. (1) poprzez uznanie zeznań świadka za w pełni wiarygodne, podczas gdy na rozprawie w dniu 22 września 2014 roku świadek B. G. (1) zeznał, że całą wiedzę na temat przebiegu zdarzeń posiadał z relacji świadka koronnego K. T. (1), co w konsekwencji doprowadziło do oparcia skazania oskarżonej M. L. (1) na zeznaniach świadka, który nie był bezpośrednim świadkiem i uczestnikiem opisywanych przez siebie zdarzeń,

21. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 193 § 1 k.p.k. poprzez danie wiary przez Sąd I instancji opiniom zespołu biegłych Akademii Medycznej im. (...) we W. w zakresie warunków panujących w zakładach karnych i możliwości leczenia i hospitalizacji, podczas gdy sami biegli w zeznaniach składanych na rozprawie w dniu 7 października 2015 roku zeznali, że nie badali warunków osadzenia w zakładzie karnym, nadto zeznali, że wykonywanie zaleceń u oskarżonego L. R. nie było możliwe w warunkach celi więziennej, ale było możliwe w warunkach szpitala więziennego, przy czym biegli zeznali, że nie wiedzieli w jakim zakładzie karnym miał odbywać karę pozbawienia wolności oskarżony L. R. i czy w tym zakładzie karnym funkcjonował szpital więzienny, co w konsekwencji doprowadziło do uznania przez Sąd I instancji, że oskarżony L. R. mógł odbywać karę pozbawienia wolności w warunkach zakładu karnego,

22. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 193 § 1 k.p.k. poprzez bezkrytyczne podejście Sądu I instancji do opinii wydanej przez biegłych z Akademii Medycznej im. (...) we W. w dniu 29 września 2009 roku, podczas gdy dotyczyła ona także oceny opisu radiologicznego, a więc zakresu wiedzy zastrzeżonej dla odpowiedniego biegłego z zakresu radiologii, a nie zespołu lekarzy, którzy poza jednym biegłym w osobie świadka dr. H. M. (2) nie posiadali przygotowania radiologicznego, albowiem byli specjalistami z zakresu neurochirurgii i medycyny sądowej, co w konsekwencji doprowadziło do wydania przez Sąd I instancji orzeczenia w sprawie na podstawie wadliwej opinii biegłych sądowych,

23. art. 170 § 1 pkt 2 k.p.k. polegające na oddaleniu wniosku dowodowego o przesłuchanie w charakterze świadka dr. H. M. (2) - specjalisty radiodiagnostyka, uczestniczącej w pracach zespołu biegłych Akademii Medycznej im. (...) we W., ale nie będącej członkiem zespołu jako biegły, na okoliczność wydanej przez nią opinii, kluczowej z punktu widzenia wniosków końcowych sformułowanych przez powołany zespół biegłych, podczas gdy wniosek ten stanowił podstawę do potwierdzenia wniosków pierwszej opinii przygotowanej przez zespół, w którym nie uczestniczył biegły z zakresu radiodiagnostyki,

24. art. 170 § 1 pkt 3 k.p.k. poprzez oddalenie przez Sąd I instancji podczas rozprawy z dnia 17 marca 2016 roku wniosku dowodowego obrońcy oskarżonej M. L. (1) w przedmiocie dopuszczenia i przeprowadzenia dowodu z akt sprawy o sygn. V K 267/03 toczącej się przed Sądem Rejonowym Łódź - Śródmieście w Łodzi dot. K. D., który to wniosek dowodowy był istotny dla wyjaśnienia powodów, dla których oskarżona M. L. (1), będącą lekarzem internistą, była w rzeczywistości zobowiązana również do oceny schorzeń z innej niż interna dziedziny medycyny,

25. art. 170 § 1 pkt 2 i 5 k.p.k. w zw. z art. 201 k.p.k. poprzez oddalenie przez Sąd I instancji wniosku o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z opinii dwóch niezależnych biegłych z zakresu radiologii, podczas gdy wniosek ten miał istotne znaczenie dla ustalenia odpowiedzialności oskarżonej M. L. (1) w kontekście niepełnej i niejasnej opinii zespołu lekarzy z Akademii Medycznej im. (...) we W., która na dodatek została wydana bez biegłego radiologa w składzie,

26. art. 170 § 1 i § 4 k.p.k. w zw. z art. 192 § 2 k.p.k. poprzez oddalenie na rozprawie w dniu 27 września 2013 roku wniosku o przesłuchanie świadka koronnego K. T. (1) z udziałem biegłego psychologa, podczas gdy postawa świadka koronnego K. T. (1) wzbudzała wątpliwości co do jego stanu psychicznego, zdolności postrzegania i odtwarzania przez niego spostrzeżeń, a także przejawiała zdolności świadka koronnego K. T. (1) do konfabulacji i nadmiernego podkreślania roli jego osoby,

27. art. 192 § 2 k.p.k. poprzez jego niestosowanie i nie przesłuchanie świadka koronnego K. T. (1) w obecności biegłego psychologa sytuacji, gdy na rozprawie w dniu 6 grudnia 2013 roku świadek A. R. zeznał, że świadek koronny K. T. (1) miał skłonności do konfabulacji i przeceniania roli swojej osoby, co przejawiało tym, że świadek koronny K. T. (1) wskazał, że dzięki niemu świadek A. R. został uwolniony po przewiezieniu go z Niemiec do Polski, podczas gdy fakt wypuszczenia go na wolność wynikał z błędu polskich organów ścigania i zażądał za to pieniędzy, a także z zeznań świadka S. T. (1) - żony świadka koronnego K. T. (1), która na rozprawie w dniu 18 maja 2015 roku zeznała, że jej mąż miał skłonności do konfabulacji i wywyższania swojej osoby, przez co leczył kompleksy, co w konsekwencji doprowadziło do błędnego przyznania przez Sąd I instancji waloru wiarygodności całokształtowi zeznań składanych w niniejszym postępowaniu przez świadka koronnego K. T. (1),

które to naruszenia proceduralne w konsekwencji doprowadziły do ustalenia przez Sąd I instancji błędnego stanu faktycznego sprawy i w związku z tym przyjęcia winy oskarżonej M. L. (1) w popełnieniu zarzucanych jej czynów i wymierzenia jej z tego tytułu kary orzeczonej zaskarżonym wyrokiem.

II. Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mogący mieć wpływ na treść orzeczenia, polegający na błędnym i bezzasadnym przyjęciu przez Sąd I instancji, że:

1. oskarżona M. L. (1) miała świadomość, że dostarczana przez oskarżonych oraz świadka A. R. dokumentacja medyczna jest dokumentacją, która nie odzwierciedla prawdy i która została przerobiona przez zawodowych lekarzy specjalistów z danych dziedzin na potrzeby procesów sądowych, podczas gdy z zeznań wszystkich świadków i oskarżonych, poza niewiarygodnymi zeznaniami świadka koronnego K. T. (1), nie wynika, aby oskarżona M. L. (1) posiadała na ten temat wiedzę, a co więcej - nawet świadek koronny K. T. (1) na rozprawie w dniu 8 grudnia 2014 roku zeznał, że gdyby oskarżona M. L. (1) wiedziała o braku wiarygodności dokumentacji medycznej, to nie wystawiłaby zaświadczenia.

2. oskarżona M. L. (1) działała w porozumieniu z świadkiem koronnym K. T. (1) w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, podczas gdy sam świadek koronny K. T. (1) stwierdził, że nigdy nie uzależniła wydania zaświadczenia od zapłaty i nie

zawsze ją otrzymywała, zatem nie sposób uznać, iż wystawianie zaświadczeń było spowodowane chęcią osiągnięcia zysku przez oskarżoną M. L. (1), podczas gdy inni lekarze otrzymywali kwoty od kilku do kilkudziesięciu tysięcy złotych za czynności nie wymagające większego nakładu pracy ani odpowiedzialności. Oskarżona M. L. (1) nie narażałaby swojej reputacji, wieloletniej pracy zawodowej, jak i odpowiedzialności karnej dla kilkuset złotych, podczas gdy jej miesięczne zarobki oscylowały w okolicach kilkunastu tysięcy złotych.

3. oskarżona M. L. (1) musiała wiedzieć, że pacjenci, którzy przychodzą do niej z dokumentacją z placówki (...) z podobnymi objawami, są osobami, które bezpodstawnie próbują uniknąć konsekwencji karnych, podczas gdy osoby te przychodziły do niej na przestrzeni kilku miesięcy, zaś oskarżona M. L. (1) jako jedyny lekarz sądowy na P. przyjmowała około 60 pacjentów sądowych w miesiącu, a dziennie około 40 normalnych pacjentów. Przy tego rodzaju obłożeniu nie sposób jest wyłapać tego rodzaju niuanse w dokumentacji medycznej.

4. oskarżona M. L. (1) mogła w czasie 10-minutowej wizyty pacjenta przeprowadzić dogłębną analizę stanu zdrowia pacjenta, podczas gdy powołany w sprawie zespół biegłych sądowych składał się z kilku specjalistów z różnych dziedzin medycyny takich jak: neurologia czy kardiologia, i przygotowywał opinię przez kilka miesięcy. Nie można wymagać takiej skrupulatności od oskarżonej M. L. (1) ani wyciągać wniosków jakoby robiła to umyślnie, nawet przy założeniu, że biegli mają rację, co oskarżona M. L. (1) kwestionuje.

5. oskarżona M. L. (1) nie powinna kierować się w pierwszej kolejności dobrem chorego, co wynika z podstawowego i bezwzględnego nakazu etycznego postępowania lekarza, który wie, że prymat przed mechanizmami rynkowymi, naciskami społecznymi i wymaganiami administracyjnymi, które nie zwalniają lekarza z przestrzegania tej zasady, a które płyną choćby z art. 4 Ustawy z dnia 5 grudnia 1996 roku o zawodach lekarza i lekarza dentystry (Dz. U. 1997 nr 28, poz. 152) w zw. z art. 2 ust. 2 Kodeksu Etyki Lekarskiej i pominięciu przez Sąd I instancji, że brak wystawienia zaświadczenia lekarskiego i w konsekwencji brak odroczenia odbywania kary pozostałym oskarżonym przy tych schorzeniach z prawdopodobieństwem graniczącym z pewnością mógł narazić ich na istotne konsekwencje zdrowotne, co oskarżona M. L. (1) musiała jako zawodowy lekarz wziąć pod uwagę.

6. oskarżona M. L. (1) przekroczyła dyskrecyjne uprawnienia przyznane jej przepisami prawa do uznania danego schorzenia za ciężką chorobę, tj. za taki stan skazanego, w którym umieszczenie go w zakładzie karnym może zagrażać życiu lub spowodować dla jego zdrowia poważne niebezpieczeństwo (art. 150 § 1 oraz art. 150 § 2 k.k.w.), podczas gdy nawet ustawodawca we wspomnianej normie nie wskazał enumeratywnie listy schorzeń, które wpisywałyby się w tę kwalifikację, pozostawiając tym samym niejako pewien luz decyzyjny lekarzowi, który powinien wydać orzeczenie przy uwzględnieniu swojej najlepszej wiedzy i indywidualnych predyspozycji pacjenta, a także kierując się przede wszystkim dobrem osoby badanej.

Wskazane powyżej błędy w ustaleniach faktycznych, będące konsekwencją uchybień proceduralnych, ostatecznie spowodowały:

III. Obrazę przepisów prawa materialnego, a mianowicie:

1. art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 1 § 1 k.k. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i błędną wykładnię polegającą na przyjęciu przez Sąd I instancji, że czynność sprawcza w postaci poświadczenia nieprawdy może dotyczyć nie tylko faktów, ale również opinii zawierającej element ocenny, podczas gdy czynność ta może polegać wyłącznie na wystawieniu dokumentu stwierdzającego okoliczności nieistniejące lub przeinaczające, lub też na zatajeniu prawdy, którą należało stwierdzić, co sprowadza się do wniosku, że poświadczenie nieprawdy musi dotyczyć faktów i okoliczności poddających się weryfikacji, nie zaś opinii, ocen czy przypuszczeń, co w konsekwencji doprowadziło do uznania przez Sąd I instancji, że oskarżona M. L. (1) dopuściła się przestępstwa fałszerstwa intelektualnego wydając w zaświadczeniu lekarza sądowego swoją opinię co do niemożności przebywania danej osoby w zakładzie karnym.

Nadto, z ostrożności procesowej, zaskarżonemu wyrokowi Sądu I Instancji, na podstawie art. 438 pkt 4 k.p.k., zarzucili rażącą niewspółmierność orzeczonej wobec oskarżonej M. L. (1) kary trzech lat i sześciu miesięcy pozbawienia wolności oraz kary grzywny w wysokości 300 stawek dziennych po 70 zł każda oraz środka karnego w postaci

10 lat zakazu wykonywania zawodu lekarza sądowego, przy czym Sąd I Instancji nie nadał właściwego znaczenia występującym w sprawie okolicznościom łagodzącym takim jak:

- dotychczasowa niekaralność oskarżonej M. L. (1),
- pozytywna opinia społeczna o oskarżonej M. L. (1),
- wieloletnia praktyka zawodowa oskarżonej M. L. (1),
- nieskazitelna opinia oskarżonej M. L. (1) w środowisku zawodowym,
- społeczne zaangażowanie oskarżonej M. L. (1),
- odznaczenie oskarżonej M. L. (1)(...),
- działalność literacka i poetycka oskarżonej M. L. (1) i rekomendacja (...) Stowarzyszenia (...),
- odznaczenie oskarżonej M. L. (1) przez Społeczną K. medalem J. W.,
- odznaczenie oskarżonej M. L. (1) Odznaką Honorową „(...)”,

co w konsekwencji doprowadziło do orzeczenia wobec oskarżonej M. L. (1) rażąco niewspółmiernej kary, która nie spełnia dyrektyw wymiaru kary określonych w art. 53 k.k., a których prawidłowe zastosowanie powinno skutkować orzeczeniem znacznie łagodniejszej kary.

Podnosząc powyższe zarzuty, na podstawie art. 427 § 1 k.p.k. w zw. z art. 437 § 1 i 2 k.p.k., wnosili o:

1. zmianę zaskarżonego wyroku Sądu I instancji w części dotyczącej oskarżonej M. L. (1) w całości poprzez uniewinnienie oskarżonej M. L. (1) od wszystkich zarzucanych jej czynów,

ewentualnie, w przypadku nieuwzględnienia wniosku z pkt 1 powyżej o:

2. uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu I instancji w części dotyczącej oskarżonej M. L. (1) w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Jednocześnie o:

1. Zwrócenie się o nadesłanie do akt niniejszego postępowania akt sprawy o sygn. V K 267/03 dot. K. D., toczącej się przed Sądem Rejonowym Łódź - Śródmieście w Łodzi, a następnie dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z dokumentów znajdujących się w przedmiotowych aktach w postaci zobowiązania tamtejszego Sądu do wydania przez oskarżoną M. L. (1) zaświadczenia jako lekarz sądowy, odpowiedzi oskarżonej M. L. (1) na zobowiązanie Sądu, a także zobligowania oskarżonej M. L. (1) przez tamtejszy Sąd do wydania zaświadczenia lekarza sądowego mimo nieposiadania przez nią specjalizacji z danego zakresu - na okoliczność przyczyn wydawania przez oskarżoną M. L. (1) zaświadczeń lekarza sądowego mimo braku specjalizacji z dziedziny kardiologii, ortopedii, neurologii i radiologii.

2. Zwrócenie się do Sądu Okręgowego Warszawa - Praga w Warszawie o przesłanie do akt sprawy Listy lekarzy sądowych z okresu 2003-2006, a następnie dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z przesłanego dokumentu - na okoliczność ustalenia specjalizacji lekarzy sądowych funkcjonujących we wskazanym okresie, a w szczególności na okoliczność ustalenia, czy na Liście lekarzy sądowych znajdował się lekarz sądowy z zakresu radiologii. Przedmiotowy wniosek jest istotny w kontekście zeznań biegłego prof. dr hab. L. Z. składanych na rozprawie w dniu 12 listopada 2015 roku, w których wskazał on, że oskarżona M. L. (1) powinna skierować pacjentów do lekarza posiadającego odpowiednie kwalifikacje, jeżeli jej specjalizacja nie pozwalała na wydanie zaświadczenia lekarza sądowego.

3. Dopuszczenie i przeprowadzenie, na podstawie art. 193 § 1 k.p.k., dowodu z opinii biegłego z zakresu medycyny sądowej – na okoliczność ustalenia:

a) czy oskarżona M. L. (1), dysponując dokumentacją medyczną i środkiem w postaci badania pacjenta, miała prawo wydać zaświadczenia o takiej treści, jak wydała,

b) czy w latach 2003-2006 powszechne było wydawanie zaświadczeń przez lekarzy sądowych posiadających inną specjalizację niż zgłaszane przez pacjenta schorzenia,

c) warunków służby zdrowia w jednostkach penitencjarnych, do których skierowane miały być osoby posiadające zaświadczenia od oskarżonej M. L. (1) w okresie, w którym zaświadczenia były wystawiane.

4. Dopuszczenie i przeprowadzenie, na podstawie art. 193 § 1 k.p.k., dowodu z opinii biegłego z zakresu psychologii - na okoliczność ustalenia skłonności świadka koronnego K. T. (1) do konfabulacji, nadmiernego podkreślania roli swojej osoby, kształtowania wydarzeń w sposób pokazujący dużą rolę świadka koronnego K. T. (1) w ich przebiegu, a także typu osobowości świadka koronnego K. T. (1).

Obrońca oskarżonego A. P. (1) adw. A. Z. (2) zaskarżonemu wyrokowi zarzucił obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia, tj.:

a) art. 5 § 1 i 2 k.p.k. poprzez jego niezastosowanie i rozstrzygnięcie na niekorzyść oskarżonego niedających się usunąć wątpliwości, w sytuacji gdy ocena sprawstwa oskarżonego w zakresie przyjmowania korzyści finansowych mogła opierać się wyłącznie na zeznaniach świadka K. T., który wskazał, że nie pamięta w których przypadkach przekazywał pieniądze osk. A. P., a ponadto, nie był w stanie sprecyzować kwoty, jakie rzekomo miał przekazywać. Zatem w braku możliwości ustalenia daty rzekomego przyjmowania korzyści majątkowych, bowiem nie w każdym przypadku jak zeznawał świadek przekazywał rzekomo pieniądze do rąk oskarżonego, Sąd winien zastosować regułę in dubio pro reo, bowiem brak jest innych stanowczych dowodów świadczących o sprawstwie oskarżonego.

b) art. 7 k.p.k., wskutek dokonania dowolnej oceny zebranego materiału dowodowego, w sposób oczywiście wybiórczy wbrew zasadzie obiektywizmu

- danie wiary treści zeznań świadka K. T. (1) w szczególności w odniesieniu do wręczanych osk. A. P. rzekomych korzyści finansowych, wykonywania przez osk. nieprawdziwych opisów badań MR, relacji jakie łączyły świadka T. z osk. P., które nie zostały potwierdzone żadnym innym dowodem, pomimo że zeznania świadka T. są niespójne, sprzeczne czy niekonsekwentne, co doprowadziło do błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku.

- odmówienie wiary wyjaśnieniom składanym przez oskarżonego A. P. (1), pomimo że mają potwierdzenie w innym materiale dowodowym w tym m. in. zeznaniach świadka J., który nigdy nie miał kontaktu do dnia rozpoczęcia niniejszej sprawy sądowej z osk. P., ale znał wyniki jego pracy i wielokrotnie wskazywał na wysoki profesjonalizm wykonywanych opisów badań MR przez osk. A. P., na szczegółowe i dobre opisy.

- odmówienie wiary zeznaniom małego świadka koronnego - K. J. (1) w zakresie w jakim świadek ten zeznawał na temat A. P.- zawsze korzystnie,

- nieuwzględnienie we właściwym stopniu, iż opisy badań MR wykonane przez osk. A. P. (1) :

a. nigdy nie zawierały wskazań do leczenia operacyjnego,

b. opisane niewielkie zmiany zwyrodnieniowe kręgosłupa szyjnego i piersiowego nie stanowiły podstawy do leczenia operacyjnego, a jedynie do leczenia rehabilitacyjnego,

c. były dokładne i zawierały wszystkie szczegóły widoczne w obrazach MR,

d. opisy wykonane zostały zgodnie z (...) szkołą radiologii, (...) a nie jak zespół opiniujący w oparciu o szkołę (...)...- różnicę w wykonanych opisach dot. stosowanej terminologii, zakresu opisu, standardów opisu, inaczej opisywanych zmianach zwyrodnieniowych,

c) niepowzięcie wątpliwości co do sprawstwa osk. A. P. w zakresie zarzucanych mu czynów, w szczególności sporządzania nieprawdziwych opisów badań MR, pomimo istniejących wątpliwości, ze względu na treść zeznań, św. K. T., K. J., wyjaśnienia oskarżonego A. P. (1), treść opinii biegłych i składane przez nich odpowiedzi na pytania, rzutujące na brak kompetencji, czy nawet obiektywizmu w składanych ocenach opartych na zmanipulowanej tezie - zgodnie z treścią zeznań K. T.,

d) art. 7 k.p.k., w zw. z art. 193 § 1 k.p.k., poprzez danie wiary opiniom zespołu opiniującego w sytuacji gdy wydane opinie z dnia 29 września 2009 roku - pacjent R. K. (1), z dnia 7 grudnia 2009 roku i 10 lutego 2010 roku, pacjent A. R., pacjent K. S. (1) opinia z dnia 10 maja 2010 roku - dotyczyły oceny opisu radiologicznego, a więc z zakresu wiedzy zastrzeżonej zgodnie z prawem i kompetencjami dla właściwego kompetentnego biegłego, a nie dla zespołu lekarzy, którzy poza dr. H. M. (2), nie mieli przygotowania radiologicznego, a mieli wpływ na treść opinii w zakresie opisu badania MR, a ponadto ocena badania MR dokonywana była z kliszy, w zakresie pacjenta R. K. (1), a nie na stacji diagnostycznej.

e) art. 7 k.p.k., w zw. z art. 201 k.p.k., poprzez przyznanie prymatu wiarygodności opiniom zespołu opiniującego wydanym w niniejszej sprawie, tj. dot.

- R. K. (1) - opis badania z dnia 24 kwietnia 2004 roku wykonany przez dr. A. P. (1),

- opinia błędnie uwzględnia badanie tomografem z dnia 21 lipca 2004 roku, jako badania MR potwierdzające wnioski opinii (str. 7, 10 i 13 opinii z dnia 29.09.2009 roku), nie można porównywać obrazów z tomografu z obrazami MR.

- opinia sporządzona w oparciu o badanie MR udokumentowane na kliszy, co istotnie utrudnia jego ocenę, która ze względów technicznych powodowanych niską jakością zdjęć i ich ograniczonej ilości (tylko do kilkunastu zdjęć wybranych przez technika, a nie lekarza),

- dr. A. P. (1) miał możliwość obejrzenia na stacji diagnostycznej pełnego badania MR, zawierającego kilkadziesiąt obrazów, a więc zgodnie ze standardowymi warunkami pracy lekarza radiologa,

- opis na stronie 11 opinii wykonany przez dr. H. M. (2) jest nieprawidłowy, nie została opisana uwypuklina na poziomie C5/C6, nie opisała cech dehydratacji krążka między kręgowego na poziomach C5/C6 i C 6/C7,

- zespół opiniujący błędnie nie uwzględnia przy sporządzeniu opinii opisu badania MR wykonanego przez prof. R. B., z dnia 2 marca 2005 roku, który jest dalej idący, niż opis osk. A. P. (1), gdyż pani doktor stwierdziła istnienie zmian zwyrodnieniowych II stopnia w postaci przepukliny, co wskazuje na tendencję zmian zwyrodnieniowych w obrębie kręgosłupa szyjnego, oraz modelowanie rdzenia kręgowego ze znaczną redukcją rezerwy płynowej przedniej części kanału.

- Sąd nie brał pod uwagę, zeznań członków zespołu opiniującego, którzy jednoznacznie stwierdzili, w osobach dr. H. M. (2) oraz prof. L. Z., iż w każdym przypadku istnienie uwypukliny w obrębie kręgosłupa szyjnego następuję ucisk worka opony twardej, co nie znalazło odzwierciedlenia tak w zmianie wniosków zespołu opiniującego, jak i w zakresie zaskarżanego wyroku Sądu.

- Sąd błędnie interpretuje opisane zmiany w postaci cech dehydratacji, gdyż w opisie dr. H. M. (2) nie pojawia się informacja na temat istnienia dehydratacji, gdyż jak wynika z przesłuchania ww. nie opisuje Ona dehydratacji, gdyż nie są to zmiany istotne, chorobowe, tylko naturalny proces odwodnienia krążka międzykręgowego, występujący u każdego człowieka. Opisane cechy dehydratacji zostały dostrzeżone przez dr. A. P. (1), choć nie każdy lekarz mógłby je dostrzec, gdyż są widoczne tylko w części obrazów, na płaszczyznach strzałkowych,

- także z tego powodu nie wszyscy lekarze opisują tą zmianę, a ocena jej istnienia dokonywana jest wzrokowo i nie ma żadnych standardów pomiaru dehydratacji,

- przykładem błędności i wewnętrznej sprzeczności poglądów zespołu opiniującego jest ocena dehydratacji dokonana w opinii dot. P. B. (3) z dnia 19 kwietnia 2010 roku, w sytuacji gdy z kolejnych opisów badań MR a. dr G. z dnia 4 lutego 2005 roku (0,23 Tesla), str. 4 opisana została dehydratacja wszystkich krążków międzykręgowych w odcinku szyjnym kręgosłupa, b. 7 miesięcy później w opisie badania MR (0,23 Tesla) dr P. z dnia 2 września 2005 roku, str. 7 opisana została dehydratacja trzech krążków międzykręgowych na poziomach C3/C4, C4/C5, C5/C6, a 5 lat później, c. w opisie dr M. badania MR (1,5 Tesla) z dnia 1 marca 2010 roku, str. 9, opisana została dehydratacja krążków międzykręgowych tylko na dwóch poziomach C3/C4 i C5/C6.

A niemożliwe jest, żeby zmiany dehydratacyjne krążków międzykręgowych się cofały. Co świadczy tylko o tym, że opisy są subiektywne, zależne od doświadczenia lekarza i jakości obrazów.

- błędna jest interpretacja Sądu, jakoby znajdujący się w opisie dr A. P. (1), tendencja do wypuklania się była stwierdzona bez podstawy, gdyż chociażby późniejszy opis prof. B., po przeprowadzonym zabiegu operacyjnym u R. K. (1), potwierdza nasilenie zmian, a nie ich regres.

- Ponadto użyty termin tendencja, nie stanowi żadnej zmiany, tylko subiektywną ocenę, przypuszczenie lekarza opisującego, w oparciu o jego doświadczenie, po dokonaniu oceny obrazów, iż dany pacjent może mieć dalszy postęp zmian zwyrodnieniowych. Dlatego pogląd tak zespołu opiniującego, jak i Sądu I instancji jest błędny, i wynika zapewne z braku zrozumienia tejże materii oraz braku docenienia doświadczenia w opisywaniu obrazów MR, osoby dr A. P. (1).

- Osk. nie otrzymał kopii kliszy badania MR, w celu weryfikacji przez niezależnego biegłego

- z powyższego wynika, że dokonana przez zespół opiniujący ocena sprzeczna jest z zasadami sztuki lekarskiej,

- A. R., opisu badania z dnia 19 listopada 2004 roku, - opinia zespołu opiniującego z dnia 10 lutego 2010 roku, wykonana niezgodnie ze sztuką lekarską, wewnętrznie sprzeczna, (odmienna od pierwszej opinii z dnia 7 grudnia 2009 roku),

- na str. 10 pierwszej opinii zespół wyraził prawidłowy pogląd iż brak obrazów nie pozwala na weryfikację tego jak w rzeczywistości przedstawiał się obraz struktur kręgosłupa.

- po wykonaniu badania kontrolnego, nie zgodnie ze sztuką lekarską, zespół dokonał porównania opisu badania MR z dnia 19 listopada 2004 roku, z obrazami badania z dnia 28 stycznia 2010 roku,

- opis badania wykonany przez dr A. P. (1) dot. obrazów z aparatu niskopoleowego 0,23 Tesli, a więc dający obrazy o niskiej czytelności, w przeciwieństwie do obrazów uzyskanych z aparatu wysokopoleowego 1,5 Tesla, dający dobre obrazy. Takie porównanie jest nie obiektywne, nie dające możliwości rzeczywistej oceny zmian zwyrodnieniowych z powodu braku możliwości ich porównania na jednakowych aparatach MR, albo porównywalnych.

- w przedstawionej 2 opinii (str. 4) zespół stwierdził, że choroba zwyrodnieniowa krążka międzykręgowego ma charakter postępujący, podczas gdy w zeznaniach ustnych jak i w opinii dot. P. B. (4) z dnia 19 kwietnia 2010 roku, str. 10, ten sam zespół uznał, że „choroba zwyrodnieniowa krążków międzykręgowych podlega zmianom w czasie, obraz opisywanej przepukliny i cechy jej ucisku na rdzeń kręgowy mogły ulec regresji” co oznacza, że zespół przyjmował pogląd inny, w zależności od opinii, nie konsekwentny, sprzeczny ze sobą, nie kierując się zasadami sztuki lekarskiej, ale z góry przyjętymi wnioskami końcowymi danej opinii,

- dr H. M. (2), uznała, że u A. R. nie było opisanej przez dr A. P. (1) przepukliny, gdyż ona nie dostrzegła w badaniu kontrolnym dehydratacji k. międzykręgowego na poziomie C6/C7, podczas gdy z załączonych do akt obrazów z badania kontrolnego, opisów badań złożonych przez obronę do akt (prywatnych opisów/opinii) wynika, że w

obrazach badania MR z dnia 28 stycznia 2010 roku, A. R. widoczna jest dehydratacja wielopoziomowa, istniejąca w całym odcinku szyjnym kręgosłupa.

- błąd zespołu mógł wynikać, z przedstawionego przez Panią dr H. M. (2) poglądu, iż nie opisuje dehydratacji gdyż nie uważa że jest to istotne, czy że jest to zmiana chorobowa.

- dr H. M. (2) nie zawarła w swoim opisie badania MR z dnia 28 stycznia 2010 roku, str. 3 opinii z dnia 10 lutego 2010 roku, cech ucisku worka opony twardej na poziomach C4/C5, C5/C6 i C6/C7, podczas gdy opisała uwypukliny na tych poziomach, a zgodnie z oceną zespołu opiniującą przedstawioną na rozprawie, w każdym przypadku istnienia uwypukliny w odcinku szyjnym kręgosłupa występuje ucisk worka oponowego.

- w opisie zawartym w opinii dr H. M. (2) str. 3, opinia z dnia 10 lutego 2010 roku, nie ma stwierdzonej uwypukliny k. międzykręgowego na poziomie C3/C4, pomimo że jest ona widoczna w obrazach i potwierdzona w opiniach złożonych do akt sprawy wykonanych przez radiologów (prof. R. B., dr hab. n. med. P. T., dr A. M.).

- oraz K. S. (1), badanie MR z dnia 14 lutego 2006 roku, opisane przez dr A. P. (1),

- opinia zespołu opiniującego jest błędna bowiem,

- na str. 16 opinii zawarto stwierdzenie, że „w obrazach tych nie stwierdza się opisywanej przepukliny centralnej krążka międzykręgowego na poziomie C5/C6 z uciskiem worka opony twardej, ani zwężenia fizjologicznej rezerwy przestrzennej kanału kręgowego” - jest to ocena błędna gdyż w opisie dr A. P. (1), do którego odnosi się ww. fragment opinii, nie zawarte zostało stwierdzenie o istnieniu przepukliny na ww. poziomie.

- w opisie badania MR, wykonanym przez dr H. M. (2) brakuje istniejącej przepukliny na poziomie C3/C4 z uciskiem worka opony twardej.

- opis dr H. M. (2) jest opisem dalej idącym niż z opis dr A. P. (1), gdyż na poziomie Th2/Th3 pani dr opisała przepuklinę uciskającą rdzeń kręgowy, co może być podstawa dla leczenia operacyjnego, a opis dr A. P. (1) takich wskazań nie dawał, co zgodnie przyznawał zespół opiniujący.

- dr H. M. (2) nie opisała istniejącej dehydratacji krążka międzykręgowego na poziomie C3/C4.

- potwierdzeniem prawidłowego opisu wykonanego przez dr A. P. (1), jest późniejszy opis badania MR z dnia 9 listopada 2006 roku, wykonany przez dr D. S. potwierdzającą istnienie przepukliny na poziomie C3/C4 z uciskiem worka opony twardej, a w odniesieniu do poziomu C5/C6 takiej oceny nie dokonała z powodu artefaktów po zmianach pooperacyjnych (elementy stabilizujące).

- opis badania MR wykonany przez dr D. S. stanowi jednocześnie potwierdzenie, że opis badania wykonany przez dr H. M. (2) jest oczywiście błędny, a w konsekwencji błędna jest wydana opinia.

- błędna jest ocena, że stwierdzenie w opisie dr A. P. (1), „zwężona fizjologiczna rezerwa kanału kręgowego”, było nieuprawnione, bowiem, jest to ocena wzrokowa, oparta na przedstawionych obrazach, doświadczeniu lekarza opisującego, widoczna w obrazach badania MR, potwierdzona złożonymi do akt opiniami (opisami) prywatnymi. Jest to ocena lekarza opisującego, zgodnie z treścią ocenianych obrazów. Zwężenie istniejące na zdjęciach badania MR, ma poniżej 13 mm i dlatego zostało ujęte w opisie.

- opinie powyższe są dodatkowo niejasne, zawierają wewnętrzne sprzeczności, sprzeczne są ze złożonymi opisami i opiniami prywatnymi, co nie zostało w toku postępowania w żadnej mierze skonfrontowane i wyjaśnione, a wypowiedzi biegłych pogłębiły w kwestionowanym zakresie wątpliwości co do prawidłowości wydanej opinii, szczegółowe zarzuty zostały przywołane we wniosku z dnia

Przyjęcie tychże opinii za podstawę zaskarżonego wyroku doprowadziło do błędnych ustaleń faktycznych mających wpływ na treść orzeczenia co do sprawstwa oskarżonego.

f) art. 170 § 1 pkt 2 i 5 k.p.k. w zw. z art. 201 k.p.k., poprzez oddalenie wniosku dowodowego obrońcy oskarżonego A. P., o dopuszczenie dowodu z dwóch niezależnych od siebie opinii biegłych lekarzy radiologów (postanowienie Sądu wydane w dniu 31 marca 2016 roku) - wniosek obrońcy oskarżonego zgłoszony w pkt. II pisma z dnia 29 lutego 2016 r. (data prezentaty);

g) Art. 370 § 4 k.p.k., w zw. z art. 171 § 6 k.p.k., poprzez uchylene przez Sąd I instancyjny pytań obrońcy kierowanych do zespołu orzekającego, co doprowadziło do błędu w ustaleniach faktycznych poprzez uznanie wszystkich opinii zespołu biegłych za wiarygodne i oparcie na nich wyroku, a w konsekwencji uznanie sprawstwa oskarżonego.

- Uchylenie pytań obrońcy kierowanych do zespołu opiniującego, wynikało z braku należytego rozeznania w zakresie treści specjalistycznych z zakresu radiologii.

h) Art. 424 § 1 k.p.k. polegający na sporządzeniu uzasadnienia wyroku, które w odniesieniu do osoby osk. A. P. jest niejasne i wybiórcze, pomija odniesienie się do istotnych i korzystnych zeznań św. T., czy K. J., ogranicza się do przytoczenia ich treści bez właściwej i przekonywującej oceny, braku własnych spostrzeżeń Sądu w odniesieniu do treści zeznań w tym sposobu ich składania, w tym do pytań kierowanych przez obronę. Brak jest zatem możliwości pełnej kontroli instancyjnej wyroku Sądu I instancji, w tym uznania winy oskarżonego, do dowodów którym Sąd I instancji dał wiarę, jak do tych którym odmówił wiarygodności.

Ponadto, zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

i) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, mający wpływ na jego treść, polegający na stwierdzeniu, że oskarżony dopuścił się czynów zarzucanych mu aktem oskarżenia, w tym na przyjęciu korzyści materialnej od św. K. T. oraz na poświadczeniu nieprawdy w wydanym dokumencie (opisie badania MR) przy braku jakichkolwiek dowodów potwierdzających sprzeczne zeznania św. K. T.,

j) Ponadto z ostrożności procesowej, na podstawie art. 438 pkt 4 k.p.k. Sądowi Okręgowemu zarzucam rażąco niewspółmierność wymierzonej oskarżonemu kary w postaci 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności za pierwszy, drugi oraz piąty z zarzucanych mu przestępstw, kary 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności za trzeci i czwarty z rzucanych mu przestępstw oraz kary łącznej w wymiarze 2 (dwóch) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz kary grzywny, przy wymierzeniu której sąd pominął istotne okoliczności łagodzące takie jak:

- brak uprzedniej karalności oskarżonego za podobne czyny, znaczny upływ czasu od chwili popełnienia przestępstw, postawę oskarżonego po popełnieniu zarzucanych mu czynów, wzorowy przebieg kariery zawodowej, nienaganne pełnienie zawodu zaufania publicznego przez ponad 25 lat, wprowadzania w Polsce nowatorskiego sposobu bezoperacyjnego leczenia dyskopatii kręgosłupa - dyskoliza ozonowa, pozytywną opinię oskarżonego w środowisku lekarskim, uzyskanie przez oskarżonego wielu poręczeń osobistych, które dają rękojmię tego, że oskarżony nie powróci do przestępstwa, co świadczy o pozytywnej prognozie kryminologicznej wobec oskarżonego, a także o tym, iż kara nie izolacyjna spełniłaby funkcje zapobiegawcze i wychowawcze, jakie kara powinna osiągnąć w stosunku do oskarżonego i byłaby zgodna ze stopniem zawinienia oskarżonego, co powinno skutkować orzeczeniem kary pozbawienia wolności w niższym wymiarze pozwalającym na jej warunkowe zawieszenie.

Na zasadzie art. 427 § 1 k.p.k. w zw. z art. 437 § 1 i 2 k.p.k. wnosil o :

• zmianę zaskarżonego wyroku przez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych mu czynów;

ewentualnie,

• uchylenie wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania, z zaleceniem przeprowadzenia następujących czynności postępowania:

- ponownej analizy zeznań świadka koronnego K. T., z poddaniem ich szczegółowej konfrontacji z (lub z treści złożonych wyjaśnień lub zeznań) innymi świadkami składającymi zeznania w niniejszym postępowaniu w tym św. B. G. (1), osk. P. i św. K. J. (1).

- dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego jak we wnioskach kierowanych do Sądu Apelacyjnego poniżej, w przypadku braku ich przeprowadzenia na etapie postępowania II instancyjnego,

- dopuszczenie i przeprowadzenie dowodów z konfrontacji lekarzy z zakresu radiologii, którzy sporządzili opisy/opinie prywatne, z członkami zespołu opiniującego,

- przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego psychologa celem weryfikacji czy świadek K. T. (1) ma tendencje do konfabulacji,

Niezależnie od wniosków kierowanych pod adresem postępowania I instancyjnego, wnosił o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z:

A. Z opinii (...) niezależnych od siebie opinii biegłych lekarzy radiologów, celem wydania opinii w niniejszej sprawie, na okoliczność :

- czy w świetle wskazań wiedzy medycznej istniały podstawy do poczynienia rozpoznań opisanych w sporządzonych przez osk. A. P. (1) opisach badań MR :

- R. K. (1) z dnia 24 kwietnia 2004 roku,

- A. R. z dnia 19 listopada 2004 roku

- K. S. (1) z dnia 14 lutego 2006 roku,

- czy stwierdzenia zawarte w sporządzonych przez osk. A. P. (1) ww. opisach badań MR, były zgodne z treścią obrazów MR i czy mieszczą się w zakresie subiektywnej oceny lekarskiej i granic dozwolonej interpretacji lekarskiej.

Wnosił o wydanie ww. opinii w oparciu o całość dokumentów medycznych niniejszej sprawy, w tym wszystkie opinie medyczne (w tym prywatne).

- wnioskowany Dowód został bezzasadnie oddalony przez Sąd I instancyjny, a jego przeprowadzenie na etapie postępowania przez Sądem odwoławczym nie przyczyni się do jego przedłużenia. Przeprowadzenie dowodu z wnioskowanych opinii jest oczywiście uzasadnione, bowiem z powodu treści stawianych oskarżonemu zarzutów, winny w sprawie wypowiedzieć się tylko biegli sądowi o właściwych kompetencjach z zakresu radiologii.

Jednocześnie informował, że specjaliści z zakresu radiologii do których obrona zwracała się o wydanie opinii, które zostały przedłożone do akt sprawy, nie mogli wydać opinii w zakresie badania MR R. K. (1) z powodu braku dostępu do kliszy z badania.

B. Wnosił o przeprowadzenie konfrontacji członków zespołu opiniującego z niżej wymienionymi specjalistami z zakresu radiologii:

- prof. dr hab. n. med. R. W. (zam. ul. (...), (...)-(...) W.),

- Dr A. M., zam. ul. (...), (...)-(...) Ł.,

- Dr hab. n. med. P. T., zam. ul. (...), (...)-(...) W..

- na okoliczność wyjaśnienia różnic w sposobie wykonywania opisów w różnych ośrodkach radiologicznych w kraju, stosowanych pojęć przez radiologów- zależnie od ośrodka, znaczenia tych pojęć, właściwej oceny opisów sporządzonych przez osk. A P. (w zakresie stawianych mu zarzutów w niniejszej sprawie), wyjaśnienia pojęć, których znaczeniem członkowie zespołu podjęli próbę manipulacji, także zawartych w kwestionowanych opisach w tym terminem „wypuklina”, „wypuklina”” konfrontacji ocen w zakresie kompetencji członków zespołu do opiniowania opisów radiologicznych, przedstawionych opinii i różnic w ocenach, braku możliwości wydania prywatnej opinii dot. Badania MR R. K. (1) z dnia 24.04.2004 roku, w związku z brakiem dostępu do kliszy, prawidłowości opisów badań MR sporządzonych przez osk. A. P. (1), objętych niniejszym postępowaniem, błędów zespołu opiniującego.

Obrońca oskarżonego J. R. adv. P. D. zaskarżonemu wyrokowi zarzucił nie tylko rażąca niesprawiedliwość wydanego wyroku z uwagi na błędy jakościowe i ilościowe zapadłego rozstrzygnięcia.

I. błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę wyrokowania - zarówno w zakresie zarzutu XXXVIII, jak i XXXIX - mający decydujący wpływ na treść zaskarżonego oczywiście nieprawidłowego wyroku, a polegający na oczywiście bezzasadnym uznaniu, jakoby Pan doktor J. R. dopuścił się obydwu niesłusznie przypisanych mu czynów podczas gdy w rzeczywistości Pan doktor J. R. jest niewinny;

II. obrazę przepisów postępowania, mającą decydujący wpływ na treść bezpodstawnego wyroku jaki zapadł w niniejszej sprawie, a mianowicie:

1) pogwałceniu przepisów art 4,7,92 i 410 k.p.k., art 5 § 2 i 201 k.p.k. poprzez zaniechanie wyrokowania w oparciu o całokształt zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, a zwłaszcza pominięcie wiarygodnych zeznań świadka K. J. (1) - złożonych na rozprawie w dniu 18 czerwca 2013 roku (K - 11125 - 11143), utrwalonych na płycie, który jednoznacznie stwierdził iż J. R. nie ma nic wspólnego z przestępczą działalnością K. T. (1), odmowę dania wiary przekonywującym wyjaśnieniom Pana dra J. R., tłumaczenie wszelkich nie dających się usunąć wątpliwości w nieprawdziwych zeznaniach świadka koronnego na niekorzyść oskarżonego, zaniechanie ustosunkowania się do treści prawomocnego postanowienia byłej Prokuratury Apelacyjnej w Łodzi z 6 lutego 2012 r., sygn. akt Ap V Ds 4/09 o częściowym umorzeniu śledztwa i o znaczeniu wyjaśnień K. J. (1) dla merytorycznego rozstrzygnięcia sprawy, oparciu się o „niepełną” i „niejasną” opinię Akademii Medycznej we W. w zakresie obydwu przypisanych czynów;

2) pogwałceniu art 424 § 1 pkt 1 k.p.k. poprzez zasadną sprzeczność pomiędzy częścią dyspozytywną wyroku, a jego uzasadnieniem, a także rażąca sprzeczność, wewnętrzną sprzeczność, w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia skutkującego niemożnością dokonania oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, a szczegółowo przytoczoną w uzasadnieniu apelacji.

Wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie J. R. od obydwu niesłusznie przypisanych zarzutów ewentualnie o uchylenie w całości zaskarżonego wyroku i przekazanie niniejszej sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Obrońca oskarżonego P. B. (1) adv. J. D. zaskarżonemu wyrokowi zarzucił obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia, tj.:

1. art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k. polegającą na uwzględnieniu w wyroku okoliczności przemawiających jedynie na niekorzyść oskarżonego P. B. (1) oraz dokonanie oceny materiału dowodowego z przekroczeniem zasady swobodnej oceny dowodów i wydanie wyroku przy nieuwzględnieniu zasad logicznego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, co doprowadziło do przyjęcia za wiarygodny jedyne dowodu obciążającego oskarżonego w postaci pomówienia oskarżonego przez świadka K. J. (1), pomimo że jego zeznania i wyjaśnienia są wzajemnie sprzeczne, w szczególności co do kwoty pieniędzy, którą K. J. (1) miałby przekazać P. B. (1), powodu, celu oraz czasu rzekomego wręczenia korzyści majątkowej, a także ilości przedmiotowych zdarzeń, co doprowadziło do błędu w ustaleniach faktycznych co do sprawstwa oskarżonego, a przejawiało się w szczególności poprzez:

a) bezkrytyczne danie wiary wyjaśnieniom i zeznaniom K. J. (1) oraz uznanie, że dowodzą one popełnienia przez oskarżonego zarzucanego mu czynu, pomimo iż jego wyjaśnienia i zeznania są niespójne oraz niekonsekwentne, a co za tym idzie - nie sposób uznać je za wiarygodne i nie mogą być jako jedyny dowód podstawą dokonania ustaleń faktycznych;

b) nieprzyznanie waloru wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego P. B. (1), pomimo iż są spójne i wyczerpujące a brak jest jakichkolwiek dowodów kwestionujących wiarygodność oskarżonego poza niespójnymi, pomawiającymi wyjaśnieniami i zeznaniami K. J. (1);

2. art. 6 k.p.k., art. 410 k.p.k. przez wykorzystanie w postępowaniu karnym materiałów niejawnych niedostępnych i nieznanymi pozostałemu składowi orzekającemu, oskarżonym i ich obrońcom, a tym samym oparcie orzeczenia Sądu Okręgowego na dowodach znanych tylko przewodniczącej składu orzekającego oraz prokuratorowi, co narusza równość stron i uniemożliwia oskarżonemu obronę;

3. art. 41 § 1 k.p.k. w zw. z art. 42 § 1 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k. przez rozpoznanie sprawy przez sędziego przewodniczącego składu orzekającego, co do którego istniała uzasadniona wątpliwość co do jego bezstronności z racji uprzedniego zapoznania się z materiałami niejawnymi, niedostępными dla pozostałych członków składu orzekającego oraz oskarżonych i ich obrońców z uwagi na niewyrażenie zgody na wgląd w materiały niejawne oskarżonym i pozostałym członkom składu orzekającego na mocy decyzji MSWiA, a tym samym przewodnicząca składu orzekającego, działając bez podstawy prawnej, jako jedyna zapoznała się z całością materiałów niejawnych teczki świadka koronnego K. T. (1) współpracującego z organami ścigania, a następnie wyselekcjonowała materiał dowodowy wskazany w notatce służbowej znajdującej się w Kancelarii (...), który zdaniem tego sędziego miał wpływ na odpowiedzialność karną oskarżonych, co wskazuje, iż pomimo nie zaliczenia w poczet materiału dowodowego dokumentów nieznanymi pozostałym stronom, zapoznając się jako jedyna z materiałami dokonała oceny tych dokumentów zajmując tym samym stanowisko merytoryczne, nawet jeśli nie stanowiły one podstawy ustaleń faktycznych, co wywołuje uzasadnioną wątpliwość co do bezstronności sędziego przewodniczącego składu orzekającego w niniejszej sprawie, który wykorzystał w postępowaniu karnym dowody nieznanymi stronom tego postępowania,

4. art. 424 § 1 k.p.k., polegającą na sporządzeniu uzasadnienia wyroku, które w odniesieniu do oskarżonego jest niejasne przy jednoczesnym pominięciu w nim wszystkich elementów, które uzasadnienie winno zawierać, tj. w szczególności nie odniesieniu się przez Sąd do całości materiału dowodowego i niewystarczające wyjaśnienie, którym dowodom i z jakich przyczyn Sąd dał wiarę, a którym i w jakiej części odmówił waloru wiarygodności, ograniczenie treści uzasadnienia w znacznej mierze do przytoczenia treści zeznań bez przedstawienia własnej oceny i spostrzeżeń odnoszących się do całości zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, tj. zarówno do tych dowodów, którym Sąd dał wiarę, jak również do dowodów, które Sąd ocenił odmiennie, co sprawia, że wyrok nie poddaje się w dostatecznym stopniu kontroli instancyjnej.

W razie nie uwzględnienia przez Sąd powyższych zarzutów, na podstawie art. 427 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 438 pkt 3 k.p.k. zaskarżonemu wyrokowi zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na jego treść, polegający na pominięciu oceny okoliczności, które powinny mieć wpływ na ustalenie natężenia społecznej szkodliwości czynu i uznaniu, że działanie oskarżonego P. B. (1) - w sytuacji ustalenia sprawstwa oskarżonego - nie stanowi czynu mniejszej wagi, podczas gdy przypisany oskarżonemu czyn miał charakter incydentalny, zaś korzyść majątkowa była niewielkiej wartości, okoliczności popełnienia przestępstwa, zwłaszcza zaś przedmiotowo-podmiotowe znamiona czynu wykazują przewagę elementów łagodzących oraz rzutujących na niższą szkodliwość społeczną, co wskazuje, iż stopień społecznej szkodliwości czynu oskarżonego nie jest znaczny, a tym samym postępowanie karne w stosunku do oskarżonego winno zostać umorzone z uwagi na upływ terminu przedawnienia karalności czynu w zakresie kwalifikacji prawnej z art. 228 § 2 k.k.

W oparciu o powyższe na podstawie art. 427 § 1 k.p.k. w zw. z art. 437 § 1 i 2 k.p.k. wnosił o:

- zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu;

ewentualnie

- zmianę opisu i kwalifikacji prawnej czynu i uznanie działania oskarżonego za wypadek mniejszej wagi w rozumieniu art. 228 § 2 k.k., a następnie uchylenie zaskarżonego wyroku i umorzenie postępowania karnego w stosunku do oskarżonego P. B. (1) z uwagi na upływ terminu przedawnienia.;

ewentualnie

- uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Prokurator zaskarżył wyrok:

I. Na podstawie art. 425 § 1 i 2 k.p.k. oraz art. 444 k.p.k. w części dotyczącej rozstrzygnięcia o karze i środkach karnych na niekorzyść oskarżonych: 1) R. K. (1), 2) L. T., 3) K. S. (1), 4) L. R. (w zakresie czynu z punktu XXVIII, wyroku - czyn XIV. aktu oskarżenia), 5) A. P. (1) i 6) J. R..

II. Na podstawie art. 427 § 2 k.p.k. i art. 438 pkt 4 k.p.k. wyrokowi temu zarzucił:

– wymierzenie oskarżonym R. K. (1), K. S. (1), L. R., A. P. (1) i J. R. rażąco nazbyt łagodnych kar pozbawienia wolności za przypisane im przestępstwa, poprzez orzeczenie tych kar w dolnych granicach ich ustawowego zagrożenia, jak również poprzez orzeczenie wobec A. P. (1) kary łącznej pozbawienia wolności na zasadach zbliżonych do absorpcji, a nadto poprzez niesłuszne zastosowanie wobec L. R. i J. R. dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia ich wykonania, co pozostaje w rażącej niewspółmierności do ustalonego przez Sąd wysokiego stopnia winy oskarżonych oraz znacznego poziomu społecznej szkodliwości przypisanych im czynów, jak również nie spełnia podstawowych celów prewencji indywidualnej i powszechnej,

– ustalenie wobec oskarżonych L. R., A. P. (1) i J. R. rażąco nazbyt niskich wartości stawek dziennych wymierzonych za przypisane im przestępstwa grzywien, poprzez orzeczenie ich wysokości w dolnych granicach ustawowej wartości przewidzianej w art. 33§3 kk, co spowodowało rażąco niewspółmierność stopnia dolegliwości tych kar w stosunku do dochodów, warunków osobistych, rodzinnych, stosunków majątkowych i możliwości zarobkowych wymienionych oskarżonych, jak również nie spełnia podstawowych celów prewencji indywidualnej i powszechnej,

– niesłuszne niezastosowanie wobec oskarżonej L. T. za przypisane jej przestępstwo środka karnego zakazu wykonywania zawodu adwokata i radcy prawnego, w kontekście ustalonego przez Sąd ewidentnego nadużycia przez oskarżoną wykonywanego przez nią zawodu adwokata przy popełnieniu przypisanego jej występku poplecznictwa, co nie spełnia podstawowych celów prewencji indywidualnej i powszechnej.

III. Na podstawie art. 427 § 1 k.p.k. wniósł o:

– zmianę zaskarżonego wyroku w części dotyczącej kary pozbawienia wolności orzeczonej wobec R. K. (1) za przestępstwo z punktu XVIII, rozstrzygnięcia, poprzez wymierzenie oskarżonemu kary 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności,

– zmianę zaskarżonego wyroku w części dotyczącej kary pozbawienia wolności orzeczonej wobec K. S. (1) za przestępstwo z punktu XXIV. rozstrzygnięcia, poprzez wymierzenie oskarżonemu kary 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności,

- zmianę zaskarżonego wyroku w części dotyczącej kary pozbawienia wolności i grzywny orzeczonej wobec L. R. za przestępstwo z punktu XXVII. rozstrzygnięcia, poprzez wymierzenie oskarżonemu kary 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności i ustalenie wysokości stawki dziennej orzeczonej za ten czyn grzywny na kwotę 1000 zł,

- zmianę zaskarżonego wyroku w części dotyczącej kar pozbawienia wolności i grzywny orzeczonych wobec A. P. (1) za przestępstwa z punktów XLIV. i XLVI. rozstrzygnięcia, a nadto w części dotyczącej orzeczenia kary łącznej pozbawienia wolności i grzywny z punktu XLVIII, rozstrzygnięcia, poprzez wymierzenie oskarżonemu kar po 2 lata pozbawienia wolności za czyny zarzucone w punktach XXXIII., XXXIV. i XXXVII. aktu oskarżenia oraz kar po 1 rok pozbawienia wolności za czyny zarzucone w punktach XXXV. i XXXVI, aktu oskarżenia, a nadto ustalenie wysokości stawki dziennej orzeczonych za te czyny grzywien na kwotę 500 zł, jak również poprzez orzeczenie wobec oskarżonego kary łącznej 4 lat pozbawienia wolności i ustalenie wysokości stawki dziennej kary łącznej grzywny na kwotę 500 zł,

- zmianę zaskarżonego wyroku w części dotyczącej kar pozbawienia wolności i grzywny orzeczonych wobec J. R. za przestępstwa z punktu L. rozstrzygnięcia, a nadto w części dotyczącej orzeczenia kary łącznej pozbawienia wolności i grzywny z punktu LII. rozstrzygnięcia, poprzez wymierzenie oskarżonemu kar po 2 lata pozbawienia wolności za czyny zarzucone w punktach XXXVIII. i XXXIX. aktu oskarżenia, a nadto ustalenie wysokości stawki dziennej orzeczonych za te czyny grzywien na kwotę 500 zł, jak również poprzez orzeczenie wobec oskarżonego kary łącznej 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz ustalenie wysokości stawki dziennej kary łącznej grzywny na kwotę 500 zł,

- zmianę zaskarżonego wyroku poprzez orzeczenie, na podstawie art.41 § 1 k.k. w związku z art.43§ 1 k.k., wobec oskarżonej L. T. środka karnego w postaci zakazu wykonywania zawodu adwokata i radcy prawnego na okres 2 lat za przestępstwo z punktu XIX. rozstrzygnięcia.

Wniesione apelacje, choć zróżnicowane w zakresie kwalifikacji zarzuconych uchybień – w znacznej części dotyczą tych samych okoliczności. Tym samym na wstępie Sąd Apelacyjny dokona ich wspólnej oceny i odniesie się do ich treści.

I.

Zarzut obrazy przepisów postępowania związany z brakiem bezstronności sędziego przewodniczącej został sformułowany w apelacjach:

- obrońcy oskarżonego R. D. (1) jako obraza art.6 k.p.k. w zw. z art. 41 k.pk w zw. z art. 410 k.p.k.

- obrońcy oskarżonego R. K. (1) jako obraza art. 41§1 k.p.k. w zw. z art. 42§1 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k.

- obrońcy oskarżonego K. S. (1) jako obraza art. 41§1 k.p.k.

- obrońcy oskarżonego R. P. jako obraza art. art.6 k.p.k. w zw. z art. 41 k.pk w zw. z art. 410 k.p.k.

- obrońców oskarżonego L. R. jako obraza art. 41§1 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. i art. 6 k.p.k. w zw. z art. 6 ust. 1 i 3 lit d Europejskiej konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wartości, a także art. 41§1 k.p.k. (oddalenie wniosków obrońcy o wyłączenie sędziego przewodniczącego składu orzekającego)

-obrońców oskarżonego M. R. jako obraza art. 41§1 k.p.k. i art. 6 k.p.k.

Mimo wskazania różnych podstaw prawnych argumentacja zawarta w apelacjach skarżących obrońców sprowadza się w istocie do tego samego problemu, tj. akcentowania, że skoro Przewodnicząca składu orzekającego jako jedyna miała możliwość zapoznania się z materiałami niejawnymi dotyczącymi świadka koronnego, które zostały wyłącznie jej udostępnione do wglądu na mocy decyzji Ministra MSWiA, z wyłączeniem pozostałych członków składu orzekającego oraz stron – to nie zachowana została równość broni, a w szczególności zachwiane zostały normy gwarancyjne w postaci wymogu bezstronności sędziego, prawa do obrony oskarżonych (art. 6 k.p.k.), a wydany w sprawie wyrok został wydany z obrazą art. 410 k.p.k.

Odnosząc się do niniejszych zarzutów w pierwszym rzędzie wskazać należy, iż jest rzeczą nie podlegającą dyskusji, iż zgodnie z obowiązującym porządkiem prawnym jedną z zasad o znaczeniu kardynalnym jest wymóg bezstronnego Sądu. Powyższa zasada wprost wynika z art. 45 Konstytucji oraz art. 6 Europejskiej Konwencji o Ochronie Praw

Człowieka i Podstawowych Wolności i stanowi, że rzetelny proces wówczas nie dozna uszczerbku, gdy Sąd jest bezstronny. Zgodnie z ustalonym orzecznictwem Trybunału, bezstronność definiuje się zazwyczaj poprzez brak uprzedzeń lub stronniczości i może ona, zwłaszcza w świetle art. 6 ust. 1 Konwencji, być oceniana na różne sposoby. Wymóg bezstronności przejawia się w dwóch aspektach. Przede wszystkim sąd nie może przejawiać subiektywnie żadnej stronniczości lub osobistych uprzedzeń. Zachodzi domniemanie takiej bezstronności osobistej do momentu przedstawienia dowodu przeciwnego. Dalej, sąd musi również być obiektywnie bezstronny, to jest dawać wystarczające gwarancje, by wykluczyć wszelkie uprawnione wątpliwości w tej mierze.

Równocześnie sens wyłączenia Sędziego w trybie art. 41§1 k.p.k. wyraża się w tym, że w sprawie ujawnić się muszą poważne i uzasadnione wątpliwości o takim charakterze, że brak jest możliwości przekonania tego kto takie wątpliwości powziął, że w konkretnej sprawie są one niesłuszne, a ujawnione okoliczności z całą pewnością nie wpłyną na obiektywizm rozpoznania sprawy (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 30 kwietnia 1969, VI KZP 54/68, OSNKW 1969/7-8/78, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 listopada 2001 r., IV KKN 169/97). Wielokrotnie przy tym orzecznictwo Sądu Najwyższego podkreślało i podkreśla, że zarzut braku bezstronności musi istnieć obiektywnie i być należycie potwierdzony okolicznościami podlegającymi weryfikacji przewidzianej w przepisie art. 42 k.p.k. Nie może on być natomiast nakierowany jedynie na wyłączenie sędziego oraz spowodowanie konieczności prowadzenia procesu od początku.

W realiach niniejszej sprawy brak jest nawet najmniejszego potwierdzenia w istniejącej rzeczywistości, że podstawą czynionych ustaleń w sprawie były jakiegokolwiek okoliczności nie wynikające z przeprowadzonych i wprowadzonych zgodnie z treścią art. 410 k.p.k. dowodów. Tym samym argumenty podnoszone przez skarżących o potencjalnym braku bezstronności sędziego nie mogą poddać skutecznie w wątpliwość bezstronności Sędziego Przewodniczącej składu orzekającego, skoro kontrola skarżonego orzeczenia nie wykazała, by poczynione w sprawie ustalenia oparte zostały na jakimkolwiek dowodzie nie znanym stronom, czy też nie wprowadzonym w sposób prawidłowy w poczet materiału dowodowego.

W sprawie podkreślić również należy, że z uwagi na zgłoszone wnioski w przedmiocie wyłączenia sędziego zapadło orzeczenie Sądu Okręgowego dotyczące tej materii i ocena w omawianym zakresie była jednoznaczna - Sąd nie uznał, aby bezstronność członków składu orzekającego budziła jakiegokolwiek wątpliwości. Nie ma powodów, aby zagadnienie to ocenić inaczej skoro argumenty przedstawione przez skarżących obrońców nie podważyły tego stanowiska, a wręcz przeciwnie – prowadzą do wniosku, że instytucja związana z wyłączeniem sędziego jest traktowana przez nich instrumentalnie, po to by podważyć prawidłowość zapadłego w sprawie orzeczenia końcowego.

Reasumując: w realiach niniejszej sprawy jest bezsporne, że istotnie wydana decyzja na wgląd w materiały niejawnie pozostające w dyspozycji Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji – wskazywała jedynie Sędziego Przewodniczącą. Mimo kolejnych wystąpień w zakresie dotyczącym zgody na możliwość zapoznania się z całością tych materiałów przez cały skład sędziowski oraz strony nie uległa zmianie. Nie mają jednak racji obrońcy argumentując, że w sprawie podjąć należało kolejne starania o jej zmianę – decyzja ta uzależniona jest wszak wyłącznie od woli dysponenta akt niejawnych i została ona wyrażona w sposób stanowczy. Pomimo przedstawienia w kolejnych wystąpieniach argumentacji wskazującej na potrzebę zapoznania się z tymi materiałami wszystkich uczestników procesu – nie uległa zmianie. Równocześnie decyzja ta nie podlega środkom zaskarżenia. W tym stanie rzeczy podkreślić należy, że wątpliwe jest – i to w stopniu granicznym z pewnością – by kolejne wystąpienia powyższe stanowisko Ministra MSWiA mogły zmienić. Kluczowym natomiast w sprawie jest, że w sprawie zachowana została „równość broni” i nie naruszone zostało prawo do obrony oskarżonych – skoro żaden z materiałów zawartych w przedmiotowych aktach niejawnych (również spośród tych, które zostały wymienione w notatce jako wyselekcjonowane przez Sędziego Przewodniczącą) nie stanowił dowodu w sprawie. Podkreślenia zatem wymaga, że lektura akt sprawy oraz uzasadnienia wyroku przeczy lansowanej przez obrońców tezie, że doszło do obrazy art. 410 k.p.k. Tym samym skoro poza materiałem dowodową pozostały okoliczności (i to w wysokim stopniu abstrakcji założone) mogące jakoby wynikać z akt niejawnych – nie miało wpływu na treść wyroku uchybienie, które niewątpliwie nie powinno mieć miejsca, tj. wystąpienie, a następnie wyrażenie zgody na zapoznanie się z materiałami niejawnymi tylko przez jednego członka składu orzekającego. Zarzut obrazy art. 41§1 k.p.k. stawiany w apelacjach obrońców

oskarżonych, jako względna przesłanka odwoławcza z art. 438 pkt 2 k.p.k., mógłby być bowiem skuteczny tylko wówczas, gdyby uchybienie to miało istotny wpływ na treść orzeczenia – a tego kontrola odwoławcza dokonana przez Sąd Apelacyjny nie stwierdziła.

II.

Ocena co do wartości dowodowej zeznań świadka K. T. (1).

Wszystkie wniesione w sprawie apelacje obrońców oskarżonych zmierzały ku podważeniu wiarygodności zeznań świadka K. T. (1) czy to poprzez argumenty zmierzające do wykazania poprzez zapisy ustawy z dnia 25 kwietnia 1997 roku o świadku koronnym, że z uwagi na regulacje tej ustawy nie mógł on korzystać ze statusu świadka koronnego, czy też, że w przypadku przestępstw nie katalogowych – zeznania złożone przez świadka koronnego nie mogły stanowić podstawy czynionych ustaleń, czy wreszcie poprzez zanegowanie wartości dowodowej jego zeznań.

Tak grupując podniesione zastrzeżenia już na wstępie stwierdzić należy, że instytucja świadka koronnego ma już ugruntowaną pozycję w instrumentach jakimi posługuje się proces karny. Niewątpliwie świadek koronny – skruszony przestępca liczący na określone korzyści uzyskane ze strony wymiaru sprawiedliwości w zamian za złożenie zeznań obciążających innych sprawców – jest ugruntowanym już w praktyce i znaczącym narzędziem walki z przestępczością, zwłaszcza zorganizowaną, bo za określone korzyści procesowe ujawnia okoliczności popełnianych przestępstw, do których poprzez zмовę milczenia współsprawców w inny sposób byłoby wręcz niemożliwe w niektórych wypadkach dotrzeć. Typowym zatem jest, że wielokrotnie jest atakowany przez osoby obciążone przez niego zarzutami związanymi z jego osobistymi cechami, w tym prowadzoną działalnością przestępczą, które winny poddać w wątpliwość zasadność nadania konkretnej osobie takiego statusu, a następnie przydatność tego dowodu w procesie dochodzenia prawdy materialnej.

Odnosząc się do zarzutów obrońców oskarżonych kwestionujących zasadność nadania statusu świadka koronnego stwierdzić należy, że nie jest rolą Sądu orzekającego badanie tej kwestii. Bezpodstawne jest również badanie treści zarzutów stawianych konkretnym oskarżonym w sprawie i ocena ich treści poprzez pryzmat art. 1ust.1 oraz art. 3 ustawy z dnia 25 czerwca 1997 r. o świadku koronnym. Wynikające z treści ustawy przestępstwa katalogowe, a także uzależnienie nadania statusu świadka koronnego od zwrotu przez świadka koronnego uzyskanych w wyniku działalności przestępczej korzyści majątkowych odnosi się bezpośrednio do tego świadka – a nie innych oskarżonych. Dowód ze świadka koronnego może być zatem wykorzystany we wszystkich sprawach, dotyczących innych niż katalogowe przestępstw, o których świadek koronny ma wiedzę. Z art. 3 ust.1 ustawy nie wynika również, by świadek koronny składał zeznania wyłącznie na temat przestępstw do których miał nadany status – a wręcz przeciwnie jest on zobowiązany do podania wszystkich informacji jakimi dysponuje na temat również innych przestępstw. „Jest on powoływany nie dla sądowego stadium procesu, ale dla całego postępowania karnego w danej sprawie. Postępowanie przygotowawcze, w którym powołano świadka koronnego, trwa nadal i może objąć różne czyny zabronione, nie tylko te, których wyjaśnieniem zajmował się prokurator w chwili wydania przez sąd decyzji o świadku koronnym. Z art. 3 ust. 1 pkt 1 ustawy o świadku koronnym nie wynika aby osoba, której przyznano ten status, miała jedynie potwierdzać swoje dotychczasowe wyjaśnienia i aby zakres możliwych dalszych przesłuchań ograniczony był do tych tylko wyjaśnień. Wskazany przepis mówi o przekazaniu organowi prowadzącemu postępowanie informacji, które mogą przyczynić się do ujawnienia okoliczności przestępstwa, wykrycia pozostałych sprawców oraz ujawnienia dalszych przestępstw lub zapobieżenie nim” (tak przykładowo: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 maja 2006 r., sygn. akt V KK 447/05).

Niewątpliwie również prawdomówność świadka koronnego jest gwarantem utrzymania przez niego tego statusu, który wszak gwarantuje mu określone przywileje. Niemniej nie to jest kluczowe przy ocenie tego dowodu. Przy ocenie wiarygodności świadka koronnego należy przede wszystkim z właściwą rzetelnością i starannością stosować normy art. 7 k.p.k. Tak więc należy sprowadzić ten dowód do przedstawiania faktów, a nie opinii świadka, a po drugie – z odpowiedniej kontroli innymi środkami dowodowymi co do każdego z przedstawianych faktów.

Temu zadaniu Sąd Okręgowy sprostał o czym świadczy dokonana kontrola odwoławcza akt sprawy oraz skonfrontowanie przeprowadzonych w sprawie dowodów z treścią sporządzonego w sprawie uzasadnienia. Już w

tym miejscu wskazać należy, że nie można podzielić poglądu skarżących obrońców zawartych w apelacjach, jakoby uzasadnienie nie odpowiadało wymogom art. 424 k.p.k. W ocenie Sądu Apelacyjnego uzasadnienie wyroku spełnia wszelkie wymogi określone w cytowanym przepisie. Należy szczególnie podkreślić, że Sąd dokonał bardzo dokładnych ustaleń faktycznych, jak też wskazał dowody na podstawie których powyższe ustalenia poczynił. Wszystkie dowody w sprawie zostały również w sposób wnikliwy, rzetelny i obiektywny ocenione. Tylko w niewielkim zakresie oceny tej nie podzielił Sąd odwoławczy i dlatego zaskarżony wyrok podlegał zmianom – o czym będzie w części dalszej, niemniej już w tym momencie wskazać należy, że generalnie nie można zdezawuować – tak jak chcieliby obrońcy – zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego.

Wszystkie apelacje stawiają wyrokowi niemal tożsame zarzuty związane z błędną oceną zeznań świadka K. T. (1). Choć różnie ujęte powielają poprzez zarzuty obrazy art. 7 k.p.k., art. 4 k.p.k. i art. 5§2 k.p.k., względnie zarzuty błędu w ustaleniach faktycznych, bądź zarzutu obrazy art. 424 k.p.k. – i podejmując w ten sposób próby podważenia ustaleń poczynionych przez Sąd Okręgowy dążą do uniewinnienia oskarżonych od stawianych im zarzutów. Argumentując obszernie stawiane wyrokowi zarzuty skarżący skupili się na próbie wykazania – m.in. przez odwołanie się do innych toczących się z udziałem świadka K. T. (1) postępowań i zapadłych w nich rozstrzygnięć – braku wiarygodności tego świadka i bezpodstawnego pomawiania o popełnienie przestępstw osób, które ich nie popełniły.

Z poglądem o konieczności podejścia do zeznań świadka K. T. (1) z wyjątkową skrupulatnością należy się co do zasady zgodzić. Istotnie bowiem nie dość, że nie jest to osoba o nieposzlakowanej opinii i nienagannym stylu życia, karana – to niewątpliwie mająca przede wszystkim na względzie własny interes. Również w innych postępowaniach dowiedziono, iż działalność oszukańcza, którą prowadził w swoim dorosłym życiu miała na celu realizację osiągnięcia własnej, szeroko rozumianej korzyści, niezależnie od tego w jaki sposób i czym kosztem mógł ją osiągnąć – i również wobec osób, z którymi pozostawał w bliskich relacjach, współpracując z nimi bezpośrednio oraz wobec tych z którymi pozostawał wręcz w relacjach również koleżeńskich, czy przyjacielskich. Jest także w pełni uprawnione stwierdzenie, że w działalności tej bardzo sprawnie otoczeniem manipulował – w rozliczeniach z kontrahentami świadek K. T. (1) generował koszty, aby uzyskać od swoich klientów jak największe kwoty, nieuczciwie rozliczał się ze swoimi współpracownikami, zaś współpracę z CBS niewątpliwie traktował instrumentalnie, po to aby zapewnić sobie bezkarność – a mimo to, bardzo długo budził zaufanie co skutkowało wspólnymi, kolejnymi przedsięwzięciami z jego udziałem. Okolicznością istotną dla oceny osoby świadka K. T. (1) a przez to również wartości dowodowej tego świadka – co silnie akcentowali w swoich skargach odwoławczych obrońcy oskarżonych – jest także fakt skazania K. T. (1) za bezpodstawne pomawianie innych o działania przestępcze. Przywołując twierdzenia skarżących potwierdzić należy, że pomówienie przez K. T. (1) prokuratora o działania korupcyjne – nie znalazło następnie potwierdzenia w wyroku skazującym, bowiem w sprawie tej funkcjonariusz publiczny został oczyszczony z zarzutów i prawomocnie uniewinniony – i miało na celu sparaliżowanie działań prokuratora.

Powyższe okoliczności – niewątpliwie nie działające w kierunku zbudowania przeświadczenia, że świadek koronny składając zeznania obciążające oskarżonych w niniejszej sprawie chciał wyłącznie „rozliczyć się” ze swoją kryminalną przeszłością – powodują, że zawierzenie świadkowi koronnemu bez zastrzeżeń byłoby z gruntu naiwne. Niemniej dostrzeżone uwarunkowania wynikające z analizy dotychczasowej linii życiowej i działalności K. T. (1) oraz jego cech osobniczych nie powodują, jak chcieliby skarżący, całkowitego pozbawienia tego dowodu waloru wiarygodności, a nakazują jedynie podchodzić do niego z daleko posuniętą ostrożnością.

Sąd I instancji dostrzegając powyższe uwarunkowania – generalnie oceniał zeznania świadka K. T. (1) niezwykle starannie i dopiero gdy w powiązaniu z innymi dowodami łączna ocena doprowadziła do wniosku, że depozycje te zostały pozytywnie zweryfikowane, opierał na nich swoje ustalenia.

W realiach niniejszej sprawy podkreślenia zatem wymaga, że dokonane w sprawie ustalenia przez Sąd Okręgowy oparte zostały niewątpliwie na zeznaniach świadka T. – niemniej zostały one zweryfikowane treścią innych dowodów w tym:

- dokumentacją medyczną

- dowodami osobowymi – w szczególności zeznaniami świadka K. J. (1), ale także tych uczestników procedury przestępczego, którzy przyznali się do uczestniczenia w nim. Zeznania świadka koronnego niewątpliwie znajdują potwierdzenie w zeznaniach świadków B. G. (1) i Ł. W. – którzy współpracowali z T. i opisali w jaki sposób zdobywana była dokumentacja medyczna.

- opiniami wydanymi przez biegłych – których zadaniem nie było badanie prawidłowości leczenia, ale przede wszystkim ustalenie, czy okoliczności podawane przez świadka koronnego, że była tworzona dokumentacja lekarska umożliwiającą konkretnie ustalonym osobom czy to odsunięcie w czasie stawiennictwa do zakładu karnego, czy też uzyskanie warunkowego przedterminowego zwolnienia. Tego typu działania w wypadku ich potwierdzenia niewątpliwie składają się na przestępstwo poplecznictwa i wypełniają treść art. 239 k.k. Istota poplecznictwa sprowadza się bowiem do utrudniania bądź udaremniania postępowania karnego poprzez udzielenie pomocy sprawcy przestępstwa w celu uniknięcia przez niego odpowiedzialności karnej – i może być popełnione we wszystkich jego stadiach – jeszcze przed i wszczęciem postępowania (in rem i in personam), aż do czasu wykonania kary.

Na tym etapie odnoszenia się do materii procesu wskazać należy, że Sąd Okręgowy rozstrzygał m.in. o działaniach oskarżonych związanych z tworzeniem dokumentacji lekarskiej dotyczących: R. K. (1), A. Z. (1), A. R., P. B. (2), K. S. (1) oraz L. R..

Co do czynu związanego z dokumentacją lekarską wytworzoną w sprawie R. K. (1) zarzuty stawiane aktem oskarżenia mieli zarówno oskarżony R. K. (1) (zarzut z pkt VI), jak i oskarżeni: R. D. (1) (zarzut z pkt I), L. T. (zarzut z pkt VII), M. L. (1) (zarzuty z pkt XXIV , XXV i XXX) oraz A. P. (1) (zarzut z pkt XXXIII). W ocenie Sądu Apelacyjnego wbrew stanowisku skarżących materiał dowodowy zgromadzony w sprawie pozwolił na czynienie stanowczych ustaleń i weryfikację zeznań świadka koronnego K. T. (1). Sąd Okręgowy dokonał wszechstronnej jego analizy i zawarł szczegółowe i spełniające normy art. 424 k.p.k. rozważania (vide strony 32- 73).

Odnosnie działań oskarżonych (za wyjątkiem tych kwestii, które odnoszą się bezpośrednio do oskarżonej L. T. – o czym będzie mowa odrębnie) – zeznania świadka koronnego znajdują oparcie nie tylko w dokumentacji lekarskiej i wydanej na jej podstawie opinii biegłych, ale także w zeznaniach świadka K. J. (1), B. G. (1) i Ł. W..

Niewątpliwie w związku z operacją R. K. (1) przekazał korzyść majątkową K. T. (1). Nie ma większego znaczenia, że odnośnie okoliczności wręczenia oraz wysokości korzyści przekazanej K. J. (1) w związku leczeniem R. K. (1) relacje świadka koronnego różnią się do zeznań K. J. (1). Świadek koronny bowiem podał, że przekazał K. J. (1) kwotę 10.000 zł, zaś K. J. (1) wskazał, że były to kwoty w innej wysokości (zarówno zeznawał w tej kwestii, że otrzymał 2-3000 zł i telefon komórkowy, jaki i podawał kwotę do 5000 zł) – skoro świadek K. J. (1) ostatecznie zeznał, że nie pamięta ani kwot, ani miejsc gdzie pieniądze miały być mu wręczane. Równocześnie podkreślić należy, że powyższe nie podważa okoliczności podstawowej, tj. faktu, iż za wręczoną korzyść majątkową K. J. (1) sporządzał taką dokumentację lekarską i podjął tego rodzaju procedury lecznicze, które pozwolić miały R. K. (1) uniknięcia osadzenia w zakładzie karnym. W tym celu właśnie podjęte zostały szeroko zakrojone działania mające wykazać przeszkody do osadzenia R. K. (1) w zakładzie karnym. Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy wskazuje, że wbrew rzeczywistemu stanowi zdrowia oskarżonego K.:

- sporządzone zostały opisy badań rezonansu magnetycznego przez oskarżonego A. P. (1) wskazujące schorzenia tego rodzaju, aby kwalifikowały się do operacji

- zostały wydane zaświadczenia o stanie zdrowia oskarżonego R. K. (1) przez lekarza sądowego M. L. (1); równocześnie wydanie tych zaświadczeń nie było poprzedzone badaniem oskarżonego i zgodnie z oczekiwaniami T. zawierały stwierdzenia, że pacjent nie może przebywać w zakładzie karnym

- dokumenty medyczne wytworzone w sprawie oskarżonego R. K. (1) były składane przez oskarżonego R. D. (1) organom , który miał pełną wiedzę o ich fikcyjności, bowiem uczestniczył w ustaleniach (przykładowo: spotkanie w

restauracji (...), w którym uczestniczyli zarówno R. D. (1), K. T. (1), R. K. (1) – ale także i K. J. (1), który ten fakt potwierdził w swoich zeznaniach).

Co do czynu związanego z dokumentacją lekarską wytworzoną w sprawie A. Z. (1) zarzut stawiany aktem oskarżenia dotyczył oskarżonego R. D. (1) (zarzut z pkt II). Co do tego czynu wskazać należy, że zeznania świadka K. T. (1) zostały zweryfikowane pozytywnie poprzez zeznania świadka A. Z. (1), który – wbrew wyjaśnieniom oskarżonego D. – potwierdził okoliczności wynikające z zeznań świadka koronnego. Prawidłowo zatem Sąd Okręgowy ustalił, że skoro został potwierdzony fakt propozycji, bądź to wytworzenia dokumentacji lekarskiej kreującej poważniejsze schorzenia u A. Z. (1), bądź też za wyższą kwotę także przeprowadzenie operacji w (...) w K. skutkiem czego miało być doprowadzenie do nieosadzenia go w areszcie śledczym, a następnie doszło do przekazania zaliczki na ten cel na spotkaniu zorganizowanym przez oskarżonego D. i z jego udziałem przez A. Z. (1) – zeznaniom K. T. (1) nie można odmówić wiarygodności co do okoliczności mających znaczenie dla ustaleń w zakresie znamion czynu zarzucanego i przypisanego oskarżonemu R. D. (1). Prawidłowo Sąd I instancji wskazał także, że powyższe depozycje znajdują swoje oparcie także w zeznaniach świadka H. L.. Nie budzi także zastrzeżeń końcowa ocena w zakresie oceny zeznań tego świadka – i odmowa dania wiary tym zeznaniom, które złożył na rozprawie. Powyższa ocena była bowiem efektem całościowej analizy zeznań i wyjaśnień świadka H. L. złożonych w niniejszym postępowaniu oraz w sprawie VI Ds. 43/04/S w zestawieniu z innymi dowodami – w tym także zeznaniami I. K. (konkubiny H. L.) oraz J. Z.. Słuszny był zatem wniosek końcowy Sądu meriti, że zeznania świadka K. T. (1) i w tym zakresie zostały zweryfikowane pozytywnie. Sąd Apelacyjny w pełni podziela wnioski wyprowadzone przez Sąd Okręgowy z przeprowadzonych dowodów (vide uzasadnienie strony 73- 82). Sąd Okręgowy odniósł się przy tym do dostrzeżonych nieścisłości w relacjach świadków (w tym np. co do kwot jakie związane były z zapłatą za ewentualną realizację dwóch proponowanych A. Z. (1) wariantów działań zmierzających do uniknięcia osadzenia w ZK) i prawidłowo uznał, że nie rzutują one na kluczowe kwestie związane z prowadzonym przestępczym procederem, którego schemat był powtarzalny. Dla odpowiedzialności karnej oskarżonego R. D. (1) nie ma znaczenia przy tym okoliczność, że ostatecznie A. Z. (1) nie skorzystał z przedstawionych mu wariantów „załatwienia” uniknięcia aresztu – skoro działania oskarżonego podjęte z pełną świadomością weszły w fazę dokonania, w tym wpłacona została zaliczka przez A. Z..

Co do czynu związanego z dokumentacją lekarską wytworzoną w sprawie A. R. zarzuty stawiane aktem oskarżenia mieli oskarżeni R. D. (1) (zarzut z pkt III), P. R. (3) (zarzut z pkt IX), M. L. (1) (zarzut z pkt XXIV, XXVI i XXVII), A. P. (1) (zarzut z pkt XXXIV) oraz J. R. (zarzut z pkt XXXVIII).

Również w tym przypadku Sąd Okręgowy, wbrew twierdzeniom skarżących obrońców zachował reguły ostrożności i krytycyzmu w ocenie zeznań świadka koronnego, o czym świadczy treść obszernego uzasadnienia (vide strony 82 -112 uzasadnienia).

Ustalenia faktyczne w tym zakresie, wbrew twierdzeniom skarżących obrońców, Sąd I instancji poczynił nie tylko w oparciu o zeznania świadka K. T. (1), ale także o częściowe wyjaśnienia P. R. (3) oraz zeznania A. R. oraz K. J. (1). Korespondują one w swej wymowie z zeznaniami świadka M. S. – który potwierdził, że oskarżony R. D. (1) dzwonił do Sądu i rozmawiał z nim w sprawie A. R. informując o przyczynach z jakich ten nie może brać udziału w postępowaniu związanym z wydaniem go do Polski przez organy wymiaru sprawiedliwości Niemiec. Trafnie zauważył Sąd I instancji, że choć w rozmowie tej nie padały ze strony oskarżonego R. D. (1) żadne niestosowne i niezgodne z prawem propozycje – to dla osoby postronnej taka rozmowa uwiarygadniająca znajomość koleżeńską z Sędzią mogła wpływać na wrażenie, że starania w zakresie zwolnienia A. R. będą miały pozytywny dla niego rezultat. Nie można także pominąć, że okoliczności wynikające z treści listu jaki napisał ojciec A. R., w którym poprzez stwierdzenie, że chociaż zapłacił 10 tysięcy złotych za operację, to nie została ona przeprowadzona (k. 1642) – również potwierdzają zeznania świadka K. T. (1). Wreszcie nie można stracić z pola widzenia informacji nadesłanych przez E. co do wpłat i wypłat dokonywanych przez P. R. (3) – co dodatkowo wzmacnia twierdzenia o określonych ustaleniach co do konieczności przekazania pieniędzy za określone działania w sprawie A. R. (vide k. 426-427 oraz 497-498, t. 11/III)

W tej sytuacji – wbrew stanowisku obrońców oskarżonych – wprost wynika z powyższych materiałów dowodowych, że przygotowywana dla A. R. dokumentacja lekarska nie miała potwierdzić jego rzeczywistego stanu zdrowia, a

wykazać zgodnie z jego oczekiwaniami, że nie może odbywać kary pozbawienia wolności w jednostce penitencjarnej. Prawidłowo także Sąd meriti uznał, że twierdzenia K. T. (1) odnośnie rzeczywistego stanu zdrowia A. R. (tj. że odbiegał on od zapisów z przygotowanej dokumentacji lekarskiej) są prawdziwe – skoro opis sporządzony przez oskarżonego A. P. (1) oraz dokumentacja lekarska w postaci zaświadczeń lekarskich wydanych przez oskarżoną M. Ż. (2) została sporządzona zgodnie z ustaleniami jakie w sprawie zostały poczynione przez oskarżonych oraz świadka K. T. (1) i K. J. (1). Co istotne wyniki tej diagnozy zostały zakwestionowane przez biegłych z Akademii Medycznej opiniujących w niniejszej sprawie. Co więcej – przeprowadzone badanie oskarżonego A. R. przez biegłych dopuszczonych przez Sąd w Szczecinie – również wykluczyło schorzenia opisywane w dokumentacji lekarskiej ze (...).

Oczywiście, że oskarżeni inaczej przedstawili w sprawie swoją rolę nie przyznając się do winy w zakresie tego czynu. Niemniej nie można tego potraktować w innych kategoriach jak realizacja przyjętej linii obrony – skoro w efekcie rozważenia zgodnie z normą art. 7 k.p.k. wszystkich okoliczności wynikających z przeprowadzonych dowodów nie możliwe jest skuteczne ich podważenie i wysnucie wniosków innych niż te, które wynikają z prawidłowych ustaleń Sądu.

Co do czynu związanego z dokumentacją lekarską wytworzoną w sprawie P. B. (2) (czyny zarzucane oskarżonym: R. D. (1) – zarzut IV, M. L. (1) – zarzut XXVIII i XXXII, A. P. (1) – zarzut XXXVI) przypomnieć skarżącym należy, że również w tym przypadku Sąd I instancji oparł swoje ustalenia nie tylko na zeznaniach świadka K. T. (1), ale także zweryfikował je treścią dokumentacji lekarskiej wytworzonej w sprawie. Zeznania powyższe zostały w znaczącej części potwierdzone przez świadka K. J. (1), który potwierdził „leczenie”, bez istnienia ku temu wskazań medycznych. Potwierdzenie zeznań świadka koronnego znajduje oparcie także w zeznaniach świadków B. G. (1) i Ł. W.. Prawidłowo także ustalił, że P. B. (2) nigdy nie był na żadnym badaniu u L. – a ta wystawiła zaświadczenia, z których wynikały przeciwskazania do odbycia kary. Podkreślenia wymaga w sprawie, że P. B. (2) ostatecznie przyznał, że była tworzona dokumentacja lekarska po to, by uniknąć osadzenia w zakładzie karnym w celu odbycia kary pozbawienia wolności. Wydane w tej sprawie opinie biegłych wskazują, że stan zdrowia P. B. (2) nie był tego rodzaju, aby stanowiło to poważne niebezpieczeństwo dla życia lub zdrowia w przypadku osadzenia – a takie przeciwskazania wynikały wprost z zaświadczenia lekarskiego wystawionego przez oskarżoną M. L. (1) z dnia 7 lutego 2005r. Biegli co prawda nie zakwestionowali prawidłowości opisu MR głowy z dnia 2 września 2005 r., które to badanie i opis wykonał oskarżony A. P. (1) – przy czym w wypadku tego czynu nie zarzucono i nie przypisano wszak oskarżonemu przestępstwa polegającego m.in. na wystawieniu dokumentu poświadczającego nieprawdę, a jedynie przyjęcie korzyści majątkowej w związku z wykonaniem badania i opisu.

W tym stanie rzeczy uznać należy, że zarówno ustalenia Sądu I instancji, jak i dokonana ocena prawna są prawidłowe (vide strony 112-132 uzasadnienia).

Co do czynu związanego z dokumentacją lekarską wytworzoną w sprawie K. S. (1) (czyny zarzucane oskarżonym R. D. (1) – zarzut V, K. S. (1) – zarzut XII, R. P. – zarzut XIII, M. L. (1) – zarzuty XXIX oraz XXXI, A. P. (1) – zarzuty XXXVII oraz J. R. – zarzut XXXIX, P. B. (1) – zarzut XL) należy stwierdzić stanowczo, że również w tym wypadku wszystkie elementy zeznań świadka K. T. (1), podane przez niego fakty i okoliczności były przedmiotem wnikliwej analizy Sądu Okręgowego. Pisemne motywy wyroku są tego doskonałym przykładem (vide strony 132- 183 uzasadnienia). Również w tym wypadku zeznania K. T. (1) są wsparte dowodami w postaci dokumentacji lekarskiej, która została oceniona przez biegłych, a także w szczególności zeznaniami świadków K. J. (1) oraz B. G. (1).

Co do czynu związanego z dokumentacją lekarską wytworzoną w sprawie L. R. (czyny zarzucane oskarżonym L. R. – zarzut XIV oraz XV, M. R. – zarzut XVI, M. L. (1) – zarzut XXXIII, A. P. (1) – zarzut XXXV) przede wszystkim zwrócić należy uwagę, że Sąd meriti odniósł się szczegółowo do wszystkich zeznań świadka koronnego K. T. (1) oraz wyjaśnień złożonych w sprawie przez oskarżonych, a następnie poddał je stosownej analizie w konfrontacji z innymi dowodami (vide uzasadnienie - strony 183 – 252). Prawidłowo przy tym ocenił, że zeznania świadka K. T. (1) również w tym wypadku są wsparte innymi dowodami – w szczególności wytworzoną

dokumentacją lekarską, która została oceniona przez biegłych co do prawidłowości zawartych w niej rozpoznai, a także zeznaniami świadków K. J. (1) oraz B. G. (1) i Ł. W..

Tym samym skoro zeznania świadka koronnego znajdują potwierdzenie w dowodach zgromadzonych w niniejszym postępowaniu, w tym w zeznaniach osób z nim bezpośrednio współpracujących jakimi byli zarówno K. J. (1), jak i B. G. (1) oraz Ł. W. – i to złożonych zarówno bezpośrednio po inkryminowanych zdarzeniach, ale także potwierdzonych w toku przewodu sądowego trudno uznać, że świadek ten pomówił oskarżonych o czyny, które nie miały miejsca. Zauważyć przy tym należy, że zeznania K. T. (1) pokrywają się także częściowo z treścią depozycji samych oskarżonych – choć ci przedstawiają własną wersję przebiegu opisywanych przez tego świadka zdarzeń próbując dowieść, że podjęte działania były legalne. Na marginesie już w tym miejscu wskazać należy, że mnożone przez oskarżonych ponad rzeczywistość potrzeby i podnoszone w toku procesu oraz złożonych pismach procesowych okoliczności w istocie nie mają żadnego znaczenia dla rozstrzygnięcia w sprawie.

W sprawie już na tym etapie wskazać także należy, że nie doszło do zarzucanej w apelacjach obrońców obrazy art. 192§2 k.p.k. Przypomnieć należy skarżącym, że przepis ten daje jedynie możliwość przeprowadzenia czynności przesłuchania świadka z udziałem psychologa, i to jedynie wówczas jeżeli istnieją wątpliwości co do stanu psychicznego świadka, jego stanu rozwoju umysłowego, zdolności postrzegania lub odtwarzania przez niego postrzeżeń. Nie można podzielić argumentacji skarżących obrońców, że mimika twarzy świadka na rozprawie w dniu 27 września 2013 roku, częste zmiany nastroju, uśmiechy i następująca po nich uwaga, czy też stwierdzenia byłej żony świadka o skłonnościach do konfabulacji – powodować powinny owe wątpliwości skutkujące zastosowaniem tego szczególnego trybu słuchania świadka. Podkreślić także należy, że skorzystanie z takiej możliwości jest uprawnieniem Sądu jako organu prowadzącego postępowanie na etapie wyrokowania i w żadnym wypadku nie można mówić o obrazie tego przepisu postępowania.

Reasumując tą część rozważań podkreślić należy, że zeznania świadka koronnego, tak jak wszystkie inne dowody, dopuszczone i przeprowadzone w toku procesu karnego, podlegały swobodnej ocenie sądu. Wbrew zarzutom apelujących, w czasie procesu nie ujawniły się przesłanki negatywne wymienione w art. 4 ustawy o świadku koronnym, ani nie okazało się, że postanowieniem o dopuszczeniu dowodu z zeznań świadka koronnego objęto przestępstwa znajdujące się poza zakresem przedmiotowym art. 1 ustawy, skutkującym odpowiedzialnością karną świadka koronnego, na zasadach ogólnych. Zarzuty te są więc bezprzedmiotowe.

III.

Praktycznie wszystkie wniesione w sprawie apelacje kwestionowały opinie biegłych z Akademii Medycznej we W., a te były niewątpliwie jednym z kluczowych dowodów związanych z czynami zarzucenymi oskarżonym, bowiem odnosiły się do prawidłowości dokumentacji medycznej sporządzonej w sprawie co do schorzeń R. K. (1), A. Z. (1), A. R., P. B. (2), K. S. (1) oraz L. R..

Uprawnione jest więc łączne odniesienie się do tych zarzutów – mimo, że zastrzeżenia skarżących oparte są o różne przepisy i różną (choć zbieżną argumentację)

Zaznaczenia w tym miejscu wymaga, że kwestionowanie opinii biegłych odbywać się może - jak wyjaśnił Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 6 maja 1983 r., IV KR 74/83, OSNKW 1983, z. 12, poz.102 - wyłącznie z zachowaniem następujących wskazań:

- a) czy biegły dysponuje wiadomościami specjalnymi niezbędnymi do stwierdzenia okoliczności mających istotny wpływ na rozstrzygnięcie sprawy (argument z art. 193§1 k.p.k.)
- b) czy opinia jest logiczna, zgodna z doświadczeniem życiowym i wskazaniem wiedzy (argument z art. 7 k.p.k.)
- c) czy opinia jest pełna i jasna (argument a contrario z art. 201 kp.k.)

Poza sporem jest, że opiniujący w sprawie biegli spełniali kryteria z pkt a). Również wydane przez biegłych opinie – szeroko uzupełniane w toku rozpoznania sprawy przed sądem I instancji na skutek postawy stron – należy uznać za spełniające wymogi z punktów b i c. Są one pełne – gdyż udzielają odpowiedzi na wszystkie postawione biegłym pytania, jasne – bowiem sformułowania zawarte zarówno w opinii pisemnej, jak i ustnych pozwalają na zrozumienie wyrażonych w nich poglądów i ocen, a także sposobu dochodzenia do nich.

Argumenty podnoszone przez obrońców nie podważyły stanowiska wyrażonego przez Sąd Okręgowy, że opinie wydane w sprawie przez biegłych z Akademii Medycznej we W. stanowią pełnowartościowy materiał dowodowy pozwalający na czynienie na tej podstawie ustaleń co do prawidłowości wystawienia dokumentacji lekarskiej – w tym opisów badań i zaświadczeń, po to by zweryfikować okoliczności podawane przez świadka koronnego, że była tworzona dokumentacja lekarska umożliwiająca konkretnie ustalonym osobom czy to odsunięcie w czasie stawiennictwa do zakładu karnego, czy też uzyskanie warunkowego przedterminowego zwolnienia.

W celu podważenia opinii biegłych obrońcy kreowali zarzuty związane ze złym składem opiniującym; wskazywali, że w sprawie poszczególnych osób, których dokumentację lekarską oceniali – istniały podstawy do procedur medycznych zgodnie z tymi jakie zostały wdrożone, zaś biegli błędnie oceniali zastosowane leczenie; zgłaszali wątpliwości co do tego, czy biegli zapoznali się z całością materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie; zarzucali przy tym biegłym niekompetencje i wręcz automatyzm w formułowaniu wniosków końcowych – w sytuacji gdy nie posiadali żadnych bezpośrednich spostrzeżeń co do warunków panujących w zakładach penitencjarnych.

Tak patrząc na zarzuty obrońców oskarżonych stwierdzić w pierwszym rzędzie należy, że skarżący obrońcy kwestionując prawidłowości wydanych w sprawie opinii ignorują z sobie wiadomych powodów, że zadaniem biegłych nie była ocena prawidłowości procesu leczenia. Pomijają przy tym, że do wszystkich podnoszonych w skargach rzekomych wątpliwości, ogniskujących się wokół ww. opinii odniósł się już Sąd Okręgowy. Uzasadnienie Sądu I instancji niezwykle starannie i zgodnie z wydanymi w sprawie opiniami nie tylko przytacza wnioski z nich wynikające, ale także zawiera stosowną analizę treści ww. opinii podkreślając, że są one szczegółowe, spójne, rzeczowe oraz oparte na całokształcie zgromadzonej w sprawie dokumentacji medycznej. Sąd meriti nie znalazł także podstaw do kwestionowania kompetencji biegłych, doświadczenia zawodowego oraz ich obiektywizmu. Wyniki zaś postępowania dowodowego, w zestawieniu z treścią ww. opinii, które nie budziły wątpliwości Sądu, bowiem na dany etap postępowania były pełne, jasne i nie zachodziły w nich sprzeczności a zostały uzupełnione opiniami ustnymi pozwoliły Sądowi I instancji na czynienie stanowczych ustaleń w sprawie.

Jeżeli zatem opinia biegłego jest pełna dla Sądu, który swoje stanowisko w tym względzie rzetelnie uzasadnił, to fakt, iż taka opinia nie jest przekonywująca dla obrońców oskarżonych nie jest przesłanką dopuszczenia kolejnej opinii. Kwestionując opinię biegłego należy bowiem zawsze wykazać, że istniały konkretne okoliczności określone w art. 201 k.p.k. (por. np. postanowienia SN: z 21 sierpnia 2013 r., IV KK 178/13, Lex nr 1375229; z 22/10.2015 r., III KK 239/15, Lex nr 182042; z 17 grudnia 2015 r., III KK 44815, Lex nr 1956352; 22 września 2016 r., V KK 217/16, Lex nr 2142569), zaś okoliczności tych autorzy apelacji nie wykazali.

Stwierdzić również należy, że reguły rządzące procesem karnym wykluczają zastąpienie opinii biegłego powołanego przez organ procesowy opinią prywatną sporządzoną na zlecenie strony lub jej przedstawiciela procesowego. Dołączone w sprawie opinie prywatne nie powodują zatem, że w sprawie zaistniały warunki obligujące Sąd do poszerzenia materiału dowodowego stanowiącego podstawę czynionych ustaleń faktycznych. Nie stanowią one bowiem dowodu, a jedynie informację o dowodach, które mogły, lecz nie musiały być wykorzystane. W sprawie niniejszej nie zaistniały wobec treści opinii prywatnych wskazania co do zaistnienia okoliczności określonych w art. 201 k.p.k., wymagających uzupełnienia, wyjaśnienia lub usunięcia sprzeczności w przedstawionych przez biegłych dotychczasowych opiniach – nie dostarczyły one bowiem takich treści, aby poddać w wątpliwość dotychczasowe opinie wydane przez biegłych.

Kluczowe znaczenie ma zwrócenie uwagi na to, że opracowujące prywatne opinie osoby zakładały stan faktyczny przedstawiany przez zlecających opinię, bez znajomości całości materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, a

przede wszystkim zakładały inne niż zlecone w sprawie zakresy badania - były one więc i z tego względu niemiarodajne, bowiem wycinkowo jedynie koncentrowały się przede wszystkim na ocenach co do prawidłowości opisów RM i związanego z tym procesu leczenia. Nie można także tracić z pola widzenia, że opinie te były zlecone przez stronę postępowania mającą interes w jego wyniku.

IV.

Przechodząc do szczegółowego odniesienia się do wniesionych w sprawie środków odwoławczych i przedstawionych w nich zarzutów Sąd Apelacyjny stwierdza co następuje.

Odnosnie apelacji obrońcy oskarżonego R. D. (1).

Apelacja obrońcy oskarżonego nie jest zasadna.

Na wstępie wskazać należy, że zadaniem Sądu Apelacyjnego było dokonanie kontroli odwoławczej w takim zakresie, jaki dyktowała treść zarzutów apelacji, a te są na wysokim stopniu ogólności – co z kolei powoduje, że ocenić je należy jako polemiczne. I tak:

Apelacja mimo przedstawienia w niej wielu zarzutów w istocie sprowadza się do akcentowania okoliczności, iż oskarżony R. D. (1) nie przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów, zaś głównym dowodem go obciążającym są zeznania świadka koronnego K. T. (1), które mają wątpliwą wartość dowodową, zaś Sąd meriti oceniając ten dowód uznał wersję przedstawianą przez niego a priori za wiarygodną, zaś wszelkie środki dowodowe zmierzające do podważenia tego dowodu były uznawane za niewiarygodne lub wręcz nie dopuszczano do ich przeprowadzenia. Tymczasem, jak podnosi obrońca oskarżonego ujawnione „okoliczności osobiste świadka”, bezpodstawne pomawianie innych osób – o czym świadczy jego wcześniejsze skazanie prawomocnym wyrokiem za przestępstwa z art. 233 k.k. i art. 235 k.k. – całkowicie zostały pominięte przez Sąd orzekający, skoro w uzasadnieniu Sąd meriti nawet o powyższym fakcie nie wspomniał.

Odnosząc się do tej części wywodów obrońcy zawartych w uzasadnieniu apelacji stwierdzić należy, że argumenty przedstawione przez obrońcę nie podważyły w żaden sposób dokonanej przez Sąd I instancji oceny dowodów świadczących o sprawstwie oskarżonego R. D. (1) w zakresie przypisanych mu czynów. Niewątpliwie również poczynione przez Sąd ten ustalenia faktyczne zostały oparte o zeznania świadka koronnego K. T. (1). Niemniej nie można podzielić stanowiska skarżącego obrońcy, że zeznania zostały przyjęte bez należytej analizy i bezkrytycznie – skoro Sąd I instancji weryfikował ich treść o inne dowody. Nie ma znaczenia przy tym, że obrońca oskarżonego podaje jeszcze inne argumenty nakazujące szczególną staranność przy ocenie powyższego dowodu niż te, które wskazał w uzasadnieniu swojego stanowiska Sąd I instancji. Nie dezawuuje zatem oceny dokonanej przez Sąd I instancji okoliczność, że Sąd I instancji „nie dostrzegł” – bo nie akcentował w stopniu zadawalającym obrońcę – że świadek koronny został skazany za pomawianie o czyny korupcyjne prokuratora. Po pierwsze w procedurze karnej obowiązuje zasada tzw. samodzielności jurysdykcyjnej sądów, która wynika wprost z art. 8 § 1 k.p.k. Zgodnie z tym przepisem Sąd karny rozstrzyga samodzielnie zagadnienia faktyczne i prawne oraz nie jest związany rozstrzygnięciem innego sądu lub organu. Tak więc w świetle powołanego przepisu, nie może ulegać wątpliwości, iż prowadzenie określonych postępowań przez organy ścigania, całkowite nawet wykluczenie w nich wiarygodności określonego dowodu, czy wreszcie skazanie w tych postępowaniach określonej osoby za bezprawne pomawianie innych – nie stanowi bynajmniej warunku odmowy wiarygodności takiemu dowodowi w innym postępowaniu i czynienia przez Sąd orzekający na tej podstawie określonych ustaleń faktycznych w danej sprawie, skoro z mocy powołanego wyżej przepisu Sąd ten wyposażony jest w atrybut samodzielności, jeżeli chodzi o rozstrzyganie zagadnień faktycznych. Dla porządku jedynie należy dodać, że norma wyrażona art. 8 § 1 k.p.k. jest ściśle związana z zasadą swobodnej oceny dowodów i w istocie tą zasadę uzupełnia.

Odnosnie prawidłowości oceny dowodu z zeznań świadka koronnego K. T. (1) wskazać należy, że Sąd Apelacyjny zajął stanowisko w części II niniejszego uzasadnienia i powtarzanie go jest zbędne, skoro obrońca nie przedstawił konkretnych argumentów mogących mieć wpływ na sytuację procesową oskarżonego R. D. (1). Co już było

sygnalizowane: uzasadnienie apelacji nie może ograniczać się do stwierdzenia, że zeznania świadka K. T. (1) wykluczają wyjaśnienia oskarżonych, którzy nie przyznali się do winy. obrońca winien wskazać obszary w jakich zeznania te kwestionuje i wykazać, że powyższe okoliczności powodują, iż powyższe rozbieżności w depozycjach mają wpływ (i jaki) na ustalenia stanu faktycznego. Wbrew twierdzeniom skarżącego obrońcy zeznania świadka K. T. (1) mają oparcie w innych dowodach i zostały ocenione zgodnie z kryteriami art. 7 k.p.k., a zatem brak jest podstaw do podzielenia poglądu, że a priori, bez należytej ich analizy Sąd dał im wiarę. Równocześnie stwierdzić należy, że wbrew twierdzeniom obrońcy, Sąd orzekający nie uznał, że jest to dowód pewniejszy od innych i przełożył go automatycznie ponad inny materiał dowodowy. Także jedynie w kategoriach niezadowolenia z rozstrzygnięcia Sądu I instancji – a nie jako zarzut obrazy prawa procesowego – potraktować należy stwierdzenia obrońcy oskarżonego, że Sąd wykazał się „daleko idącą niechęcią do podejmowania czynności mogących podważyć wiarygodność świadka koronnego” skoro w apelacji nie zostało wykazane, że postępowanie dowodowe obarczone jest rzeczywistymi brakami. Za taki natomiast nie może zostać uznany brak konfrontacji pomiędzy świadkiem koronnym a S. T. (1) (byłą żoną świadka) na okoliczności wskazywane przez obrońcę – tj. wyjaśnienia co świadek koronny robił z pieniędzmi uzyskiwanymi za swoje „usługi”. O obrazie art. 366§1 k.p.k. w zw. z art. 167§1 k.p.k. – co zarzucił obrońca oskarżonego w punkcie II.d) apelacji – można mówić dopiero wówczas, gdy dowód którego Sąd nie przeprowadził dotyczy okoliczności o takim znaczeniu dla rozstrzygnięcia sprawy, że brak jego przeprowadzenia i w konsekwencji niewyjaśnienie danej kwestii ze znacznym prawdopodobieństwem grozi wydaniem orzeczenia niesprawiedliwego. Niewątpliwie również do kategorii ocennych należy kwestia, jakie okoliczności są "istotne", co nie zmienia faktu, że ewentualne naruszenie art. 366 § 1 k.p.k. musi być rozstrzygane przez pryzmat realizacji zasady prawdy materialnej, a więc poprzez ocenę dokonanych ustaleń faktycznych – a te są zawsze związane z koniecznością poczynienia takich ustaleń, które przekładają się bezpośrednio na znamiona czynu. Tym samym teza wskazana przez obrońcę w tak sformułowanym zarzucie nie daje podstaw do potwierdzenia zasadności czynionego zarzutu, a w konsekwencji jego wpływu na treść wyroku.

Również zarzut obrazy art. 172 k.p.k. jest chybiony. Przypomnieć należy skarżącemu obrońcy, że przepis ten daje jedynie możliwość przeprowadzenia konfrontacji, zaś odstąpienie od tej czynności jest uprawnieniem Sądu jako organu prowadzącego postępowanie na etapie wyrokowania i w żadnym wypadku nie można mówić o obrazie tego przepisu postępowania (tak przykładowo: wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 22 marca 2017 r., II AKA 37/17). Wyjaśnienie ewentualnych niejasności czy rozbieżności w zeznaniach poszczególnych przesłuchiowanych osób poprzez ich jednoczesne przesłuchanie jest czynnością fakultatywną, uzależnioną od oceny organu procesowego, który powinien z tego korzystać wówczas, gdy może się to przyczynić do wyjaśnienia sprzeczności i prawidłowego ustalenia stanu faktycznego. Chodzi więc o użyteczność tej czynności przy dokonaniu prawdziwych ustaleń faktycznych. Wymieniony cel organy postępowania mogą osiągnąć także na etapie oceny dowodów, poprzez uznanie niektórych z nich za wiarygodne, a innych za niewiarygodne. Konfrontacja nie stanowi więc jedyne sposobu eliminowania sprzeczności w relacjach osób przesłuchiowanych. W realiach niniejszej sprawy nie można zatem podzielić zarzutu tak skonstruowanego odnośnie obrazy art. 172 k.p.k. skoro dostrzegając różnice w zeznaniach świadków Sąd Okręgowy odniósł się do nich.

Wbrew zarzutom skarżącego obrońcy podsumować zatem należy, że Sąd orzekający w niniejszej sprawie nie naruszył zasad procesowych rządzących oceną materiału dowodowego, a dokonane w sprawie tego oskarżonego ustalenia faktyczne, jako nienoszące błędu, w pełni uprawniały tenże Sąd do uznania winy tego oskarżonego w zakresie przypisanych mu w wyroku czynów i do przyjęcia kwalifikacji prawnej.

Stwierdzić również należy, że orzeczone wobec oskarżonego kary jednostkowe pozbawienia wolności i grzywny uwzględniają wszelkie okoliczności mające wpływ na ich wysokość, stosownie do dyrektyw z art. 53 k.k., a wymierzona kara łączna uwzględnia w odpowiednim stopniu związek czasowy i podmiotowo – przedmiotowy pomiędzy czynami. Tym samym zarówno karom jednostkowym, jaki i karze łącznej nie można zarzucić rażącej surowości w rozumieniu art. 438 pkt 4 k.p.k.

Podkreślenia w tym miejscu również wymaga, że czyny których dopuścił się oskarżony cechuje znaczny stopień społecznej szkodliwości, a ten został prawidłowo oceniony przez Sąd I instancji, bo zgodnie z treścią art. 115§2 k.k. odnosząc się do stanowiska obrońcy oskarżonego przypomnienia wymaga, że przy ocenie stopnia społecznej

szkodliwości bierze się pod uwagę zarówno okoliczności o charakterze przedmiotowym (rodzaj i charakter naruszonego dobra, rozmiary wyrządzonej lub grożącej szkody, sposób i okoliczności popełnienia czynu), jak i podmiotowym (waga naruszonych przez sprawcę obowiązków, postać zamiaru, motywacja sprawcy, rodzaj naruszonych reguł ostrożności i stopień ich naruszenia. Wbrew twierdzeniom skarżącego obrońcy Sąd I instancji uwzględnił przy wymiarze kar jednostkowych nie tylko ustawowe zagrożenie czynów mu przypisanych, ale odniósł się także do kryteriów wynikających z art. 115§2 k.k. – o czym świadczy treść uzasadnienia (vide strony 290-295 uzasadnienia). Nie doszło przy tym do obrazy prawa materialnego poprzez uznanie, że na stopień społecznej szkodliwości czynu miała wpływ postać zamiaru oskarżonego – skoro ten element wprost wskazany jest w zamkniętym katalogu z art. 115§2 k.k.

Nie doszło także do zarzuconej przez obrońcę obrazy art. 86§1 k.k. w zw. z art. 90§2 k.k. O granicach kary łącznej decydują przepisy art. 86§1 k.k. w powiązaniu z art. 53 k.k., nakazujące uwzględniać co do oskarżonego wszystkie okoliczności przedmiotowe i podmiotowe zapewniające prawidłowe osiągnięcie celów kary przy zachowaniu wewnętrznej sprawiedliwości wyroku. Równocześnie przepis art. 86§1 k.k. wyznaczający tak dolną, jak i górną granicę kary łącznej – nie określa, by w przypadku orzekania w wyroku o karze łącznej pozbawienia wolności, karze łącznej grzywny oraz w przypadku łączenia orzeczonych zakazów - w takiej samej proporcji były one redukowane. Wyznacznikiem prawidłowości orzekania jest ukształtowanie takiej kary łącznej, by osiągnięty został jej cel – oczywiście przy pozostaniu w granicach wyznaczonych art. 86§1 k.k. Nie ma zatem racji obrońca oskarżonego podnosząc, że inne kryteria były zastosowane przez Sąd I instancji przy orzeczeniu kary łącznej pozbawienia wolności, inne przy orzekaniu kary łącznej grzywny, a jeszcze inne przy połączeniu środków karnych zakazu wykonywania zawodu adwokata i radcy prawnego.

Reasumując: mając na uwadze powyższe Sąd Apelacyjny nie uwzględnił zarzutów i wniosków obrońcy oskarżonego dzieląc stanowisko Sądu orzekającego co do winy oskarżonego oraz oceny prawnej w zakresie przypisanych mu czynów. Orzeczone wobec oskarżonego kary jednostkowe nie nasuwają zastrzeżeń, bowiem uwzględniają wyeksponowane w uzasadnieniu wyroku okoliczności obciążające i brak jest w praktyce okoliczności łagodzących. Wymierzona wobec oskarżonego kara łączna jest prawidłowa, bowiem w odpowiednim stopniu uwzględnia związek czasowy i podmiotowo – przedmiotowy pomiędzy czynami. Tak ukształtowanemu orzeczeniu nie można zarzucić rażącej surowości w rozumieniu art. 438 pkt 4 k.p.k.

Odnosnie apelacji obrońcy R. K. (1)

Wniesiona przez obrońcę oskarżonego skarga odwoławcza jest zasadna jedynie w niewielkim zakresie, co skutkowało zmianą wyroku w stosunku do tego oskarżonego – z uwagi przede wszystkim na ustalenie innego, krótszego, okresu w jakim doszło do popełnienia czynu przypisanego oskarżonemu.

Skoro bowiem z wydanych w sprawie opinii wynika w sposób niekwestionowany, że w okresie po dacie 15.07.2004 roku – kiedy u oskarżonego była przeprowadzona operacja, a do tego zabiegu istotnie na tym etapie występowały wskazania – nie można wywodzić zasadnie, że oskarżony decydując się na ten zabieg w określonym terminie, a następnie podejmując dalsze działania rehabilitacyjne działał bezprawnie, i to pomimo nawet ewentualnego zbiegu terminu tego zabiegu z toczącym się postępowaniem wykonawczym. Takiego waloru natomiast nie miały działania podejmowane w okresie wcześniejszym przez oskarżonego – w tym udowodnione działania korupcyjne oraz związane z tworzeniem dokumentacji medycznej poświadczającej nieprawdę.

Tak przenosząc się na grunt wniesionej w sprawie apelacji stwierdzić należy, co następuje:

Analiza treści zarzutów opartych na treści art. 438 pkt 2 k.p.k. prowadzi do wniosku, że obrońca w swej argumentacji kwestionuje przede wszystkim dokonaną przez Sąd I instancji ocenę zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego akcentując okoliczność, że do błędnych ustaleń faktycznych w sprawie doszło na skutek licznych uchybień w zakresie prawa procesowego. Równocześnie podniósł, że mimo obszerności uzasadnienia zaskarżonego wyroku nie spełnia ono wymogów z art. 424§1 i 2 k.p.k.

Z tym poglądem nie sposób się zgodzić. Wbrew zarzutom każdy fakt i okoliczności, mające znaczenie w przedmiotowej sprawie, zostały przez Sąd orzekający uwzględnione, ocenione i znalazły odpowiednie odzwierciedlenie w pisemnych motywach zaskarżonego orzeczenia. Ustalenia Sądu co do inkryminowanych zdarzeń znajdują oparcie w przywołanych dowodach, zaś ocena źródeł dowodowych jest kompleksowa i wszechstronna i nie nosi cech dowolności, o których pisze w swojej apelacji obrońca oskarżonego R. K. (1).

Apelacja więc, w zakresie w jakim kwestionuje sprawstwo oskarżonego w zakresie przypisanego mu czynu, ma niepodlegający uwzględnieniu w postępowaniu odwoławczym, charakter polemiki z prawidłowymi ustaleniami Sądu I instancji. Wskazuje na to nie tylko sposób sformułowanych zarzutów, ale także argumentacja zawarta w uzasadnieniu złożonej apelacji, bowiem skarżący opiera ją przede wszystkim na założeniu wiarygodności wyjaśnień oskarżonego. Tymczasem wyjaśnienia oskarżonego poddawane są takim samym zasadom oceny jak każdy inny dowód, czyli swobodnie, zgodnie z zasadami logiki i doświadczenia życiowego wyrażonymi w art. 7 k.p.k.

W pierwszym rzędzie wskazać należy, że zastrzeżenia co do wiarygodności świadka K. T. (1) w tej apelacji koncentrują się na argumentacji, że zarówno w postępowaniu przygotowawczym, jak i sądowym nie wyjaśnione zostały wszystkie okoliczności wynikające z jego zeznań – w szczególności rodzaj i zakres współpracy prowadzonej przez ww. świadka ze służbami i jego udziału w czynnościach operacyjno – rozpoznawczych w ramach tych służb, co do twierdzeń K. T. (1) odnośnie dokumentacji „bazowej” jaką miał jeszcze przed podjęciem współpracy ze świadkiem koronnym uzyskać oskarżony K. od osoby o ps. (...), a także co do różnic wynikających z zeznań świadka koronnego z S. T. (1). W tym zakresie argumenty podnoszone przez obrońcę nie wykazały, aby niewyjaśnienie powyższych kwestii miało znaczenie dla ustaleń w zakresie znamion czynu przypisanego oskarżonemu R. K. (1) – a tylko wówczas można mówić o tym, że niewyjaśnione zostały istotne okoliczności czynu.

Stwierdzić również należy, że nie Sąd Apelacyjny nie znalazł podstaw do podzielenia zarzutów, że wskazana w zarzucie obraza art. 413 §1 pkt 6 k.p.k. poprzez niedokładne wskazanie w kwalifikacji prawnej przestępstwa z art. 273 k.k. - czy R. K. (1) miał używać dokumentu określonego w art. 271 k.k. czy art. 272 k.k. skutkuje oceną, że zachowanie oskarżonego nie wyczerpuje znamion czynu zabronionego.

W tym zakresie dość stwierdzić, że przedmiotem czynności wykonawczej typu czynu zabronionego z art. 273 k.k. może być, zgodnie z jednoznaczną treścią tego przepisu, bądź to dokument określony w art. 271 k.k., bądź to w art. 272 k.k., a zatem taki, w którym funkcjonariusz publiczny lub inna uprawniona do wystawienia dokumentu osoba poświadczyła nieprawdę co do okoliczności mającej znaczenie prawne, także wówczas gdy poświadczenie nieprawdy zostało wyłudzone przez podstępne wprowadzenie w błąd wystawcy dokumentu. Niewątpliwie również zgodnie z treścią art. 413 pkt 3 k.p.k. wyrok skazujący winien wskazywać zastosowaną podstawę prawną.

O ile zgodzić należy się ze skarżącym obrońcą, że skoro przepis art. 273 k.k. przewiduje czynność wykonawczą alternatywnie – to odzwierciedleniem czynności sprawczej – winno być wskazanie przepisu związanego tym czynem w podstawie prawnej skazania. Niemniej zauważenia wymaga, że przepis art. 455 k.p.k. przewiduje możliwość zmiany błędnej kwalifikacji prawnej czynu niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów – przy czym możliwe jest to wówczas gdy sąd nie zmienia ustaleń faktycznych a ponadto poprawienie kwalifikacji prawnej jest możliwe jedynie wówczas gdy wniesiono środki odwoławcze na niekorzyść.

W sprawie niniejszej niewątpliwie prawidłowo zarówno w opisie czynu przypisanego oskarżonemu R. K. (1) wskazano czynność sprawczą w postaci podjęcia działań korupcyjnych poprzez wywarcie wpływu na osoby pełniące funkcje publiczne w celu wystawienia przez nich dokumentacji medycznej i zaświadczeń lekarskich „poświadczających nieprawdę”, niemniej w kwalifikacji prawnej czynu przypisanego m.in. z art. 273 k.k. pominięto art. 272 k.k. Powyższe uchybienie z przyczyn wskazanych powyżej nie podlegało korekcie na etapie postępowania odwoławczego – niemniej nie powoduje by powyższe miało wpływ na treść wyroku.

Kara orzeczona wobec oskarżonego uwzględnia wszelkie okoliczności mające wpływ na jej wysokość, zarówno w zakresie orzeczonej kary pozbawienia wolności jak i wymiaru grzywny, stosownie do dyrektyw z art. 53 k.k. Mając na uwadze powyższe nie można mówić o jej rażącej surowości w rozumieniu art. 438 pkt 4 k.p.k.

Odnosnie apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonej L. T..

Kontrola odwoławcza przeprowadzona w sprawie potwierdziła jej zasadność i doprowadziła do zmiany wyroku skutkiem czego było uniewinnienie oskarżonej od popełnienia zarzucanego jej czynu.

Po pierwsze trafnie zarzucił obrońca oskarżonej, że orzekając o winie oskarżonej Sąd I instancji oparł się wyłącznie o zeznania świadka K. T. (1), których istotna część mająca znaczenie dla odpowiedzialności karnej oskarżonej L. T. nie została w żaden sposób zweryfikowana. Takiej weryfikacji brak jest przede wszystkim w zakresie rzekomego informowania oskarżonej o tym, że dokumentacja medyczna R. K. (1) nie odzwierciedla rzetelnie jego stanu zdrowia. Tymczasem słusznie obrońca oskarżonej podniósł, że na etapie w jakim zostało udzielone adwokatowi L. T. pełnomocnictwo do obrony oskarżonego R. K. (1) w toczącym się postępowaniu wykonawczym – dokumentacja ta nie tylko była już wytworzona, ale także złożona w sprawie przez poprzedniego obrońcę. Z żadnego również dowodu przeprowadzonego w sprawie nie wynika, by oskarżona L. T. uczestniczyła w jakichkolwiek kontaktach z lekarzami zajmującymi się sprawą R. K. (1). O braku świadomości oskarżonej L. T. co do nieprawidłowości złożonej w sprawie R. K. (1) dokumentacji lekarskiej – pośrednio świadczy okoliczność, że w postępowaniu wykonawczym, w którym adw. L. T. reprezentowała oskarżonego R. K. (1) złożyła wniosek o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego medyka sądowego na okoliczność ustalenia rzeczywistego stanu zdrowia skazanego – co powoduje, że intencją oskarżonej była weryfikacja przez Sąd i dokumentacji lekarskiej, i stanu zdrowia skazanego przed wydaniem rzetelnego rozstrzygnięcia odnośnie możliwości przebywania przez niego w warunkach izolacji penitencjarnej w oparciu o wszechstronną ocenę całości materiału procesowego. Takie działanie oskarżonej przeczy pogładowi, by mając świadomość złożenia w sprawie dokumentacji nie mającej oparcia w rzeczywistym stanie zdrowia skazanego – sama wnioskujeła celem weryfikacji zgłoszonych wniosków o dowód z opinii biegłego.

Sąd Apelacyjny w pełni podziela powyższe argumenty. Nie można bezkrytycznie przyjąć za Sądem I instancji, że „depozycje świadka koronnego K. T. (1) opisujące jej świadomość do używania w postępowaniu wykonawczym dokumentów o których wiedziała, że poświadczają nieprawdę i zostały uzyskane w sposób bezprawny jedynie dla celów odroczenia wykonania kary czy warunkowego przedterminowego zwolnienia, znalazły potwierdzenie w zeznaniach złożonych przez obiektywnego i niezwiązanego z tym postępowaniem świadka J. M. (W.) czy choćby oskarżonego K., który potwierdził, że adwokat L. T. została jego obrońcą za sprawą K. T. (1)” (vide strona 34 uzasadnienia). Po pierwsze świadek J. M. (W.) nie jest wiarygodny – sam bowiem przyznał, że w sprawie V Ds. 183/10 przyznał, że pomówił adw. T. – i nie ma znaczenia dla tego faktu eksponowana przez Sąd Meriti okoliczność, że „świadek wprost nie stwierdził, że oskarżoną pomówił, ale być może pomówił L. T. nieświadomie”. Taka forma narracji jest nielogiczna i dlatego brak jest podstaw do uznania jej za prawidłową. Powyższe oświadczenie świadka nie skutkowało żadnymi dalszymi czynnościami ze strony Sądu I instancji mającymi na celu wyjaśnienie powyższej okoliczności. Nie można także odmówić racji skarżącemu obrońcy, że analiza treści zeznań świadka J. M. (W.) co do jego wiedzy o działaniach podjętych w sprawie oskarżonego R. K. (1) stoi w sprzeczności z pozostałymi dowodami zgromadzonymi w sprawie. W przeciwieństwie bowiem do twierdzeń tego świadka dowody zgromadzone w sprawie i uznane przez Sąd I instancji za wiarygodne wskazują, że w czasie gdy była u oskarżonego K. przeprowadzona operacja istniały do niej wskazania medyczne i operacje zostały przeprowadzone zgodnie ze sztuką medyczną.

Nie można także uznać za prawidłowe wywodzenie z faktu potwierdzenia przez oskarżonego R. K. (1), że adwokat L. T. poznał z polecenia K. T. (1) wniosku, że jest to dowód potwierdzający również wiedzę oskarżonej jakie działania bezprawne były podejmowane przez poprzedniego obrońcę świadka K. T. (1) oraz R. K. (1).

Akceptując zatem jedynie ustalenia poczynione przez Sąd I instancji w zakresie w jakim wskazał w jakim okresie oskarżona L. T. była obrońcą oskarżonego R. K. (1) w postępowaniu wykonawczym, jakie w ramach stosunku obrończego czynności podejmowała – w szczególności składając dokumenty lekarskie oraz wnioski – w pozostałej

części zdaniem Sądu Apelacyjnego brak jest podstaw do zweryfikowania zeznań świadka koronnego K. T. (1) i dlatego kierując się zasadą wyrażoną w art. 5§2 k.p.k. należało uniewinnić oskarżoną.

Odnośnie apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego K. S. (1).

Sformułowane przez obrońcę oskarżonego zarzuty na podstawie art. 438 pkt 2 k.p.k. poprzez naruszenia art.7 k.p.k., art. 410 k.p.k., art. 424§1 k.p.k., art. 6 k.p.k., art. 41§1 k.p.k., art. 193§1 k.p.k. , art. 201 k.p.k. oraz art. 170§1 pkt 2 i 3 k.p.k. czy wreszcie art. 167 k.p.k. i w efekcie prowadzące do błędu w ustaleniach faktycznych co do czynu przypisanego temu oskarżonemu w wyroku są niezasadne. Kompleksowa analiza zarzutów skargi odwoławczej prowadzi do wniosku, że obrońca w swej argumentacji kwestionuje przede wszystkim dokonaną przez Sąd I instancji ocenę zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego akcentując okoliczność, że oskarżony K. S. (1) oraz współoskarżeni R. D. (1) i R. P. nie przyznali się do popełnienia zarzucanych im czynów, zaś dowody obciążające oskarżonego – w szczególności w postaci pomówień świadka koronnego K. T. (1) – nie zasługują na wiarę. Obrońca w tym zakresie akcentował, że nawet z zeznań świadków z nim współpracujących, tj. K. J. (1), A. W.(d.B.), B. G. (1), Ł. W. wynika, że świadek ten manipulował osobami z otoczenia, wprowadzał je w błąd, zabezpieczał swoją pozycję na wypadek ewentualnych postępowań karnych, wyłudzał nienależne mu świadczenia ZUS – a to winno prowadzić do szczególnej ostrożności przy ocenie tych zeznań.

Z tym stanowiskiem nie można się zgodzić. Nie można bowiem twierdzić zasadnie, że Sąd Okręgowy nie rozważył wszechstronnie materiałów dowodowych i nie wyciągnął racjonalnych wniosków z przeprowadzonych dowodów – w tej części Sąd Apelacyjny zajął już stanowisko w części II niniejszego uzasadnienia i ponowne przytaczanie argumentów wskazujących, że obciążające oskarżonego dowody zostały poddane wnikliwej ocenie w konfrontacji z całokształtem materiału dowodowego jest zbędne. W tym zakresie dość przypomnieć jedynie, że zeznania świadka koronnego K. T. (1) nie stanowią ani jedyne, ani zasadniczego dowodu. Znajdują one bowiem potwierdzenie nie tylko w zeznaniach świadka K. J. (1), ale także w zeznaniach świadka B. G. (1). Równocześnie uwagi wymaga, co prawidłowo dostrzegł Sąd I instancji, że co prawda oskarżony K. S. (1) na etapie całego postępowania w niniejszej sprawie nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu – niemniej jego wyjaśnienia nie mają waloru stanowczości, jak chciałby to zaprezentować obrońca. Wersje podawane przez tego oskarżonego zarówno co do charakteru znajomości z K. T. (1) oraz podejmowanych przez niego działań celem „załatwienia” oskarżonemu szybkiego dostępu tak do wykonania badań, jak i operacji – ulegały zmianie w zależności od postępów postępowania karnego oraz służyły próbie dostosowania swoich wersji do relacji składanych przez świadka koronnego.

Tymczasem wersja o tworzeniu za korzyści majątkowe dokumentacji medycznej dotyczącej oskarżonego K. S. (1) oraz wykonaniu bez wskazań medycznych operacji została pozytywnie zweryfikowana opiniami biegłych z Akademii Medycznej we W., którzy zakwestionowali wydawane w sprawie oskarżonego K. S. (1) zaświadczenia lekarskie wystawione przez oskarżoną M. L. (1) oraz lekarzy (...): K. J. (1) i P. B. (1), opis badania MR kręgosłupa szyjnego wykonany przez oskarżonego A. P. (1). Z wydanych opinii wynika również, że istniejące podobieństwa w obrazach z badań MR z dnia 10 marca 2005 r. oraz 19 maja 2010 r. wskazują na możliwość ich pochodzenia od tej samej osoby, tj. R. P.. W tej sytuacji analiza całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie – mimo braku kategorię wskazanego co do osoby R. P. – słusznie doprowadziły Sąd I instancji do wniosku, że to schorzenia R. P. wykorzystane zostały do udokumentowania potrzeby wykonania zabiegu operacyjnego u oskarżonego K. S. (1).

Oczywiście powyższe wydane w sprawie opinie przez biegłych z Akademii Medycznej we W. zostały zakwestionowane przez obrońcę w złożonej skardze odwoławczej. Z tego właśnie powodu zgłoszone zostały zarzuty obraży art. 193§1 k.k. – w zakresie oparcia ustaleń co do okoliczności wymagających wiadomości specjalnych na zeznaniach świadków oraz zgłoszonych zastrzeżeń co do braku kategorię wniosków biegłej H. M. (2), czy też obraży art. 170§1 pkt 2 i 3 k.p.k. poprzez oddalenie przez Sąd I instancji wniosków o dopuszczenie dowodu z opinii biegłych z zakresu radiologii, rehabilitacji, neurochirurgii i neurologii i wskazaniem, że wydana w sprawie opinia przez dotychczasowych biegłych jest niepełna, bowiem skład biegłych był nieprawidłowo skompletowany.

Odnosząc się do tych zarzutów wskazać należy, że kontrola odwoławcza dokonana przez Sąd Apelacyjny nie potwierdziła ich zasadności.

Po pierwsze zauważenia wymaga, że zgodnie z treścią art. 193 k.p.k. opinii biegłego zasięga się wyłącznie wówczas, gdy stwierdzenie okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy wymaga wiadomości specjalnych. Opinia taka jest więc zbędna, gdy stwierdzenie owych okoliczności może nastąpić bez takich wiadomości, a w oparciu o doświadczenie życiowe i wiedzę sędziowską. Okoliczności wskazywane przez obrońcę, że Sąd obraził przepis art. 193 k.p.k. przy podanej argumentacji – wskazują na całkowite i wbrew faktom wywodzenie, że okoliczności do których potrzebna była wiedza specjalna – zostały zweryfikowane zeznaniami świadków i w tym celu przytoczył szerokie orzecznictwo sądowe wykluczające taki zabieg. Powyższy zarzut jest tymczasem oparty o nieprawidłowe założenie. Zgodnie z treścią art. 410 k.p.k. Sąd meriti w niniejszej sprawie rozważył i ocenił wszystkie przeprowadzone w sprawie dowody i wskazał na jakich oparł się dowodach (czy ich częściach) uznając określone fakty za udowodnione i dlatego nie uznał dowodów przeciwnych. W sprawie niniejszej rzecz sprowadza się do tego, co kontestuje obrońca, że Sąd uznał, iż mimo braku kategoriycznych wniosków płynących z opinii biegłej M. – wnioski te są zbieżne z zeznaniami świadków, a z tych właśnie dowodów wynika, że osobą która poddała się badaniu RM za K. S. (1) przed wykonaniem u niego operacji w (...) był R. P.. W żadnym zatem zakresie nie można powyższej sytuacji interpretować, jak to zostało przedstawione przez obrońcę, że doszło do nieuprawnionej „weryfikacji” opinii biegłego.

W realiach niniejszej sprawy nie zasługuje na akceptację argumentacja obrońcy oskarżonego w zakresie w jakim próbuje zakwestionować wyniki opinii biegłych opiniujący w niniejszej sprawie bowiem jest polemiczna – w tym zakresie w pełni aktualne jest stanowisko wyrażone przez Sąd Apelacyjny wyrażone już w części III niniejszego uzasadnienia.

Chybiony jest zarzut obrazy art. 167 k.p.k., bowiem jest polemiczny. Ustosunkowując się do tak sformułowanego jak w niniejszej sprawie zarzut ten należy ocenić przez pryzmat art. 366 § 1 k.k., który będąc przepisem o charakterze stricte porządkowym w zakresie kierowania rozprawą i czuwaniu przez przewodniczącego nad jej prawidłowym przebiegiem oraz baczności, aby zostały wyjaśnione wszystkie okoliczności sprawy – nie może zastępować inicjatywy stron w przeprowadzeniu dowodów stosownie do treści art. 167 k.p.k. i art. 169 § 1 i 2 k.p.k. (tak przykładowo: Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 stycznia 2017 r., WA 17/16)

Skoro zatem oskarżony K. S. (1) w toku całego postępowania korzystał z pomocy obrońcy – to niestosowne jest zarzucanie w apelacji, że Sąd I instancji nie wykazał inicjatywy dowodowej po to, by „ustalić ponad wszelką wątpliwość, czy na badanie rezonansem magnetycznym stawiał się K. S. (1), czy inna osoba” – mimo, iż skarżący obrońca nie tylko nie zgłaszał konieczności przeprowadzenia w toku rozpoznania sprawy przez Sąd I instancji konkretnych wniosków dowodowych w tym zakresie. Również w apelacji obrońca nie sprecyzował jakie to czynności dowodowe winien podjąć Sąd I instancji z urzędu.

Sąd Apelacyjny nie podzielił w efekcie zarzutu obrońcy, że Sąd meriti dopuścił się błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia polegającego na błędnym przyjęciu, że oskarżony dopuścił się popełnienia zarzucanego mu czynu oraz, że chciał uzyskać wykonanie operacji kręgosłupa celem uniknięcia osadzenia w zakładzie karnym. Podzielenie takiego poglądu stałoby w sprzeczności z wymową dowodów zgromadzonych w sprawie, a zatem byłoby całkowicie nieuprawnione.

Sąd Apelacyjny podzielił zatem stanowisko Sądu Okręgowego w kwestii winy co do czynu przypisanego temu oskarżonemu i jego oceny prawnej, jak też kwestii wymiaru kary, uznając że orzeczona kara nie nosi cech rażącej niewspółmierności.

Odnosnie apelacji obrońcy oskarżonego R. P..

Zarzuty sformułowane w wniesionej przez obrońcę oskarżonego skardze odwoławczej są ze sobą związane i sprowadzają się do tego, że obraza przepisów postępowania, tj. art.193§1 k.p.k., art. 201 k.p.k, art. 170§1 pkt 1,2,3,4

kp.k., a także nieprawidłowa ocena dowodów przełożyła się – zdaniem skarżącego – na wadliwe ustalenia faktyczne w zakresie czynu przypisanego temu oskarżonemu w wyroku (art. 438 pkt 3 k.p.k.).

Analiza dowodów co do osoby oskarżonego R. P. każe dojść do wniosku, że nie doszło do obrazy wskazanych w apelacji przepisów prawa procesowego. To, że ocena zebranych dowodów doprowadziła do wydania orzeczenia o określonej treści nie upoważnia do twierdzenia, że jest ona oceną jednostronną i wybiórczą, naruszającą zasadę obiektywizmu.

Już na wstępie wymaga zaznaczenia, że wobec treści zarzutów i argumentacji na ich poparcie w znaczącej części aktualne są uwagi już poczynione w części I niniejszego uzasadnienia – co do braku podstaw odnośnie podzielenia zarzutu obrazy art. 41§1 k.p.k., w części II – co do ocen związanych z wiarygodnością świadka K. T. (1) oraz w części III – co do wydanych w sprawie opinii oraz braku warunków do powołanie nowych biegłych.

Sąd I instancji przypisując oskarżonemu sprawstwo czynu z art. 272 k.k. w zb. z art. 18§3 k.k. w zw. z art. 230a§1 k.k. w zb. z art. 18§3 k.k. w zw. z art. 239§1 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. – nie popełnił błędu i nie obraził art.7 k.p.k. czy art. 410 k.p.k.

Z akt sprawy wynika, że odnośnie udziału oskarżonego R. P. ustalenia Sądu Okręgowego poczynione zostały w oparciu o całokształt dowodów zgromadzonych w sprawie. Wbrew twierdzeniom obrońcy Sąd I instancji ustalając stan faktyczny poddał właściwej analizie zarówno wyjaśnienia oskarżonego, jak też zeznania świadka koronnego K. T. (1), jak też odniósł się do wskazanych w apelacji zeznań świadków K. J. (1), J. K. (1), M. F. (2), W. Ł., Ł. W. oraz B. G. (1) czy wreszcie wyjaśnień złożonych co do tego oskarżonego przez współoskarżonych K. S. (1) oraz R. D. (1) oraz zabezpieczonej w sprawie dokumentacji medycznej i wydanych w sprawie opinii biegłych. W ocenie Sądu Apelacyjnego dokonana analiza wymienionych dowodów jest prawidłowa, stąd też brak jest podstaw do ponownego przytaczania argumentacji Sądu meriti.

Obrońca kwestionuje dowody obciążające oskarżonego – w szczególności zeznania świadka K. T. (1). W sprawie jest bowiem bezsporne, że istotnie czyn przypisany oskarżonemu oparty jest przede wszystkim na obciążających zeznaniach świadka koronnego. Niemniej zeznania te znajdują potwierdzenie w innych dowodach – co było już wykazane w części II niniejszego uzasadnienia.

Równocześnie wskazać należy, że brak jest podstaw do podzielenia zarzutu, że Sąd meriti obraził przepis art. 192§2 k.p.k. przesłuchując świadka koronnego bez obecności biegłego psychologa w tym zakresie aktualny jest pogląd wyrażony w części wcześniejszej niniejszego uzasadnienia, w której poruszone zostały kwestie wspólne dla wszystkich wniesionych w sprawie apelacji.

W tym stanie rzeczy uprawnione jest twierdzenie, że argumenty podniesione w apelacji obrońcy w istocie bazują na wykazywaniu podstaw do uznania, że świadek koronny nie jest wiarygodny. Argumentacja obrońcy akcentuje również, że wobec treści wyjaśnień współoskarżonych K. S. (1) i R. D. (1) brak jest stanowczych dowodów jego winy – skoro zeznania K. T. (1) obciążające oskarżonego nie zostały pozytywnie zweryfikowane.

Powyższe kwestie zostały dostrzeżone i ocenione przez Sąd I instancji. Apelacja obrońcy nie dostarczyła natomiast żadnych argumentów mających wpływ na podważenie ocen dowodów dokonanych przez Sąd I instancji i poczynionych na tej podstawie ustaleń faktycznych, które mają znaczenie dla odpowiedzialności karnej oskarżonego R. P..

Równocześnie brak jest również rzeczowej argumentacji skarżącego obrońcy odnośnie motywów jakie miałyby kierować świadkiem koronnym, która uzasadniałyby jej podzielenie, że oskarżony R. P. został pomówiony o niepopelnione przestępstwa – nie przedstawił bowiem żadnych okoliczności, które wskazywałyby przyczyny wskazania właśnie tego oskarżonego jako osoby, która stawiała się na badanie rezonansem magnetycznym w zamian za K. S. (1).

Mając na uwadze powyższe Sąd Apelacyjny nie uwzględnił zarzutów i wniosków obrońcy oskarżonego dzieląc stanowisko Sądu orzekającego co do winy oskarżonego oraz oceny prawnej w zakresie przypisanego mu czynu.

Orzeczone wobec oskarżonego kara nie nasuwa zastrzeżeń, bowiem uwzględniają wyeksponowane w uzasadnieniu wyroku okoliczności obciążające i brak jest w praktyce okoliczności łagodzących. Tak ukształtowanemu orzeczeniu nie można zarzucić rażącej surowości w rozumieniu art. 438 pkt 4 k.p.k.

Odnosnie apelacji obrońców oskarżonego L. R..

Sporządzona w sprawie skarga odwoławcza jest niezwykle obszerna i drobiazgowa. Niemniej kontrola odwoławcza dokonana przez Sąd Apelacyjny w żadnej mierze nie potwierdziła zasadności stawianych zarzutów.

Już na wstępie stwierdzić należy, że w ocenie sądu odwoławczego Sąd Okręgowy prawidłowo ustalił stan faktyczny co do sprawstwa oskarżonego w zakresie przypisanego mu w wyroku czynu, wywodząc logiczne wnioski z właściwie przeprowadzonej oceny wszystkich dowodów zebranych w sprawie odnoszących się do tego oskarżonego. Sąd Okręgowy prawidłowo rozważył wszystkie dowody zgromadzone w sprawie w ich całokształcie i wzajemnym powiązaniu oraz dokonał wyboru, którym z nich daje wiarę, a którym tej wiary odmawia i z jakiego powodu. Apelacja obrońców oskarżonego – choć z bardzo rozbudowanymi zarzutami – nie przedstawiła natomiast tego rodzaju argumentów, które mogłyby skutecznie zakwestionować stanowisko zaskarżonego wyroku w tym zakresie.

W zakresie sformułowanych zarzutów w punktach 2.1.1 do 2.1.3 – stanowisko Sądu Apelacyjnego co do braku podstaw do ich podzielenia zostało wyrażone w części wstępnej niniejszego uzasadnienia i dlatego ponownie nie będzie na tym etapie powtarzane. Podobnie rzecz ma się z zarzutami sformułowanymi w punktach 2.1.7. - 2.1.11.

Co do pozostałych zarzutów stwierdzić należy, że kontrola odwoławcza przeprowadzona w sprawie nie potwierdziła ich zasadności.

Po pierwsze nie doszło do obrazy art. 7 k.p.k. oraz art. 410 k.p.k., bowiem w realiach niniejszej sprawy nie można twierdzić zasadnie, że Sąd Okręgowy nie rozważył wszechstronnie materiałów dowodowych i nie wyciągnął racjonalnych wniosków z przeprowadzonych dowodów. Przede wszystkim zwrócić należy uwagę, że Sąd meriti odniósł się szczegółowo do wszystkich wyjaśnień złożonych w sprawie przez oskarżonego (vide strona 194 – 202 uzasadnienia), a następnie poddał stosownej analizie w konfrontacji z innymi dowodami.

Słusznie co prawda obrońcy zauważają, że na winę oskarżonego L. R. w odniesieniu do czynu przypisanemu temu oskarżonemu w wyroku czynów wskazują przede wszystkim zeznania świadka koronnego, niemniej nie jest to jedyny dowód w sprawie. W szczególności Sąd poddał właściwej analizie zeznania świadków K. J. (1), B. G. (1), Ł. W. , S. T. (1) i P. W. oraz A. P. (3) – zestawiając je z wyjaśnieniami samego oskarżonego oraz oskarżonego M. R.. Analiza powyższych dowodów osobowych doprowadziła Sąd meriti do prawidłowych wniosków, że wskazują one na bezpośrednie relacje oskarżonego L. R. ze świadkiem T. w gromadzeniu dokumentacji lekarskiej celem uzyskania odroczenia kary pozbawienia wolności. Tym samym wykluczają wersję prezentowaną przez M. R. , że inicjatywa związana z wytworzoną w sprawie dokumentację lekarską wyłącznie do niego należała i o bezprawnych działaniach oskarżony L. R. nic nie wiedział. Powyższa ocena w pełni koresponduje z dokumentacją medyczną dotyczącą oskarżonego L. R. i wydanymi w tej sprawie opiniami biegłych. Również w tym zakresie brak jest podstaw do skutecznego podważenia ocen Sądu skoro wymienione dowody zostały poddane stosownej analizie, a ocenom nie można zarzucić braku logicznego rozumowania, naruszenia wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego. Nie można podzielić przy tym wyводу skarżących obrońców, że z obrazą przepisu art. 7 k.p.k. doszło do przypisania oskarżonemu L. R. sprawstwa w postaci podżegania popełnionego przez akceptowanie zachowań czynności sprawczych realizowanych przez M. R. – wywód obrońców w tym zakresie pomija okoliczność, iż czyn przypisany oskarżonemu L. R. polegał na działaniu wspólnie i w porozumieniu z oskarżonym M. R.. W tej sytuacji nie ma znaczenia jakie konkretnie czynności wykonywał każdy z oskarżonych – bowiem na tym właśnie polega istota współsprawstwa. Działanie wspólnie i w porozumieniu w rozumieniu art. 18 § 1 k.k. nie ogranicza się do takich sytuacji, gdy wszystkie elementy i przebieg podjętego działania wynikają z uprzedniego uzgodnienia między współdziałającymi. Mieści ono w sobie również takie działania, których podjęcie dyktuje czy wymusza rozwój wydarzeń, o ile postawa współdziałającego nie dostarczy podstaw do przyjęcia, iż

nie akceptuje on działań niezgodzonych, wykraczających poza zakres wstępnego porozumienia. Prawidłowo również wskazał Sąd meriti, że zgodność woli w działaniu oskarżonych wynika z analizy ich zachowań.

Nie jest trafny zarzut z punktu 2.1.6 obrazu art. 170§1 pkt 2 k.p.k. W tym zakresie dość stwierdzić, że biegli wydający opinię w sprawie oskarżonego L. R. wskazali, że w składzie opiniującym nie była niezbędna biegła radiolog – H. M. (2) uczestniczyła jedynie jako specjalista i dokonała opisu jednego z badań, które potraktowane zostało jako materiał pomocniczy (vide k.14348, t. 71).

Nie mają także racji obrońcy zarzucając w punkcie 2.1.12 obrazę art. 366§1 k.p.k. w zw. z art. 370§4 k.p.k. Wielokrotnie i jednoznacznie w swej wymowie w orzecznictwie prezentowany jest pogląd, że obowiązek nałożony na przewodniczącego rozprawy w ramach art. 366 § 1 k.p.k. obejmuje wyjaśnienie istotnych okoliczności sprawy, ocenianych przez pryzmat realizacji zasady prawdy materialnej, a więc poprzez ocenę dokonanych ustaleń faktycznych. Innymi słowy, należy odpowiedzieć na pytanie, czy niewyjaśnienie danej okoliczności mogłoby mieć wpływ na ustalenia faktyczne i czy gdyby ją wyjaśniono, to te ustalenia mogłyby być inne. Tym samym wskazane w zarzucie okoliczności związane z uchylaniem pytań obrońców nie wskazują, by pytania te bezpośrednio przekładały się na czynienie ustaleń co do znamion czynu przypisanego oskarżonemu L. R. w wyroku. Odnośnie zaś wiarygodności świadka K. T. (1) wykazane zostało już wcześniej, że w sposób prawidłowy została poddana ocenie jego wiarygodność i brak jest podstaw do skutecznego argumentowania, że w sposób bezkrytyczny Sąd orzekający ocenił powyższy dowód.

Konkludując stwierdzić należy, że wbrew twierdzeniom skarżących obrońców nie doszło do zarzucanego w apelacji błędu w ustaleniach faktycznych. W orzecznictwie ugruntowany jest pogląd, że zarzut błędu w ustaleniach faktycznych nie może ograniczać się wyłącznie do polemiki z ocenami dokonanymi przez Sąd I instancji, bez wykazania jakich konkretnie uchybień w zakresie zasad logicznego rozumowania dopuścił się sąd w ocenie zebranego materiału dowodowego. Stawiając zarzut błędu w ustaleniach faktycznych należy wskazać, jakich uchybień w świetle zgodności (lub niezgodności) z treścią dowodu, zasad logiki (błądność rozumowania i wnioskowania) czy sprzeczności (bądź nie) z doświadczeniem życiowym lub wskazaniem wiedzy dopuścił się w dokonanej przez siebie ocenie dowodów sąd pierwszej instancji" (OSNwSK 2005, z. 1, poz. 949 oraz poz. 947). Nie może zatem zarzut oparty o art. 438 pkt 3 k.p.k. opierać się na odmiennej ocenie materiału dowodowego, innymi słowy mówiąc na forsowaniu własnego poglądu strony na tę kwestię. Wniesiona w sprawie apelacja obrońców bazuje wyłącznie na wyjaśnieniach oskarżonego L. R., według nich zasługujących na wiarę i twierdzeniu na tej podstawie, że zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie upoważniał do przypisania mu zarzucanego aktem oskarżenia czynu. Tym samym nie może on zostać uznany za skuteczny.

Odnośnie apelacji wniesionych przez obrońców oskarżonego M. R. .

Nie można zgodzić się z wywodami obrońców dotyczących orzeczenia Sądu I instancji w zakresie czynu przypisanego oskarżonemu M. R. w wyroku. Obrońcy zarzucają wyrokowi przede wszystkim to, że Sąd Okręgowy nie poczynił prawidłowych ustaleń co do nakłonienia K. T. (1) przez oskarżonego M. R. do działań, które spowodować miały uzyskanie stwierdzającej nieprawdę dokumentacji medycznej dotyczącej stanu zdrowia L. R. i istnienia przeciwwskazań medycznych do odbywania przez niego kary pozbawienia wolności w warunkach izolacji penitencjarnej, a także świadomości oskarżonego odnośnie nieprawdziwości stwierdzeń co do rzeczywistego stanu zdrowia zawartych w opinii sporządzonej przez dr P. oraz oskarżoną M. L. (1). Przyczyną powyższych błędnych ustaleń faktycznych było wynikiem obrazu szeregu przepisów rządzących procesem gromadzenia i oceny dowodów.

Z tym poglądem nie można się zgodzić.

Odnosząc się w pierwszym rzędzie do zarzuconej obrazu przepisów postępowania wskazać należy, że treść zarzutów oraz argumenty na ich poparcie zaprezentowane w skargach odwoławczych obrońców oskarżonego M. R. powodują, że w znaczącym zakresie do zarzutów, które zostały sformułowane w punktach I.a) –c) oraz e) - f) z apelacji obrońcy oskarżonego adw. J. P. (4), zaś w punktach II.1.1-1.4 oraz II.1.7 z apelacji obrońcy oskarżonego adw. J. K. (2) zachowuje

aktualność stanowisko wyrażone przez Sąd Apelacyjny w części I- III niniejszego uzasadnienia. Dodatkowo wskazać jednak należy, że:

Niewątpliwie podstawowym dowodem obciążającym oskarżonego M. R. są zeznania świadka koronnego K. T. (1). Odpowiadając na zarzuty z punktów 1.a) – do 1.c) i argumentację na ich poparcie z apelacji obrońcy oskarżonego adw. J. P. (4), który wskazał, że z obrazą art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. dowód z zeznań świadka koronnego nie doznał żadnej pozytywnej weryfikacji co do zakresu kontaktów oraz działań na których wykonanie przez K. T. (1) zgodził się M. R. – w szczególności również co do świadomości M. R., że gromadzona dokumentacja lekarska stwierdza nieprawdę. Obrońca podkreślił przy tym, że nie było uprawnione bezkrytyczne danie przez Sąd meriti wiary świadkowi koronnemu, skoro K. T. (1) w swojej działalności posługiwał się kłamstwem i pomawiał inne osoby, o czym świadczy materiał dowodowy również zgromadzony w niniejszej sprawie. Równocześnie podniósł, że w przeciwieństwie do zeznań świadka koronnego wyjaśnienia oskarżonego M. R. są konsekwentne i logiczne – i dlatego to one winny zostać pozytywnie ocenione.

Nie ma racji obrońca oskarżonego argumentując, że z naruszeniem art. 7 k.p.k. Sąd ocenił zeznania świadka koronnego w zestawieniu z wyjaśnieniami oskarżonego M. R.. Wbrew lansowanemu przez obrońcę pogładowi wyjaśnienia oskarżonego nie mają waloru stanowczości – co prawidłowo dostrzegł Sąd Okręgowy (vide uzasadnienie strony 189-193 oraz 202-204). Trafnie przy tym ocenił, że oskarżony zaangażował się do działań zmierzających do uzyskania odpowiedniej dokumentacji medycznej dowodzącej przeciwskażeń do pobytu L. R. w zakładzie karnym. Uprawniony jest również wniosek Sądu meriti, że w świetle zgromadzonego materiału dowodowego oczywistym jest, iż uzyskiwanie zaświadczeń, konsultacji, opinii w sposób jaki to czynił K. T. (1) oraz z treściami uzyskiwanych dokumentów zgodnie z oczekiwaniami płacącego, zwłaszcza że były to ogromne kwoty, nie miało nic wspólnego z legalnością. Brak jest zatem podstaw do uznania, że M. R. nie miał świadomości bezprawnych działań – skoro kontakt z T. nawiązał z polecenia P. B. (2), zaś zgromadzona w sprawie dokumentacja lekarska, zapiski sporządzone przez M. R. (vide k. 473, 500, 503v 507) i informacje z rachunku bankowego potwierdzają okoliczności wynikające z zeznań świadka koronnego co do okoliczności składających się na znamiona czynu przypisanego oskarżonemu M. R.. Oczywiście oskarżony M. R. w swoich wyjaśnieniach składanych w sprawie, nawet w tych w których przyznał się do czynu mu zarzucanego, akcentował, że jedynym motywem jaki nim kierował była troska o ojca i praktycznie nigdy nie przyznał, że posiadał pełną wiedzę o działaniach podejmowanych w sprawie przez K. T. (1) – niemniej uznanie, że są to wyjaśnienia zasługujące na wiarę byłoby naiwnością. Przypomnieć zatem w tym miejscu należy, że w procesie dochodzenia do prawdy materialnej, zwłaszcza gdy chodzi o ocenę zamiaru nie mają kluczowego znaczenia depozycje oskarżonego – zgodnie z treścią art. 9§1 k.k. zamiar to proces zachodzący w psychice sprawcy, wyrażający się w świadomej woli zrealizowania przedmiotowych znamion czynu zabronionego, a jego prawidłowe ustalenie wymaga przede wszystkim dokładnej analizy zgromadzonych w sprawie dowodów – w tym co do strony przedmiotowej konkretnego czynu.

Odpowiadając zaś na zarzut z pkt 1) d) apelacji adw. J. P. (4) – nie ma podstaw do podzielenia poglądu, że gdyby Sąd Okręgowy dopuścił wnioskowany dowód w postaci zeznań świadka P. R. (1) na okoliczność spędzania przez tego świadka urlopu wypoczynkowego w 2005 r. to inna byłaby ocena wiarygodności świadka K. T. (1). W ocenie Sądu odwoławczego wniosek powyższy prawidłowo został oddalony przez Sąd orzekający, a obrońca nie przedstawił żadnych rzeczowych argumentów mogących skutecznie podważyć tą decyzję procesową.

Odnosząc się zaś do zarzutów sformułowanych w punktach 1.5- 1.10 z apelacji obrońcy oskarżonego M. R. – adw. J. K. (2) stwierdzić należy, że nie można uznać ich zasadności.

Co do braku inicjatywy dowodowej Sądu zarzuconej w punkcie 1.5 dość stwierdzić, że w perspektywie art. 167 k.p.k. aktywność dowodowa obrońcy jest jego obowiązkiem, co w konsekwencji powoduje, że nieakceptowalne jest liczenie w procesie dochodzenia do prawdy materialnej wyłącznie na inicjatywę ze strony Sądu w kierunku wprowadzania i przeprowadzania dowodów odciążających reprezentowaną stronę i przerzucanie na Sąd tego obowiązku. Skoro oskarżony korzystał w toku procesu z pomocy obrońcy, a obrońca nie widział potrzeby zgłoszenia dowodu wskazanego w zarzucie – nie można aktualnie zasadnie twierdzić, że wskutek jego nieprzeprowadzenia sąd nie zrealizował w sposób prawidłowy obowiązku ustalenia prawdy materialnej.

Sformułowane jako obraza art. 7k.p.k., 410 k.p.k. oraz art. 424 k.p.k. zarzut z punktu 1.8 sprowadza się do próby podważenia wiarygodności świadka T. z perspektywy wysokości ustalonego dla niego honorarium za bezprawne działania w sytuacji akcentowania, że oczywista i niekwestionowana choroba kardiologiczna L. R. nie wymagała takich zabiegów – nie może być skuteczna, skoro pomija ona wymowę całości dowodów zgromadzonych w sprawie wskazujących, że aktywne działania w sprawie L. R. były podejmowane przez świadka T. – z pełną aprobatą zarówno oskarżonego L. R., jak i oskarżonego M. R. współdziałających ze sobą, co prawidłowo ustalił Sąd I instancji.

Nie ma większego znaczenia w sprawie, a tym samym wpływu na treść wyroku zarzut z punktu 1.9 apelacji. Kontestowany przez obrońcę zapis w przypisanym oskarżonemu czynie działania „w celu uniknięcia odpowiedzialności karnej” obejmuje wszak nie tylko sytuacje związane z toczącym się postępowaniem na etapie przed wydaniem wyroku, ale całość postępowania karnego – w tym także etap wykonawstwa. Nie ma zatem racji obrońca twierdząc, że działania oskarżonego M. R. związane z odroczeniem wykonania kary wobec L. R. – równocześnie wykluczały możliwość ustalenia, że zmierzały one do „uniknięcia odpowiedzialności karnej”.

Nie można także podzielić zarzutu z pkt 1.10. apelacji. Niewątpliwie do wypełnienia znamion strony przedmiotowej przestępstwa z art. 229 § 1 k.k. należy m.in. wręczenie korzyści majątkowej "osobie pełniącej funkcję publiczną". W art. 115 § 19 k.k. ustawodawca wymienił cztery kategorie osób pełniących funkcje publiczne: a) funkcjonariusza publicznego, b) członka organu samorządowego, c) osoby zatrudnionej w jednostce organizacyjnej dysponującej środkami publicznymi (chyba że wykonuje wyłącznie czynności usługowe), d) innej osoby, której uprawnienia i obowiązki w zakresie działalności publicznej są określone lub uznane przez ustawę lub wiążącą Rzeczpospolitą Polską umowę międzynarodową. W opisie czynu przypisanego istotnie wymieniony został J. P. (1). Wbrew jednak twierdzeniom skarżącego ustalenia faktyczne jakie poczynił w sprawie Sąd I instancji nie wskazują, że wystawiając opinię o stanie zdrowia oskarżonego L. R. wymieniony biegły sądowy „pełnił funkcję publiczną” jak tego wymaga art. 299§1 k.k. Takich ustaleń i wskazań nie zawarł również Sąd I instancji odnosząc się do oceny prawnej w zakresie czynu przypisanego oskarżonym L. R. i M. R. (vide strony 281 – 286 uzasadnienia). Podzielając pogląd obrońcy, że w realiach niniejszej sprawy trudno uznać, by J. P. (1) należał do kręgu osób pełniących funkcję publiczną w rozumieniu art. 115 § 19 k.k. – niemniej nie można tracić z pola widzenia, że kwalifikacja prawna czynu przypisanego oskarżonemu z art. 229§1 k.k. determinowana jest przede wszystkim ustaleniem, że do kręgu osób pełniących funkcje publiczne bezspornie należała wskazana w opisie czynu oskarżona M. L. (1), która w niniejszym postępowaniu została skazana za przyjęcie korzyści majątkowej od K. T. (1) kwoty 1000 zł w zamian za wystawienie L. R. zaświadczenia lekarskiego poświadczającego nieprawdę, tj. za łapownictwo bierne z art. 228§3 k.k. (punkt XXXV wyroku).

Ponownie podkreślić należy i powtórzyć za Sądem I instancji, że zeznania świadka koronnego nie były jedynym dowodem obciążającym oskarżonego M. R. w sprawie – Sąd Okręgowy przeprowadzone w sprawie dowody ujawnione na rozprawie zgodnie z treścią art. 410 k.p.k. poddał swobodnej ocenie zgodnie z wymogami art. 7 k.p.k., o czym świadczy treść uzasadnienia sporządzonego zgodnie z art. 424 k.p.k. W efekcie poczynione w sprawie ustalenia faktyczne są prawidłowe – bo uwzględniają całokształt okoliczności wynikających z przeprowadzonych w sprawie dowodów. W ocenie Sądu Apelacyjnego stanowisko Sądu Okręgowego zasługuje na aprobatę, tym bardziej że argumentów obrońcy adw. J. P. (4) nie można ocenić inaczej niż jako polemiki z tymi ustaleniami.

Przy prawidłowych ustaleniach faktycznych, właściwie Sąd I instancji zakwalifikował zachowanie oskarżonego jako wyczerpujące czyn z art. 230a§1 k.k. w zb. z art. 239§1 k.k. w zb. z art. 273 k.k. w zb. z art. 18§2 k.k. w zw. z art. 229§3 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

Kary wymierzonej wobec oskarżonego za ten czyn w wymiarze 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności nie można uznać za rażąco i niewspółmiernie surową – skoro orzeczona ona została z warunkowym zawieszeniem jej wykonania. Takich cech nie nosi także orzeczona wobec oskarżonego grzywna.

Odnosnie apelacji obrońców oskarżonej M. L. (1).

Apelacje te są niezasadne i tym samym nie mogły zostać uwzględnione.

Intencją skarżących obrońców było zakwestionowanie ustaleń faktycznych stanowiących podstawę wyroku skazującego oskarżoną za czyny z art. 228§3 k.k. w zb. z art. 271§3 k.k. w zb. z art. 18§3 k.k. w zw. z art. 239§1 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

W tym celu podniesione zostały zarzuty obrazy przepisów postępowania, co miało wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, a to z obszaru regulującego kwestie związane z gromadzeniem i przeprowadzaniem dowodów, tj. art. 171§1 pkt 1 k.p.k. i art. 391§1 k.p.k. oraz art. 170§1 pkt 2 i 3 k.p.k. w zw. z art. 201k.p.k. i art. 200§3 k.p.k. , a także ze sfery oceny dowodów, tj. art. 4 k.p.k. , art. 5§2 k.p.k. , art. 410 k.p.k. oraz art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie wadliwej oceny materiału dowodowego i w konsekwencji doprowadziły do błędów w ustaleniach faktycznych.

Mimo wyjątkowo szerokiego rozbudowania zarzutów apelacje w istocie sprowadzają się do akcentowania okoliczności, iż oskarżona M. L. (1) nie przyznała się do popełnienia zarzucanych jej czynów, Sąd nie uwzględnił części wyjaśnień współoskarżonych R. K. (1) i L. R., w których zaprzeczyli aby uzyskali zaświadczenia od oskarżonej za pośrednictwem świadka koronnego K. T. (1), zeznań świadków (w szczególności A. R.), zaś w zakresie przyjmowania przez oskarżoną korzyści majątkowych Sąd oparł się na jedynym dowodzie ją obciążającym w postaci zeznań świadka K. T. (1), które mają wątpliwą wartość dowodową. Obrońcy oskarżonej silnie podkreślali także okoliczności związane z warunkami panującymi w zakładach penitencjarnych w aspekcie możliwości zapewnienia w nich właściwej opieki medycznej pod kątem schorzeń zdiagnozowanych u osób, którym zostały wystawione zaświadczenia o stanie zdrowia.

Już na wstępie Sąd Apelacyjny zaznacza, że w zakresie w jakim apelacje zarzuciły obrazę art. 41§1 k.p.k., czy też nieuprawnione korzystanie w sprawie z zeznań świadka koronnego, w sytuacji gdy oskarżonej zostały zarzucone czyny spoza katalogu ustawy o świadku koronnym, a także co do wartości dowodowej zeznań K. T. (1) – w pełni aktualne są wcześniejsze uwagi zamieszczone na wstępie rozważań i dlatego nie będą one ponawiane.

Odnosząc się zaś do pozostałych wywodów obrońców zawartych we wniesionych apelacjach stwierdzić należy, że z uwagi na wyczerpujące omówienie dowodów zgromadzonych w sprawie przez Sąd pierwszej instancji, którą to argumentację Sąd Odwoławczy podziela w pełnym zakresie, ponowne jej przytaczanie jest zbędne. Zgodnie z ugruntowanym orzecznictwem w sytuacji, gdy apelacja została sporządzona w niezwykle drobiazgowy sposób, a bardzo szczegółowe i rozbudowane jej uzasadnienie, w wielu momentach zacierają istotę stawianych zarzutów – a tak właśnie należy ocenić apelację sporządzoną w sprawie niniejszej – to taki sposób redakcji środka odwoławczego nie obciąża Sądu Odwoławczego do równie kazuistycznego odpięcia wszystkich, najdrobniejszych nawet zarzutów i ustosunkowania się do każdej, nawet całkowicie ubocznej kwestii tam zasygnalizowanej i uprawnia tym samym Sąd Odwoławczy do zbiorczego potraktowania odniesienia się do wskazywanych przez obrońcę i wyrwanych z kontekstu pewnych faktów, okoliczności, czy zaledwie strzępów informacji (vide chociażby postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26.03.2009 roku w sprawie sygn. akt II KK 276/08, LEX nr 491347).

Tak właśnie potraktować należy zarzuty i argumentację na ich poparcie zawartą w apelacji obrońcy oskarżonej adw. M. L. (2) i adw. D. B. z punktów I. 5-25 oraz II.1- 19

Mając za punkt wyjścia powyżej przedstawione uwagi natury ogólnej w pierwszej kolejności zauważyć należy co następuje.

Sąd Okręgowy ustalając stan faktyczny co do okoliczności związanych z czynami zarzucenymi oskarżonej M. L. (1) dokonał prawidłowej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego. Przy ocenie tej miał na względzie nie tylko wyjaśnienia samej oskarżonej (vide uzasadnienie wyroku Sądu I instancji – strony od 23 do 29), ale również pozostały materiał dowodowy zgromadzony w sprawie – w tym również treść zeznań świadka T., na których niewątpliwie oparł większość ustaleń. Wbrew zarzutom apelacji obrońców dokonana przez Sąd I instancji ocena materiału dowodowego i poczynione ustalenia co do współpracy świadka koronnego z oskarżoną M. L. (1) i wystawiania przez nią dla potrzeb postępowań karnych zaświadczeń poświadczających nieprawdę co do istnienia przeciwwskazań medycznych do osadzenia wskazanych w zarzutach osób w jednostkach penitencjarnych nie narusza zasady swobodnej oceny dowodów i jest w zgodzie z art. 7 k.p.k. Nie doszło również do zarzuconej przez obrońców

obraży art. 410 k.p.k. skoro Sąd I instancji przy ferowaniu wyroku nie oparł się na dowodzie nie wprowadzonym w sposób prawidłowy w poczet materiału dowodowego, jak też nie pominął żadnego spośród tych którymi dysponował.

Punktem wyjścia do dalszych rozważań jest to, że oskarżona M. L. (1) nie kwestionowała faktu, iż będące przedmiotem czynności sprawczych zarzuconych jej w ramach czynów dokumenty lekarskie w postaci zaświadczeń zostały przez nią wystawione. Również obrońcy oskarżonej nie kwestionując, że zaświadczenia dotyczące schorzeń R. K. (1), A. R., P. B. (2), K. S. (1) i L. R. były wystawione przez oskarżoną – podnosili przede wszystkim to, że oskarżona przed wystawieniem zaświadczenia przeprowadzała badania chorych, nie miała wiedzy, że dokumentacja lekarska dostarczana jej przez osoby badane była rzekomo spreparowana i że stan zdrowia pacjentów nie był zgodny z tym, który wynikał z dokumentacji lekarskiej, a także że brak jest wiarygodnych dowodów na przyjmowanie przez oskarżoną korzyści majątkowych w zamian za wystawienie zaświadczenia przez lekarza sądowego o określonej treści.

Temu twierdzeniu przeczą ustalenia poczynione przez Sąd I instancji i dokonana na tej podstawie ocena zarówno co do aspektu prawnego działań zrealizowanych przez oskarżoną, jak i co do zastosowanej represji karnej, którą Sąd Apelacyjny w pełni podziela (vide uzasadnienie strony 4-6, 23-29, 34, 35-37, 39-40, 43, 46, 48, 54, 66-70, 101-102, 106-108, 114, 118, 122, 125, 131, 136, 156, , 167, 172, 181, 193, 198, 207, 211 -212, 215-216, 239, 241, 245-256, 266-267, 286-288, 299 -300).

Zgodzić należy się również w pełni ze stanowiskiem Sądu Okręgowego, że oskarżona M. L. (1) nie miała kompetencji merytorycznych do weryfikacji wniosków specjalistów, rozstrzygania różnic zdań i zawarcia twierdzenia przeciwnego – co miało miejsce np. w przypadku zaświadczenia z dnia 22 marca 2005 r. wystawionego w sprawie oskarżonego L. R.. Kompetencje lekarza sądowego określone w przepisach ustawy z dnia 15 czerwca 2007 r. o lekarzu sądowym (Dz. U. 2007.123.849) sprowadzają się w istocie do usprawiedliwiania niestawiennictwa z powodu choroby, na wezwanie lub zawiadomienie sądu lub organu prowadzącego postępowanie karne - o czym mówi art. 1.2 powołanej ustawy. W żaden sposób powyższych kompetencji nie można zrównać z uprawnieniami do wydawania opinii – bo w tym zakresie kompetencje przysługują wyłącznie biegłym sądowym.

Bez wątplenia działanie oskarżonej wypełniało kryteria art. 115§4 k.k. Wystawiając zaświadczenia o stanie zdrowia dla różnych osób na zlecenie świadka koronnego K. T. (1), zawierające dokładnie z jego oczekiwaniami wskazania co do przeszkód uniemożliwiających pobyt tychże osób w zakładzie karnym czy też stawiennictwa na czynności procesowe z działalności tej uczyniła sobie stały proceder – słusznie zatem ustalił i ocenił Sąd Okręgowy, że wystawianie zaświadczeń o określonej treści wiązało się z przekazywaniem „co jakiś czas” oskarżonej kwot w wysokości od 100-300 złotych, co z kolei determinowało oskarżoną do dalszej współpracy. Działanie w celu osiągnięcia korzyści majątkowej zachodzi bowiem nie tylko wówczas, gdy sprawca od razu uzyskuje zapłatę, ale także i wówczas gdy jest ona odłożona w czasie, a więc chwilowo rezygnuje z zapłaty by niejako „utrzymać” proceder przynoszący korzyść majątkową na przyszłość. Zauważenia również wymaga, że korzyść majątkowa zgodnie z treścią art. 115§ 4 k.k. działaniem w celu osiągnięcia korzyści majątkowej jest działanie skierowane na osiągnięcie korzyści majątkowej na rzecz innych osób – wystawianie zaświadczeń lekarskich na rzecz osób wskazanych w zarzutach nie tylko wiązało się z określoną korzyścią osobistą uzyskiwaną przez wymienionych, ale było związane z bezprawnym uzyskiwaniem korzyści majątkowej osiąganej w związku z tym procederem zarówno przez świadka T., jak i innych osób w nim uczestniczących.

Podkreślenia zatem wymaga, że:

- zaświadczenia wydawane przez oskarżoną zawierają wnioski, których oskarżona jako lekarz sądowy nie miała prawa zawierać – w tym weryfikujące wnioski specjalistów,
- rozstrzygają różnice zdań i zawierają twierdzenia przeciwne od wniosków lekarzy specjalistów – co miało np. miejsce tak w przypadku zaświadczenia wystawionego dla L. R.
- w przypadku czynu z pkt XXIII aktu oskarżenia – przyjęła kwotę 1000 zł za wystawienia dla L. R. zaświadczenia lekarskiego – równocześnie treść wystawionego zaświadczenia nie miała związku z rzeczywistym stanem zdrowia,

a jego zapisy były uzgodnione z K. T. (1) – co istotne: wysunęła przy tym dalej idące wnioski niż lekarze (...) o konieczności przeprowadzenia operacji

- Zarzuty XXIV – XXXII – wystawiała dokumenty poświadczające nieprawdę co do stanu zdrowia trzykrotnie dla R. K. (1), dla A. R., dla P. B. (2) (x2) i 2x dla S.

Wbrew zatem stanowisku wyrażonemu przez obrońców stwierdzić należy, że bezpodstawne są zarzuty oparcia rozstrzygnięcia o winie oskarżonej w zakresie przypisanych jej w wyroku czynów wyłącznie na dowodach niekorzystnych dla oskarżonej. Lektura uzasadnienia zaskarżonego wyroku wskazuje, że Sąd wszechstronnie i starannie poddał ocenie wszystkie dowody zgromadzone w sprawie – w tym również opinie biegłych, którzy odnosząc się do zaświadczeń wystawianych przez oskarżoną wskazali jakie treści w nich zawarte są nieuprawnione i z jakich powodów uznali je za nieprawidłowe. To, że obrońcy nie zgadzają się z wydanymi w sprawie opiniami nie czyni tych opinii niepełnymi i niejasnymi stwarzając podstawy do wywołania w sprawie konieczności dopuszczenia dowodu z innego zespołu biegłych. Stąd brak jest podstaw do podzielenia zarzutów w zakresie obrazy art. 201 k.p.k., czy też art. 193§1 k.p.k.

Sąd Apelacyjny nie podziela także zarzutów związanych z obrazą art. 170§1 k.p.k. (punkty I.23- 26 apelacji). W tym zakresie przede wszystkim wskazać należy, że Sąd Okręgowy rozpoznając zgłoszone wnioski dowodowe wskazał powody z jakich je oddalił co zostało należycie uzasadnione. Podkreślić należy, że o dopuszczeniu określonego dowodu nie decyduje subiektywne przekonanie wnioskodawcy o istotności dowodu, ale obiektywne i weryfikowalne przekonanie organu, iż dowód ma znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy (tak przykładowo: Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 sierpnia 2015 r., SNO 44/15). Analiza tej sprawy prowadzi do wniosku, że dla prawidłowego wyrokowania nie było konieczne przeprowadzenie dowodu z akt sprawy o sygn. akt V K 267/03, bowiem słusznie uznał Sąd okręgowy, iż byłoby to nieprzydatne dla czynienia ustaleń w zakresie uprawnień lekarza sądowego – a do tego de facto wniosek dowodowy zmierzał. Dodatkowo wskazać należy, że odnośnie uwarunkowań przeprowadzenia przesłuchania świadka z udziałem psychologa w związku z zarzutami obrazy art. 192§2 k.p.k. czy też obrazy art. 201 k.p.k. oraz art. 193§1 k.p.k. – w pełni aktualne są uwagi poczynione przez Sąd Apelacyjny w części II i III niniejszego uzasadnienia.

W ocenie Sądu odwoławczego nie doszło również do zarzuconej przez obrońców obrazy prawa materialnego. Jest bowiem oczywiste, że skoro oskarżona M. L. (1) jako lekarz sądowy miała kompetencje wyłącznie do usprawiedliwiania niestawiennictwa z powodu choroby, na wezwanie lub zawiadomienie sądu lub organu prowadzącego postępowanie karne - zaświadczenia przez nią wystawione nie mogły zawierać opinii. Tym samym nie można skutecznie wywodzić, że doszło do obrazy art. 271§3 k.k. poprzez błędną wykładnię czynności sprawczej.

Reasumując: apelacja obrońców oskarżonej M. L. (1) nie dostarczyła tego rodzaju argumentów, by doprowadzić do orzeczenia reformatoryjnego w kierunku oczekiwanym przez skarżących.

Orzeczone natomiast kary jednostkowe pozbawienia wolności i grzywny uwzględniają wszelkie okoliczności mające wpływ na ich wysokość, stosownie do dyrektyw z art. 53 k.k. Odnośnie orzeczonej kary łącznej Sąd zajmie stanowisko w części odnoszącej się do apelacji prokuratora.

Odnośnie apelacji obrońcy oskarżonego A. P. (1)

Apelacja obrońcy oskarżonego w zasadniczej części nie zasługuje na uwzględnienie, a zarzuty w niej podniesione i argumentacja na ich uzasadnienie, świadczą o bezzasadności wywiedzionego środka odwoławczego. Niemniej wywołując kontrolę odwoławczą skutkowałą zmianą wyroku.

Do części zawartych w niej zarzutów i argumentów należy odnieść już wcześniej poczynione rozważania przytoczone przy omawianiu wiarygodności świadka K. T. (1) w części II niniejszego uzasadnienia, czy kwestionowanej przez skarżących obrońców oskarżonych opinii biegłych (część III uzasadnienia).

Intencją skarżącego było wskazanie na wadliwe ustalenia faktyczne poczynione w efekcie gromadzenia dowodów z obrazą prawa procesowego, skutkujące nieprawidłowym uznaniem winy oskarżonego co do czynów przypisanych w wyroku, w tym na przyjęciu korzyści majątkowej od świadka K. T. (1) oraz na poświadczeniu nieprawdy w wydanych opisach badania RM.

Już na wstępie wskazać należy, że Sąd Apelacyjny w zasadniczej części podziela ocenę Sądu I instancji w zakresie materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, który odnosi się do czynów przypisanych w wyroku co do oskarżonego A. P. (1). Wbrew twierdzeniom skarżącego obrońcy nie znalazł potwierdzenia zarzut bezkrytycznego dania wiary świadkowi K. T. (1) – a wywody obrońcy w tym zakresie sprowadzają się do nieuprawnionej polemiki z prawidłową – bo dokonaną zgodnie z zasadami wynikającymi z art.7 k.p.k. – oceną tego dowodu. Nie ma racji również skarżący obrońca, że Sąd nie skonfrontował w sposób prawidłowy zeznań świadka koronnego z innymi dowodami osobowymi. Nie można podzielić poglądu, że nie dostrzegł depozycji świadka K. J. (1) i okoliczności z nich wynikających – skoro takim twierdzeniom przeczy treść uzasadnienia Sądu meriti. Zauważenia przy tym wymaga, że obrońca oskarżonego popada w sprzeczność wywodząc, że zeznania tego świadka są dla oskarżonego korzystne, bo wskazywał na wysoki profesjonalizm oskarżonego i nigdy nie podważał jego kompetencji, ale jednocześnie pomija, że właśnie w zeznaniach tego świadka znajdują potwierdzenie zeznania świadka T., iż opisy badań RM sporządzane przez A. P. (1) były zmieniane zgodnie z jego sugestiami – „podkoloryzowane” i wyolbrzymiane. Powyższe zeznania znalazły jednak potwierdzenie w opiniach biegłych co wskazuje, że nie ma racjonalnych podstaw do zanegowania tych twierdzeń. Negowanie dowodu z opinii biegłych oparte na twierdzeniach skarżącego, że opisy badań RM były wykonane zgodnie ze „szkołą (...) radiologii” – zaś zespół opiniujący stosował inną terminologię i standardy opisów zgodne ze szkołą (...) nie może zostać uznane za skuteczne. Apelacja obrońcy oskarżonego nie przedstawiła takich argumentów, by można było uznać, że nie spełnione były uwarunkowania z art. 201 k.p.k. czy art. 193§1 k.p.k. W ocenie Sądu Apelacyjnego wywodów obrońcy w tym zakresie nie można zatem uznać jak polemiki z tym dowodem.

Zauważenia także wymaga, że w przedmiotowej sprawie strony miały szeroką możliwość zadawania pytań biegłym o czym świadczą protokoły rozpraw przed Sądem I instancji. Jeśli zatem obrońca zarzuca obrazę § 4 art. 171 k.p.k. – bo nie było podstaw do wydania takiej decyzji, to winien wykazać, że treść pytania mogła doprowadzić do wyjaśnienia istotnej w sprawie okoliczności, a tym samym, iż to uchybienie mogło mieć wpływ na treść wyroku. Obrońca nie sprostował jednak temu warunkowi poprzestając bardzo ogólnym sformułowaniu zarzutu w punkcie g) wniesionej apelacji.

Nie można natomiast podzielić stanowiska Sądu I instancji, że w odniesieniu do czynów przypisanych temu oskarżonemu w punktach XLIV wyroku (oznaczonych jako czyn XXXIII, XXXIV oraz XXXVII) istnieją podstawy do uznania, że czyny te oskarżony popełnił w zamiarze ułatwienia K. T. (1) „utrudnienia postępowania karnego wykonawczego w sprawie II K 104/00 Sądu Rejonowego w Wołominie i udzielenia pomocy R. K. (1) w uniknięciu odpowiedzialności karnej poprzez użycie tego poświadczającego nieprawdę dokumentu”, czy „utrudnienia postępowania karnego III Kop 6/04 Sądu Okręgowego w Szczecinie w przedmiocie przejęcia skazanego A. R. do odbycia kary pozbawienia wolności prawomocnie orzeczonej wyrokiem sądu zagranicznego z Republiki Federalnej Niemiec i udzielenia pomocy A. R. w uniknięciu odpowiedzialności karnej poprzez użycie tego poświadczającego nieprawdę dokumentu”, bądź to „utrudnienia postępowania karnego wykonawczego w sprawie IV K 719/00 Sądu Rejonowego w Katowicach i postępowania karnego VIII K 438/05 Sądu Okręgowego w Warszawie i udzielenia pomocy K. S. (1) w uniknięciu odpowiedzialności karnej poprzez użycie tego poświadczającego nieprawdę dokumentu. W tym zakresie brak jest podstaw do twierdzenia, że dowód w postaci zeznań świadka T. został prawidłowo zweryfikowany.

Z tych też względów Sąd Apelacyjny zmienił wyrok w stosunku do oskarżonego A. P. (1) i wyeliminował powyższe zapisy z opisu czynów przypisanych. Konsekwencją powyższego było wyeliminowanie także z podstawy prawnej kwalifikacji i skazania czynów przypisanych oskarżonemu w punkcie XLIV wyroku art. 18§3 k.k. w zw. z art. 239§1 k.k.

W pozostałym zakresie ustalenia poczynione przez Sąd I instancji są akceptowane przez Sąd odwoławczy. Tym samym brak jest podstaw do uznania, by w realiach niniejszej sprawy doszło do naruszenia normy art. 7 k.p.k., art. 5§2 k.p.k.

Stwierdzić również należy, że orzeczonych wobec oskarżonego kar jednostkowych nie można w żadnym wypadku uznać za naruszające dyrektywy z art. 53 k.k., a w szczególności przyjąć, że są one rażąco surowe. Podobnie ocenić należy wymierzoną oskarżonemu karę łączną.

Tym samym nie zachodzą warunki które uzasadniałyby korektę wyroku w oparciu o przepis art. 438 pkt. 4 k.p.k.

Odnośnie apelacji obrońcy oskarżonego J. R..

Apelację wniesioną przez obrońcę oskarżonego J. R. uznać należy za częściowo trafną, choć z innych przyczyn niż wskazane w skardze, w konsekwencji których zaszła konieczność zmiany wyroku w sposób szczegółowo opisany w tenorze wyroku.

Trafna jest konstatacja autora apelacji, iż podstawą dokonanych przez Sąd I – instancji były zeznania świadka K. T. (1). Niemniej wbrew twierdzeniom skarżącego dowód ten nie był jedynym, na którym Sąd I instancji oparł swoje rozstrzygnięcie co do oskarżonego J. R. (punkty L do LIV wyroku).

Odnośnie badania rezonansu magnetycznego kręgosłupa szyjnego wykonanego u A. R. w dniu 5 stycznia 2005 roku stwierdzić należy, że faktu sporządzenia opisu nr (...) nie zakwestionował sam oskarżony. W opisie tym zawarte było rozpoznanie w postaci przepukliny tylnej podwężłowej krążka C6/C7, progresji zmian uciskowych na poziomie C4/C5 oraz zatarcie zarysów worka oponowego po stronie prawej na poziomie C4 z podejrzeniem procesu rozrostowego nerwiaka, celem dalszej diagnostyki.

Podobnie odnośnie wyników badania rezonansu magnetycznego z dnia 22 lutego 2006 roku wykonanego u K. S. (1) oskarżony J. R. stwierdził, że wydaje mu się, iż zarówno pieczętka, jak i podpis należą do niego.

Stąd jako całkowicie nieuprawnione jest wywodzenie przez skarżącego obrońcę, że wyrok wydany w sprawie jest błędny, bowiem pomija to, że nawet świadek koronny nie był w stanie kategorycznie zidentyfikować radiologa, zaś świadek K. J. (1) na rozprawie w dniu 18 czerwca 2013 roku jednoznacznie stwierdził, że oskarżony J. R. nie ma nic wspólnego z przestępczą działalnością K. T. (1).

Sąd I instancji generalnie prawidłowo zanalizował zgromadzony w sprawie materiał dowodowy pod kątem jego konsekwencji oraz spójności z innymi dowodami przeprowadzonymi w sprawie. W tym rozważył, we wzajemnym ze sobą powiązaniu, wynikające z każdego z zebranych dowodów okoliczności, które miały znaczenie dla rozstrzygnięcia o winie oskarżonego czemu dał wyraz w sporządzonym uzasadnieniu.

Dokonane przez Sąd ustalenia i ich ocena zasługują na aprobatę, bowiem w znaczącej części są zgodne z całokształtem materiału dowodowego i nie wykazują żadnych błędów. Niemniej Sąd Okręgowy bez stosownej weryfikacji dowodowej przyjął, że w odniesieniu do czynów przypisanych temu oskarżonemu w punktach L wyroku (oznaczonych jako czyn XXXVIII oraz XXXIX) istnieją podstawy do uznania, że czyny te oskarżony popełnił w zamiarze ułatwienia K. T. (1) utrudnienia postępowania karnego III Kop 6/04 Sądu Okręgowego w Szczecinie w przedmiocie przejścia skazanego A. R. do odbycia kary pozbawienia wolności prawomocnie orzeczonej wyrokiem sądu zagranicznego z Republiki Federalnej Niemiec i udzielenia pomocy A. R. w uniknięciu odpowiedzialności karnej poprzez użycie tego poświadczającego nieprawdę dokumentu, a nadto w zamiarze ułatwienia K. T. (1) utrudnienia postępowania karnego wykonawczego w sprawie IV K 719/00 Sądu Rejonowego w Katowicach i postępowania karnego VIII K 438/05 Sądu Okręgowego w Warszawie i udzielenia pomocy K. S. (1) w uniknięciu odpowiedzialności karnej poprzez użycie tego poświadczającego nieprawdę dokumentu.

Z tych też względów Sąd Apelacyjny zmienił wyrok w stosunku do oskarżonego J. R. i wyeliminował powyższe zapisy z opisu czynów przypisanych. Konsekwencją powyższego było wyeliminowanie także z podstawy prawnej kwalifikacji i skazania czynów przypisanych oskarżonemu w punkcie L art. 18§3 k.k. w zw. z art. 239§1 k.k.

W pozostałym zakresie ustalenia poczynione przez Sąd I instancji są akceptowane przez Sąd odwoławczy. Tym samym brak jest podstaw do uznania, by w realiach niniejszej sprawy doszło do naruszenia normy art. 7 k.p.k.

Odnosnie apelacji obrońcy oskarżonego P. B. (1).

Nie można zgodzić się z zarzutami postawionymi w apelacji. Słusznie obrońca zauważa, że na winę oskarżonego wskazują przede wszystkim zeznania świadka K. J. (1), ale już nie można zgodzić się z dokonaną przez obrońcę analizą treści tych zeznań.

Nie ma w szczególności podstaw by uznać, że są one niewiarygodne. Po pierwsze nie ma znaczenia, co podnosi obrońca, że jest to jedyny dowód obciążający oskarżonego. Żadna reguła dowodowa nie wyklucza oparcia ustaleń faktycznych i rozstrzygnięcia o winie w sytuacji gdy wynika powyższe z jednego dowodu, o ile przy jego ocenie Sąd utrzyma się na płaszczyźnie w granicach sędziowskiej swobody ocen wynikającej z treści art. 7 k.p.k. W ocenie Sądu Odwoławczego temu zadaniu Sąd Okręgowy sprostał. Nie ma żadnych podstaw do uznania, by K. J. (1) pomawiał oskarżonego P. B. (1) bezpodstawnie o przyjęcie korzyści majątkowej podczas drugiej hospitalizacji K. S. (1). Analiza zeznań tego świadka wskazuje przy tym, że nie zawierają one żadnych treści takie twierdzenia uprawdopodobniających. Świadek K. J. (1) składając zeznania w sprawie nie tylko tego zdarzenia, ale także innych objętym niniejszym postępowaniem wykazał się stanowczością i konsekwencją. Nie ujawniły się przy tym żadne okoliczności wskazujące na odtwarzanie przez świadka innych niż rzeczywistość zaistniałych zdarzeń. Również skarżący obrońca nie wykazał, by istniały podstawy do twierdzenia, że świadek K. J. (1) zeznał kłamliwie. Nie można zgodzić się z twierdzeniami obrońcy, że zeznania świadka dyskwalifikuje fakt małej precyzji w opisie w zdarzenia, czy wysokości wręczonej kwoty. Co istotne: świadek K. J. (1) wbrew twierdzeniom skarżącego obrońcy stanowczo i konsekwentnie w toku całego postępowania twierdził, że wręczył oskarżonemu P. B. (1) korzyść majątkową. Nie może zatem dyskwalifikować powyższego twierdzenia brak dalszych szczegółów – skoro świadek podnosząc, że ich nie pamięta – co jest zrozumiałe z uwagi na upływ czasu – nie wypełnia tych luk w sposób dowolny i sprzeczny z rzeczywistością.

Wobec powyższego w pełni uprawniona jest konstatacja, że argumenty podniesione przez obrońcę nie są tego rodzaju, by uznać, że poczynione przez Sąd I instancji ustalenia są błędne, bowiem oparte na dowodzie, który nie jest wiarygodny.

Nie jest zasadne także twierdzenie obrońcy, że błędnie ustalona została przez Sąd I instancji społeczna szkodliwość czynu. Ocena stopnia społecznej szkodliwości konkretnego zachowania powinna uwzględniać okoliczności wymienione w art. 115 § 2 k.k. – które należą zarówno do zakresu strony przedmiotowej i strony podmiotowej czynu zabronionego, a więc odpowiadają koncepcji przedmiotowo-podmiotowej. W realiach niniejszej sprawy obrońca wskazuje dla przyjęcia oceny, iż stopień społecznej szkodliwości czynu uprawnia do uznania, iż wystąpiły warunki do przypisania czynu z art. 228§2 k.k. koncentruje się w zasadzie na jego incydentalnym charakterze oraz wysokości korzyści majątkowej – pomijając inne wymienione w katalogu z art. 115§2 k.k. przesłanki wartościowania czynu zabronionego.

Odnosnie apelacji wniesionej przez prokuratora.

Sąd apelacyjny generalnie nie podzielił zarzutu odnośnie orzeczenia przez Sąd I instancji rażąco niewspółmiernie łagodnych kar pozbawienia wolności oskarżonym L. R., R. K. (1), K. S. (1), A. P. (1) i J. R. – tak z zakresie jednostkowych kar pozbawienia wolności oraz kar łącznych, jak też rażąco niskich stawek dziennych grzywny przyjętych wobec oskarżonych L. R., A. P. (1) i J. R..

Dokonując oceny prawidłowości wyroku w kontekście stawianego zarzutu w pierwszym rzędzie stwierdzić należy, że dla oceny zachowania przez Sąd proporcji pomiędzy wymiarem kary a okolicznościami, które miały wpływ na to rozstrzygnięcie – istotne jest ustalenie, czy na podstawie ustalonych okoliczności sprawy (które miały mieć decydujące znaczenie dla wymiaru kary), można przyjąć, że występuje wyraźna różnica między karą wymierzoną a karą, która powinna zostać wymierzona w wyniku prawidłowego zastosowania dyrektyw wymiaru kary. Ocenic zatem

należy czy zarówno z punktu widzenia sprawcy, ale i ogółu społeczeństwa, kara jawi się jako niesprawiedliwa, zbyt łagodna, przynosząca niedostateczną dolegliwość. Równocześnie w sytuacji orzekania w sprawach wieloosobowych obowiązkiem Sądu jest dbałość o zachowanie wewnętrznej sprawiedliwości wyroku, po to aby w stosując kryteria art. 53 k.k. w równym stopniu i tym samym natężeniem zasady te odnieść do każdego ze sprawców. Równocześnie zgodnie z art. 53 § 1k.k. istotnymi wyznacznikami tego czy dana kara jest sprawiedliwa jest to, czy była orzeczona w granicach przewidzianych przez ustawę, a jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy.

Tak patrząc na wydane przez Sąd I instancji orzeczenie o wymierzonych wobec oskarżonych karach stwierdzić w pierwszej kolejności należy, że czyny przypisane oskarżonym cechuje znaczny stopień społecznej szkodliwości. Jest rzeczą nie wymagającą szczególnego dowodzenia, że przestępstwa korupcyjne, skierowane przeciwko działalności instytucji publicznych oraz szeroko pojmowanego wymiaru sprawiedliwości i godzące w zaufanie co do prawidłowości ich działania wymagają reakcji w postaci surowej represji karnej. Z zasady wydaje się być również oczywistym, że surowa represja karna to nie tylko sam wymiar kary, ale także orzekanie o bezwzględnych karach pozbawienia wolności – bez sięgania po rozwiązania pozwalające na ich warunkowe zawieszenie.

Równocześnie niewątpliwie należy odróżnić i inną miarę przykładać należy w sytuacji gdy sprawca pełni funkcję publiczną od sytuacji, gdy takiego waloru nie posiada. Ustawodawca różnicując zagrożenie sankcją karną i zastrzegając je w stosunku do typu podstawowego przestępstwa w sytuacji, gdy sprawcą jest funkcjonariusz publiczny – jednoznacznie dał wyraz o konieczności przykładania innej miary w takich sytuacjach.

Stwierdzić również należy, że zaskarżenie wyroku w zakresie odnoszącym się do kar orzeczonych jedynie co do niektórych z oskarżonych powoduje, iż możliwość zróżnicowania orzeczeń o karach jest ograniczona. Dokonując bowiem zmian cały czas zachodzi konieczność dbałości o wewnętrzną sprawiedliwość wyroku.

W ocenie Sądu odwoławczego - Sąd Okręgowy generalnie prawidłowo odniósł się do powyższych uwarunkowań mających wpływ na takie ukształtowanie kar jednostkowych orzeczonych wobec poszczególnych oskarżonych by uznać, że są one w prawidłowym wymiarze.

Nie można podzielić poglądu prezentowanego przez prokuratora, że kary pozbawienia wolności oskarżonym R. K. (1), K. S. (1), A. P. (1) i J. R. są rażąco łagodne – skoro akceptuje wymiar kary orzeczonej wobec pozostałych oskarżonych – w szczególności wobec oskarżonego R. D. (1) czy P. B. (5).

Wywołana apelacją prokuratora kontrola dotycząca wewnętrznej sprawiedliwości wyroku sprawiła, że Sąd Apelacyjny dokonał zmian w zakresie kar orzeczonych wobec oskarżonych. Po pierwsze: razi swoją surowością na tle pozostałych – kara łączna orzeczona wobec oskarżonej M. L. (1), stąd niezbędnym stało się jej obniżenie do 2 (dwóch) lat i 6 (sześciu) miesięcy.

W ocenie Sądu Apelacyjnego brak jest również jakichkolwiek podstaw, by kara pozbawienia wolności orzeczona wobec L. R. była z warunkowym jej zawieszeniem – przy czym uchylene tegoż spowodowało konieczność obniżenia orzeczonej kary pozbawienia wolności do 8 (ośmiu) miesięcy.

Równocześnie mimo zmian w zakresie rozstrzygnięć dotyczących oskarżonych R. K. (1), A. P. (1) oraz J. R. – Sąd Apelacyjny nie znalazł podstaw do korekt w zakresie wymiaru kar orzeczonych wobec tych oskarżonych – tak kar jednostkowych, jak i kar łącznych.

V.

Z uwagi na wniesienie przez część obrońców apelacji odnoszących się do materiałów niejawnych - w tym zakresie stosowne uzasadnienie zostało sporządzone i złożone w Kancelarii Tajnej.

Z tych wszystkich względów Sąd Apelacyjny orzekł jak w konkluzji wyroku, o kosztach sądowych za postępowanie odwoławcze rozstrzygając po myśli art. 633 k.p.k., art. 635 k.p.k. w zw. z art. 624 §1 k.p.k. oraz art. 634 k.p.k. i art. 636§1 i 2 k.p.k.